

Задужбинар

УНИВЕРЗИТЕТ У БЕОГРАДУ

ША АНАСТАСИЈЕВИЋЪ СВОМЪ ОТЕЧЕС

2015.

Издавач

Универзитет у Београду
Студентски трг 1
Београд

За издавача

академик Владимир Бумбаширевић,
ректор Универзитета у Београду

Главни и одговорни уредник

Проф. др Живан Лазовић,
проректор Универзитета у Београду

Заменик главног уредника

Јасмина Кабадаја,
Руководилац Сектора за инвестиције
и управљање имовином Универзитета,
задужбина и фондова Универзитета

Аутори текстова

Марица Шупут
Бранислава Јордановић
Јасмина Кабадаја
Гордана Илић Поповић

Лектура и коректура

Биљана Ђорђевић Богдановић

Техничка подршка

Вања Радуловић

Фотографије

Милан Симић
Градмир Симоновић
Душан Димитријевић
Веселин Милуновић

Дизајн

Драгана Лацмановић

Тираж: 500

Штампа: Dexin

Задужбинар

УНИВЕРЗИТЕТ У БЕОГРАДУ

Београд 2015

МИША АНАСТАСИЕВИЧ

Садржај

Реч ректора / 7

Капетан Мишино здање. Од породичне палате до здања Београдског Универзитета / 8

Ректори Универзитета у Београду 1905–2016 / 26

Управљање задужбинама и фондацијама Универзитета у 2015. години / 64

Задужбина Веселина Лучића / 68

Задужбина Ђоке Влајковића / 74

Задужбина Миливоја Јовановића и Луке Ђеловића / 78

Задужбина Драгољуба Маринковића / 84

Задужбина Влајка Каленића / 90

Задужбина Раде и Милана Вукићевића / 94

Задужбина Љубице М. Здравковић / 98

Фондација Милана Стефановића Смедеревца и супруге Даринке / 100

Фондација „Сестре Булајић“ / 102

Фондација Косте Мигрића / 104

Одлуке о усвајању извештаја о финансијском пословању задужбина за период од 01.01.2015 – 31.12.2015. године / 106

Чланови одбора задужбина и фондација у 2015. години / 109

Мапа задужбина / 113

РЕЧ РЕКТОРА

УНИВЕРЗИТЕТА У БЕОГРАДУ

академик Владимир Бумбаширевић

У изборној, 2015. години дотадашњи ректор, академик Владимир Бумбаширевић, редовни професор Медицинског факултета, поново је изабран за ректора Универзитета у Београду. На предлог ректора, Савет Универзитета у Београду изабрао је тим за трогодишњи мандат у саставу: др Иванка Поповић, редовни професор Технолошко-металуршког факултета, проректор за међународну и међууниверзитетску сарадњу, др Нада Ковачевић, редовни професор Фармацеутског факултета, проректор за студије и управљање квалитетом, др Живан Лазовић, редовни професор Филозофског факултета, проректор за пословање и развој кадрова и др Живослав Тешић, редовни професор Хемијског факултета, проректор за науку, задужбине и фондације.

Објављивање петог броја *Задужбинара*, часописа који је Универзитет покренуо 2011. године као своју посебну и сталну годишњу публикацију, носи одређену тежину. Искуство је показало да могућности за покретање часописа, увек извесне, нису подразумевале и њихово редовно излагање и дуго трајање. Не једном се у нашем времену догађало да су се часописи објављивали уз дуже прекиде, али и гасили по изласку тек прва два или три броја. Остављајући по страни питање узрока те појаве, свакако многобројних и различитих, остаје чињеница да су истрајавали само они који су били заснивани са јасно одређеном наменом и добро осмишљеним концептом. Већ и стога, публикавање пете свеске *Задужбинара* има вредност која уверава његове сараднике и читаоце у извесност трајања, а редакцију мотивише за рад који јој предстоји.

Следећи концепт чије тежиште исказује сам назив часописа, а то је афирмисање свести о нераскидивој повезаности задужбинарства и развоја високошколског образовања у Србији, и овај број *Задужбинара* обнавља сећања на добротворе Универзитета у Београду. Осим текста посвећеног Здању које је Капетан Миша 1863. године поклонио „отечеству за просветне потребе“, посебан прилог презентује читаоцима биографије тридесет седам ректора, од доношења првог Закона о универзитету 1905. године, када је Велика школа уздигнута на ранг универзитета, па све до 2015. године.

Остали текстови упознају читаоце са задужбинама и фондацијама других многобројних дародаваца. Такође се приказује и попис задужбина и фондација које су 1995/96. године враћене Универзитету, а пет година касније и пренете на управљање. Та завештања чине само део имовине поклоњене за добробит високог школства коју је уочи Другог светског рата чинило седамдесет и седам задужбина и једанаест фондова. Као и у претходним бројевима *Задужбинара*, и у овом су изложене све активности одбора задужбина и фондација.

Несумњиво је да и пети број *Задужбинара* одговара својој намени. Академској и широј културној јавности нуди низ сазнања о задужбинарству, промовише га на ваљан начин и позива да се та дуговечна и немерљиво корисна традиција настави.

КАПЕТАН МИШИНО ЗДАЊЕ

ОД ПОРОДИЧНЕ ПАЛАТЕ ДО ЗДАЊА БЕОГРАДСКОГ УНИВЕРЗИТЕТА

Марица Шупут

Ф. Каниц, Велика пијаца 1859.

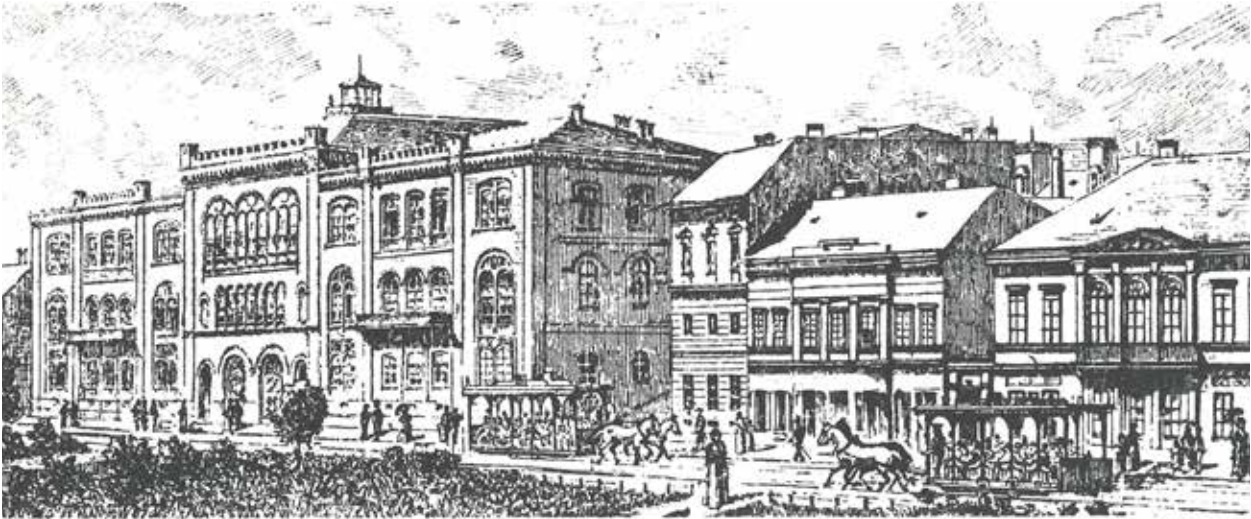
*Докле јој шраје српскоја
рода, име Кајетана
Мише блистаће се
као алам драги камен
не на оним странама
историје где се борба
дије, где се крв лије, где
баруш мајли, где вајра
прождире крвљу сичена
имања и блаја: нејо
шамо где божанска кћи
просвети, цивилизација,
шири међу људима
царство браштва,
царство видела,
царство среће...*

Милан Ђ. Милићевић,
Београдске илустроване новине,
год. I, бр. 4, 16. фебруар
1866.

У урбаној слици Београда Капетан Мишино здање је изузетно вредна јединица њене архитектуре. Један је од оних маркантних детаља по којима се памти лице града. Од времена када је било саграђено као највећа палата у српском градитељству XIX века, Капетан Мишино здање је остављало снажне утиске и на житеље београдске Вароши и на странце који су је посећивали, или у њој краће или дуже боравили. За Феликса Каница, аустријског истраживача и писца знаменитих књига о Србији, илустрованих његовим цртежима, драгоценим визуелним представама и поузданим изворима за познавање архитектуре Србије и ондашњег Београда, „палата некадашњег трговца сољу и каснијег Креза, мајора Мише“, била је „импозантна грађевина“, а подсећала га је на раскошне венецијанске палате. И други странци – истраживачи и путописци – уочавали су то монументално здање као најлепше у граду. Ни домаћи списатељи, у својим сећањима на Београд XIX столећа, нису пропустили да истакну његову величину, а посебно велелепност његове архитектуре.

Саграђено шездесетих година XIX века, када се Београд убрзано развијао у модеран град, а градитељство добијало пун замах, Капетан Мишино здање је заузело важно место у развоју српске архитектуре новијег времена. Као „прва права палата“, замишљена и остварена у духу романтизма, означила је почетак првог романтичког покрета у српском профаном градитељству и његову

пуну усмереност у савремене европске уметничке правце. Својим битним обележјима, структурним и морфолошким, уврстила се у онај романтичарски ток који је познат као стил полукружног лука (*Rundbogenstil*), назван по једном од изразитих елемената његове архитектонске морфологије. Широко распрострањен у Средњој Европи, омиљен у Бечу, био је изграђиван на позајмицама из стилског репертоара средњовековне, ренесансне и архитектуре

Ф. Каниц, Велика школа 1859.

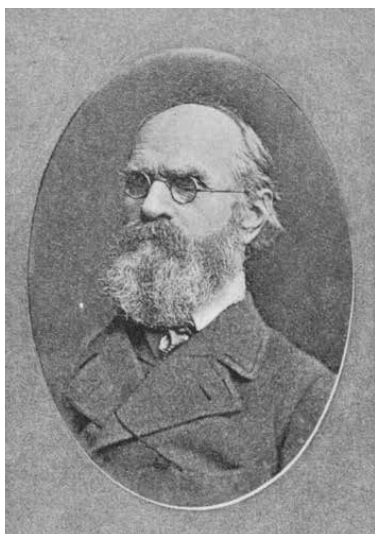
Блиског истока. На трагу тог романтичарског еkleктицизма, пројектант репрезентативне београдске палате, угледни чешки архитект Јан Неволе (1812–1903), засновао је и остварио своје најбоље дело.

Капетан Миша Анастасијевић (1803–1885), један од најбогатијих људи свог времена, а према сведочењу његових савременика и најдарежљивији, „нарочито према пријатељима и просвети народној“, одабрао је за изградњу породичне палате најбоље место у средишту Вароши. Било је то пространо земљиште на слемени београдског гребена, уз ивицу Велике пијаце, касније преуређене у Краљев трг, 1882. године, а 1927. у парк, данашњи Студентски. Грађење палате Миша Анастасијевић је предузео очекујући да ће Ђорђе Карађорђевић, унук Карађорђевићев, ожењен његовом најмлађом ћерком Саром (Сарком), постати кнез. То је пребогатог инвеститора мотивисало да у изградњу палате, коју је замишљао као двор „велелепнији од Теразијског“, уложи сто хиљада дуката. За њено пројектовање изабрао је Јана Неволеа, тада водећег градитеља који је још крајем 1845. године дошао у Србију по препорукама знаменитих панслависта, Франтишека Палацког и Павла Ј. Шафарика. Одмах је био постављен на престижно место „главног инџинира“ у Грађевинском одељењу Министарства унутрашњих дела.

На одговорној дужности главног инжењера Јан Неволе је остао

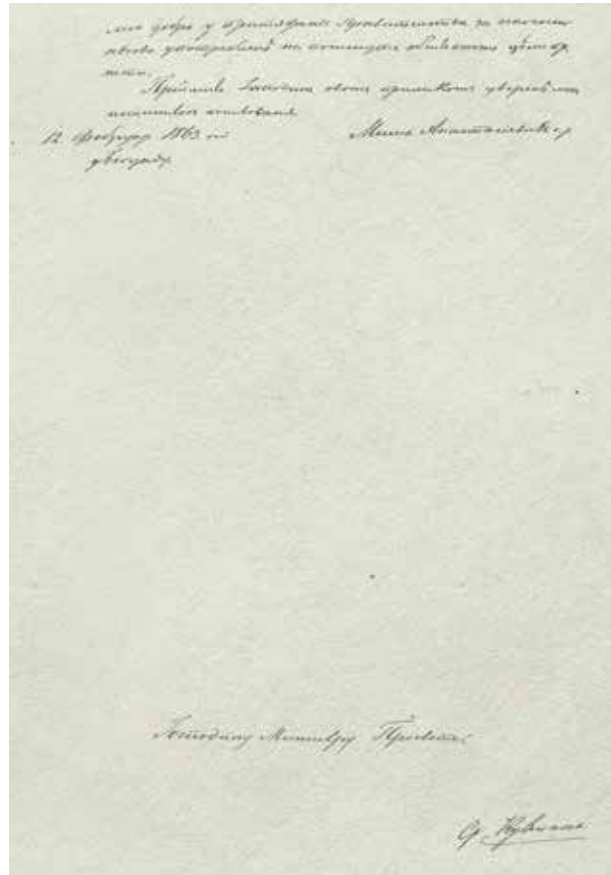
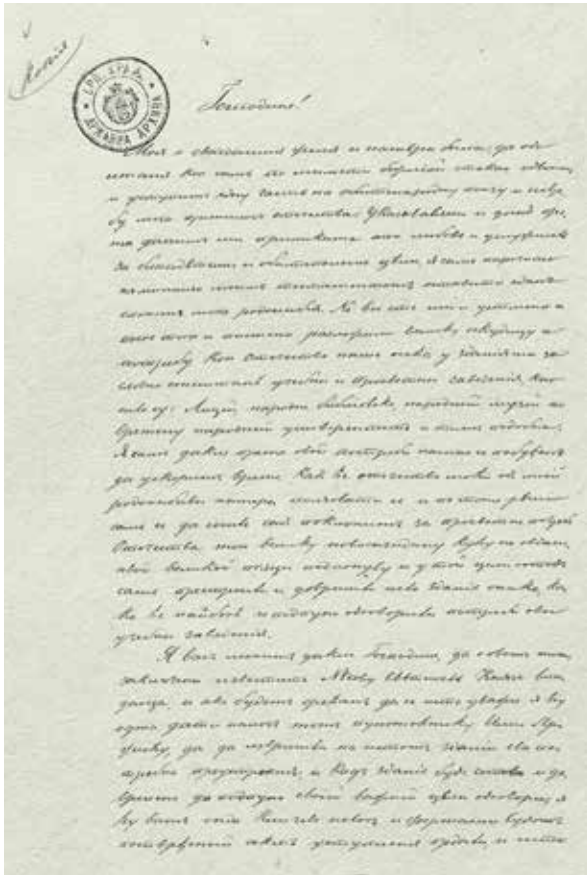
Капетан Мишино здање 1903.

Јан Неволеа

дуже од једне деценије радећи на пројектовању и изградњи приватних и јавних објеката у Београду и Србији, у чијим насељима је решавао проблеме урбанизације, примењујући савремена урбанистичка схватања. Градитељски рад Јана Неволеа у Србији није довољно проучен, нису позната ни сва његова дела, а већина оних за која се зна на основу различитих извора, нису сачувана. То је случај са неким мањим приватним кућама, па и са његовом сопственом која се налазила на Врачару, али и са већим и значајнијим јавним објектима какви су били Војна болница из 1849. године на чијем је месту, у Његошевој улици, данас Трећа београдска гимназија, као и стара Војна академија у улици Кнеза Милоша из 1850. године, срушена у бомбардовању 1941. године. Зна се и за његове пројекте који су били одбијени, али има више података о разлозима и околностима због којих нису били прихваћени него о самим пројектима.

Изградња Капетан Мишине палате отпочела је, према досадашњим сазнањима, највероватније 1857. године. Трајала је око шест година уз повремене краће прекиде. У току 1862. године, док је Миша Анастасијевић са породицом боравио у Румунији, у свом, по раскоши чувеном дворцу у Клежњу (Клежанима), радови на палати су били обустављени. Није неосновано претпоставити да је тамо и управо тада размишљао о томе да своју београдску кућу, несуђени двор, поклони „отечеству“. До одлуке, чини се, није дошао ни лако ни брзо, иако се још много раније сврстао међу најпредузимљивије обновитеље задужбинарства у српској Кнежевини, свесрдно и штедро помажући и оснивајући културне и просветне установе. Оптерећен недоумицама за које ће, од не малих потреба отаџбине, наменити свој нови велики дар, саветовао се – или преговарао – са Костом Цукићем, министром финансија и заступником министра просвете, некадашњим ректором Лицеја. О томе веродостојно сведочи њихова преписка. Цукић у писму од 7. децембра 1862. године отворено, али и обазриво препоручује Анастасијевићу да своју „велелепну грађевину“ дарује отаџбини да би она служила за научне и просветне потребе. У одговору написаном 31. децембра исте године капетан Миша изражава поштовање Цукићу што се стара о његовој кући, најављује скори долазак у Београд када ће му „устмено решителни одговор дати“ напомињући да ће то учинити пре него што настави прављење своје куће. Непуна два месеца касније, 12. фебруара 1863. године, на свој шездесети рођендан, Миша Анастасијевић упућује министру просвете Завештајно писмо: „... решио сам се да још сад поклоним за просветне потребе отечества моју велику новосаздану кућу на овдашњој Великој пијаци подигнуту, и у тој цели готов сам престројити и довршити исто зданије онако како ће најбоље и подпуно одговорити потреби ови учени заведенија (...) и ако будем срећан да се исто уважи ја ћу одмах дати налог мом

Завештајно писмо
М. Анастасијевића, препис

пуномоћнику Илији Пржићу, да да извршити на истом зданију сва потребна преустројенија...”.

Убрзо потом, 28. фебруара, уследиле су припреме за преуређивање палате. Министарство је именовало Комисију коју су сачињавали књижевници Љубомир Ненадовић и Ђорђе Малетић, ректор Лицеја Константин Бранковић, професори Јосиф Панчић и Јанко Шафарик, као и двојица грађевинара, Јован Френцл и Јозеф Штајнлехнер. Задатак Комисије био је да предложи распоред за смештање Министарства просвете и црквених дела, Народне библиотеке и Музеја; Лицеја, Гимназије, Трговачке и Школе за цртање. Комисији је наложено и да назначи какве су промене неопходне „на самом зданију”. Извештај који су по жељи дародавца прегледали Илија Гарашанин, Јован Мариновић и Коста Цукић, садржи податке о месту сваке од седамдесет осам просторија, њихову нумерацију као и начин на који ће бити адаптиране. То је подразумевало и опис како ће се оне повећати или смањити, повезати или раздвојити; како ће се извести ходници и улази, а како „нуждна огњишта и пећке поградити”. У министровом налогу за извршење „назначени преустројенија”, стоји да се на крову, над салом дода постројење опсерваторије. Треба напоменути да се то вероватно односи на опремање опсерваторије у кули конструисаној знатно раније за градску осматрачницу. На крају се

Биста Мише Анастасјевића,
Нандор Глид, 1991.

III. Лицеј на првоме боку десно.
 Лицејске соба наше
 се на првоме боку десно, под
 № 24. 25. 26. 27. 28. 29. № 30. и
 соба за посмртништвѣ Ли-
 цејске, или за савѣ аике
 професора. № 31. соба за по-
 смртништвѣ, Лицејск Колеџ
 33. моракс се ходиће и
 шведски као и на доцнѣм
 боку. Соба № 31. да зидане се
 до зида 3.

IV. На другоме боку у
средини зграда.
 № 72. Визитка соба за по-
 смртништвѣ, 1. аила
 и № 71. Соба Колеџ или мај
 и професорска.

28. (1863) 1863. 1863. 1863. 1863.
 V. Комисија
 Милош
 Комисија
 К. Шрепловић
 Д. Шрепловић
 Д. Шрепловић
 Д. Шрепловић
 Д. Шрепловић
 Д. Шрепловић

Извештај Комисије о намени просторија Здања

захтева да се на главној фасади остави место за „надпис Ко је и Ко ме зданије подарио“. Одређује се и заступник „правитељства при овој грађевини“, Јован Френцл.

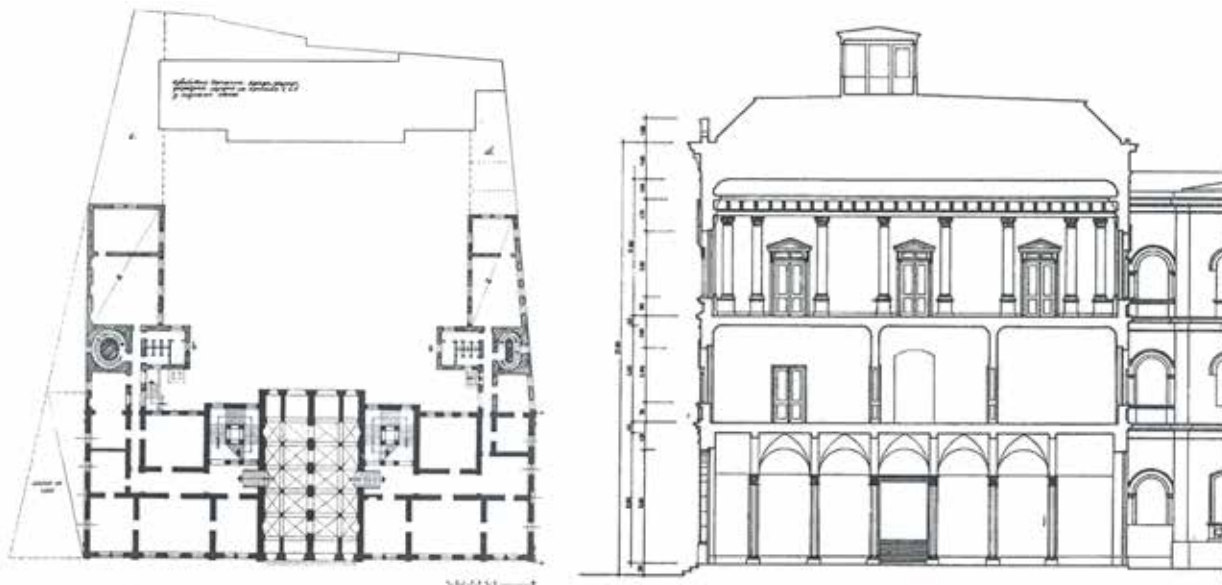
Планирани радови на адаптацији унутрашњег простора и грађевински захвати мањег и већег обима одмах су започели. Тада су надзидани дворишна приземна зграда – некадашња коњушница и колница, као и део бочних крила здања који је тиме досегао висину бочних компартимената главног средишњег ризалита грађевине. Још увек се не зна тачно када је уследила надградња којом су се та три дела здања у целини висински изједначила са бочним деловима главног тела грађевине. У завршним радовима изградње палате, Јану Неволеу је помагао архитекта Коста Шрепловић, а Јозефу Штајнлехнеру, једном од истакнутијих страних грађевинара и предузимача запослених у Србији, приписује се извођење ентеријера палате. Међутим, могуће је да је Јозеф Штајнлехнер радио на адаптирању унутрашњег простора током радова на палати 1863. године. По окончању градње, које је трајало шест месеци, његов градитељ, Јан Неволе, вратио се у своју земљу на имање у Свободне Хамри, где је умро 1903. године у дубокој старости.

Завршено и адаптирано здање предато је у септембру 1863. године тек основаној Великој школи, „научном заведенију за вишу и стручну израженост“. Ускоро потом постепено су се у њега усељавале и остале школске, научне и културне установе. Велика

школа, дотадашњи Лицеј, добила је неколико просторија у приземљу и на првом спрату: „Лицеј при земљи са десне стране од велике капије ... и на првом боју десно“. Међутим, непосредно по усељењу показале су се потребе за већим простором, односно за још више просторија. Стога се већ петнаестог октобра први ректор Велике школе, Константин Бранковић, обратио министру просвете молећи га да нареди да се хемијска радионица повећа за још једну собу. Пошто су сличне потребе све учесталије искрсавале, узроковане, колико повећавањем броја студентата, толико и значајним реформама наставе које су обогаћивале студијске програме, морало се и даље прибегавати интервенцијама у унутрашњости грађевине. Ентеријер се, на жалост, мењао и у наше време, из истих разлога из којих и у XIX веку. Осим тога, у више наврата од почетка осамдесетих, а посебно током деведесетих година, извођени су и замашнији радови. Здање се обнављало од оштећења и промена насталих док је служило војним потребама за време српско-турских ратова (1876–78), када је, између осталог, у његовом дворишту била смештена и болница за рањенике. Није извесно да ли су неки опсежнији радови извођени и 1905. године. На то би указивала година у поду улазног хола. Могуће је да се она односи на поплочавање хола керамичким плочицама који је, можда, све до проглашења Универзитета 1905. године остао калдрмисан, пошто је служио као колски пролаз у двориште некадашње палате. Међутим, та година могла се ту наћи да би се и на тај начин забележило проглашење Универзитета. Познато је да је тада уз јужно крило здања (према згради Филозофског факултета), на месту тада чувене Валожићеве књижаре, био изграђен у стилу здања, један нижи анекс порушен шездесетих година XX века приликом извођења конзерваторских радова на здању.

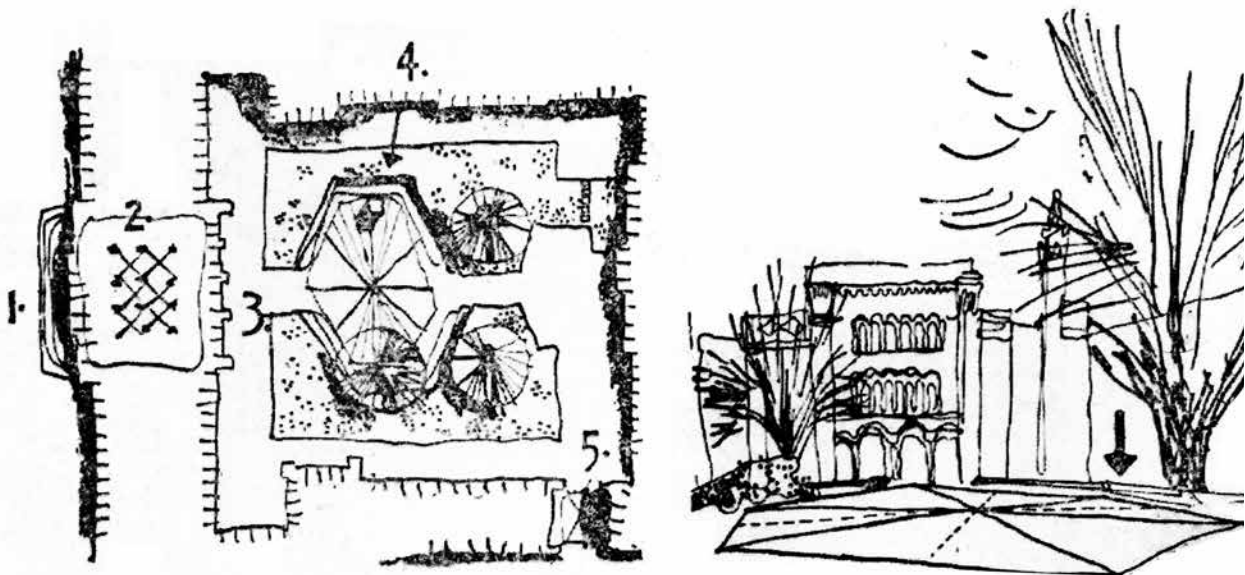
Основа и попречни пресек Здања према Б. Несторовићу

Временом је адаптирани и надградњом увећани простор здања постајао тесан за Велику школу, а недовољан и неподесан за рад и других институција смештених у њему. Њихово постепено исељавање почело је крајем осамдесетих и током деведесетих година XIX столећа, када су се у друге објекте преселили Српска краљевска академија, потом Гимназија, Народни музеј, а знатно касније и Народна библиотека која је запремала десет просторија. Просторије Капетан Мишиног здања биле су у великој мери растерећене тек у деценијама после Првог светског рата, као и након Другог. Тада су за већину факултета подигнуте нове зграде, док су за неке адаптирани старији објекти који су претходно служили другим наменама. До наших дана у Капетан Мишином здању су остали Ректорат универзитета, Одељење за класичне науке, Семинар за историју старог века, Археолошка збирка Филозофског факултета и његови институти, као и Катедра за српски са јужнословенским језицима Филолошког факултета. Међутим, просторије здања нису више довољне за њихову све обимнију и многоструку сложену високообразовну и научну делатност.

Капетан Мишино здање сачувало је готово у целости свој првобитни изглед, упркос страдањима, почев од највећег, разорног у Првом светском рату, које најупечатљивије документују фотографије Ђорђа Станојевића, професора и ректора Универзитета, објављене 1915. године у Паризу, као албум *Бомбардовање Универзитета у Београду*, са предговором Лисјена Поенкареа, ректора Париског универзитета и начелника Управе за високо образовање Француске. Тек нешто мањег обима, страдања у Другом светском рату опустошила су, а и уништила читаве фондове факултетских

Двориште Здања,
цртеж Б. Богдановића,
предлог уређења, 1957.

Улазни хол Здања

библиотека, научне кабинете, лабораторије, сликарска и друга вредна уметничка дела. Послератне темељите обнове, посебно највећа из 1963. године изведена конзерваторским методама и са делимичним реконструкцијама, вратиле су здању првобитни лик.

Капетан Мишино здање је грађевина разуђене основе, уобличена у чврсту и складну целину. На главни, средишни корпус здања симетричне основе, оријентисан ка истоку (према Студентском парку), бочно се настављају дугачка двоспратна крила, северно, улицом Вука Караџића, и јужно, слободним простором наспрам зграде Филозофског факултета. Њих повезује дворишна зграда, такође двоспратна. Тако су сва четири дела здања затворена у блок са квадратним двориштем које је по средини морало бити поплочано било каменом, било ситнијом калдрмом. Остале површине под крошњама липа биле су затравњене. То „лепо старинско двориште подсећало је на дворишта старих универзитета и неких енглеских колеџа“. Крајем педесетих година прошлог столећа, прилично запуштено двориште инспирисало је младог архитекту Богдана Богдановића да размишља о његовом преуређивању „у један лепи кутак старог Београда“. Идеја му је била да се оно обликује као „читав један мали интерни трг у старој згради Универзитета који би се добро видео одмах по уласку у здање из његовог хола“. У новије време двориште је претворено у дениве-

Степениште Здања

лисане немарно поплочане површине, а стабла столетних липа заробљена у масивне жардињере. Пре више година у том простору је постављена биста Мише Анастасијевића којој би достојно место било на Студентском тргу, испред његове задужбине.

У приземљу здања, у његовом средишњем делу, налази се четворорелна капија обликована попут монументалних романских портала. Првобитно су њена два средња отвора служила као двосмерни колски пролази кроз палату, док су бочни, нижи и ужи, били пешачки улази у здање, а данас је то само један од њих. Отвори капије завршавају се полукружним луковима чија чела су испуњена плитким каменим рељефима. На зидним површинама изнад њих стоје медаљони од бојеног метала. У средњем је изливена 1963. година, која обележава обнову здања, док се година његове изградње налази изнад прозора другог спрата, раздвојена у два медаљона, од којих у једном стоји број 18, а у другом 63.

Унутрашњи простор грађевине организован је једноставно и прегледно у свим етажама. Издељен је у велике просторије правилног облика и добро осветљене. Оне се нижу дуж широких ходника, а положај им је исти у приземљу и на оба спрата. Пространи хол у приземљу, засвођен крстастим сводовима који се ослањају на лукове ношене осмоугаоним стубовима од ливеног гвожђа и на

Свечана сала

Свечана сала, детаљ

масивне зидане ступце, дели средишње тело двоспратне грађевине на два тракта. У њих воде два степеништа од којих је лево сложеније обрађено. Његова зидана ограда, данас са правоугаоним отворима, првобитно је имала декоративну испуну од ливеног гвожђа. Горња површина ограде обложена је плочама од ружичастог камена од каквог су направљене и степенице. Вертикална комуникација у бочним крилима здања остварена је спиралним степеништима, најједноставнијим конструктивним решењем за мале просторе.

Нарочит значај у Капетан Мишином здању имала је, а има и данас, његова највећа (11,80 x 19,60 m) и најрепрезентативнија просторија: „на другом боју у средини зданија велика сала (ђула) за торжества“. Свечана сала је украшена и опремљена у еkleктицистичком стилу, уобичајеном за дворане средњоевропских палата међу којима би јој се могле наћи блиске аналогије, али је у поређењу са тим дворанама нешто скромније украшена. То се односи на опрему, односно намештај, вероватно под, а донекле и на зидну сликану декорацију. Сала је довољно осветљена пошто дневна светлост продире кроз два дуга низа прозора у њеним краћим чеоним зидовима. Два велика лустера са мноштвом светиљки – вредни примерци уметничког занатства XIX столећа – осим што осветљавају салу, као обавезни декоративни предмети сваког, па и овог свечаног ентеријера, појачавају утисак његове

раскошности и сјаја. Зидне лампе (вандарми) распоређене на пиластре подужних зидова, појачавају осветљеност сале, премда су ту добиле место првенствено као декоративни детаљи. Од првобитног намештаја сачувани су једино сто за председавања и десет њему припадајућих столица необарокног стила. Седишта у сали су мењана у више наврата, па и пре неколико година.

Сликана зидна декорација, рестаурисана 2005. године, једноставних је композиција које су обликоване квадратним и правоугаоним пољима. Са највише пажње осликана је таваница у чијој орнаментици су уочљиви различити биљни и геометријски мотиви у слободној стилизацији. Њене доње, благо заобљене површине, подражавају сликаном орнаментиком, касетираност таванице. На подужним зидовима, такође орнаментисаним, издељеним у више целина пиластрима са рељефно обрађеним капителима, стајали су портрети добротвора Универзитета, од којих се тек одавно, ту поново налази једино портрет Луке Ђеловића, дело сликарке Бете Вукановић. Портрет капетана Мише, такође парадни, који је насликао Аристид Иконому, познати грчки портретиста школован на уметничким академијама у Бечу и Венецији, налази се у просторији поред свечане сале која је у раније поменутом документу означена као „соба к сали тој принадлежећа“. То је данашњи салон уз свечану салу, у којем се осим овог, и портрета Вука Караџића, налази и велико зидно огледало типа „огледала слике“ у раскошно обликованом необарокном оквиру.

Свечана сала Капетан Мишиног здања данас је и својеврсна галерија. У њој је изложено тридесет седам портрета ректора Велике школе и Универзитета. Они су дела наших знаменитих уметника међу којима Уроша Предића, Петра Добровића, Косте Хакмана, Михаила Петрова, Миодрага Миће Поповића, Стојана Ђелића, Петра Омчикуса и других.

Као једна од ретких, тако свечаних дворана у тадашњим, а и нешто каснијим ентеријерима београдских грађевина јавне намене, свечана сала дуго је служила не само Великој школи и Универзитету, већ и другим институцијама за одржавање различитих скупова и државних заседања. У њој су се одржавале седнице Српског ученог друштва, Српске краљевске академије, чак и након што је добила своју зграду, као и заседања Народне скупштине и Државног савета. И данас, када Београд не оскудева великим салама модерно уређених ентеријера, она је и даље привлачна и за одржавање других, а не само многобројних научних скупова које организује Универзитет. У Свечаној сали се одржавају и све универзитетске свечаности.

У просторијама другог спрата Здања била је одржана 1904. го-

дине прва од шест Југословенских уметничких изложби коју је организовао изложбени Одбор високошколске омладине „Побратимство“. Одбор је окупио личности из културних, уметничких и просветних кругова, међу којима Михаила Валтровића, Јована Цвијића, Симу Матавуља, Стеву Тодоровића, Ћорђа Јовановића, Милоја Васића, и друге. У Српском одељењу своја дела су изложили, осим осталих, сликари Бета и Риста Вукановић, Паја Јовановић, Степа Тодоровић, Надежда Петровић, Пашко Вучетић и вајари Ћорђе Јовановић, Симеон Роксандић и Петар Убавкић.

Спољашњој архитектури Капетан Мишиног здања њен градитељ је посветио велику пажњу. Оно што њу посебно одликује јесу симетричност, уравнотежена композиција волумена и изразита орнаменталност остварена не само архитектонском пластичном декорацијом, већ и контрастним ефектима окер обојених зидних површина и ружичастих оквира прозора. Та њена својства истовремено стварају утисак и скулптуре и слике. Прочеље здања подељено је на три целине, од којих је средишњи ризалит посебно истакнут. Он је виши и знатно истуренији из зидне масе, док су бочни делови нижи и међусобно раздвојени пиластрима са капителима (правоугаоним ступцима испуштеним на површину зида). Таквим обликовањем главне фасаде постигнута је динамична ритмичност целине. Сви зидови грађевине завршавају се фризовима слепих полукружних аркадица, битним мотивом архитектонске артикулације романског стила. Изнад њих теку масивни кровни венци, односно атике које скривају лимене четвороводне кровове. Оне су обликоване као зупчаста круништа на чијим крајевима стоје четвороврхи ступци, на странама украшени рељефним четворолистом обухваћеним кругом. Сви описани елементи те целине асоцирају на архитектуру средњовековних утврђења. Разноврстан и богат рељефни украс, првобитно највећим делом израђен од теракоте, којег чини обиље флоралне и геометријске орнаментике, мање или више стилизоване, такође вуче своје корене из далеке средњовековне и ренесансне прошлости. Међутим, рељефна декорација није значајна само по богатству разноврсности, већ и по подређености архитектонском склопу, односно по томе што је елемент архитектуре и што се налази на сваком архитектонском делу којем припада према општој концепцији. Оквири прозора главни су носиоци рељефног украса. Веома су разуђени и различитих облика и величина, а завршавају се полукружним и сегментним луковима. Фасадом доминирају средишњи високи вишеделни прозори. На првом спрату је седмоделни, завршен полукружним луковима ослоњеним на стубиће са капителима. Лево и десно од прозора, у нишама се налазе две скулптуре, Аполон са лиром и Минерва са копљем и штитом. На другом спрату је деветоделни прозор са полукружним луковима које надвисују три обухватна лука са рељефним медаљонима на чеоним пољима. Изнад њих је натпис *Миша Анастасијевић свом ошечеству*, који је некада

МИША АНАСТАСИЕВИЧЪ СВОМЪ ОТЕЧЕСТВУ.

био позлаћен. Већина прозора има и рељефима украшене парапете, а испод њих венце који делују као својеврсни фризови. Они су нека врста сегментираних кордонских венаца који назначавaju хоризонталну подељеност чеоне фасаде. Истицању хоризонталности доприносе и дуги балкони на првом спрату са зиданим и перфорираним пољима са преплетном орнаментиком од гвожђа. Оквири прозора у приземљу су знатно скромније обрађени.

Бочна крила здања сасвим су једноставне архитектуре и сведеног украса. Њихове фасаде као и њихова дворишна лица, по вертикали су подељена једним пиластром на две целине. Хоризонтално их рашчлањују профилисани венци испод „прозора у равни“. Прозори су распоређени у ритмичне низове дуж спратова. Профилација око њих је неупоредиво скромнија од оквира прозора главне фасаде. Сви зидови бочних крила завршавају се фризовима аркадица, као и зидови главне фасаде.

Утицај архитектуре Капетан Мишиног здања убрзо се исполио на више објеката приватне и јавне намене у Србији и Београду. Инспирисан овим здањем, на чијем довршавању је радио као сарадник Јана Неволеа, архитекта Коста Шрепловић применио је у свом делу, у аранђеловачком Старом здању (1865–1872), прво-

битно намењеном за летњиковац кнеза Михаила, нека од решења архитектуре Капетан Мишиног здања. Приближно у исто време, и до краја седамдесетих година XIX столећа када се завршила прва етапа новије српске архитектуре, и други градитељи су се угледали на одређене облике и елементе архитектонске декорације Капетан Мишиног здања. Међу њима су Андреја Вуковић, пројектант старих хотела „Лондон“ и „Балкан“, као и Јован Френцл познат као градитељ Варошке болнице у Видинској улици, данашњој Џорџа Вашингтона.

Високе вредности Капетан Мишиног здања, заштићеног културног добра од изузетног значаја за Републику Србију, одавно су привукле пажњу проучавалаца нашег градитељства новијег доба. То је резултирало радовима у стручним и научним публикацијама, укључујући и до сада, на жалост, једину монографску студију архитектке и научника, Богдана Несторовића, написану пре више од пола века.

Пред данашњом генерацијом истраживача стоји обавеза да објаве монографију Капетан Мишиног здања која би се заснивала на темељитом изучавању архивске грађе, до сада тек спорадично коришћене, као и на исцрпној студији његове архитектуре. Резултати тог рада несумњиво би пружили нова сазнања која би омо-

гућила да се са сигурношћу реконструишу његова сложена градитељска хроника, као и свеобухватна историја његовог трајања, дугог више од сто педесет година. Истовремено, објављивање монографије могло би да подстакне што скорије предузимање неопходних техничких мера за његову заштиту, на чему Универзитет настоји дуги низ година.

Очување завештања великих добротвора, попут Мише Анастасијевића, без којих не би било ни постигнућа оних наших великана чији доприноси образовању и науци одређују научни и културни аспект нашег националног идентитета, наш је дуг, не само према њима и према „отечеству“, већ и према нама самима и нараштајима који долазе после нас.

ИЗВОРИ И ЛИТЕРАТУРА

АС = Архив Србије

АС МПС VIII 1406/1863.

АС МПС Ф I-P 95/1864.

Велика школа. Прејлед предавања, вежбања и семинара 1903–1904. школске године, Београд 1903.

Н. Несторовић, *Грађевине и архитектуре у Београду прошлог столећа*, Београд 1937 (прештампано 1972).

К. Христић, *Зачети старог Београђанина*, Београд 1937.

Успомене и доживљаји Димитрија Маринковића 1846–1869, средно Д. Страњаковић, Београд 1939.

Б. Богдановић, *Лето старинско двориште*, у: Борба XXII, бр. 2, Београд 1957.

О. Мучалица, *О архивском фонду Лицеја*, у: Архивски алманах 2-3, Београд 1960.

Б. Несторовић, *Календар Мишино здање*, у: Годишњак Музеја града Београда, књ. IX–X (1962–1963), Београд 1963.

Сто година Филозофског факултета, Београд 1963.

Z. Manević, *Novija srpska arhitektura*, у: Srpska arhitektura 1900-1970, Muzej savremene umetnosti, Beograd 1972.

Б. Несторовић, *Прејлед споменика архитектуре у Србији XIX века*, у: Саопштења Републичког завода за заштиту споменика културе X, Београд 1974.

Д. Медаковић, *Српска уметност у XIX веку*, Београд 1981.

Д. Ђурић-Замоло, *Грађевине Београда 1815–1914*, Београд 1981.

Д. Тошић, *Југословенске уметничке изложбе 1904–1927*, Београд 1983.

С. Манчић, *Календар Мишино здање Јана Неволеа*, дипломски рад одбрањен на Одељењу за историју уметности Филозофског факултета Универзитета у Београду 1985, Библиотека Одељења, бр. 1275.

Ф. Каниц, *Србија. Земља и становништво*, прва књига, Београд 1987³.

А. Кадиевић, *Један век тражења националне стила у српској архитектури*. *Средина XIX – средина XX века*, Београд 1997.

V. Bergdoll, *European Architecture 1750–1890*, Oxford 2000.

Београд у делима европских путописаца, уред. Ђорђе С. Костић, Београд 2003.

Р. Љушић, *Анастасијевић Миша*, у: Српски биографски речник, књ. 1 А–Б, Нови Сад 2004.

Добројвори Београдском универзитету, уред. М. Шупут, Т. Бошњак, Београд 2005.

Н. Макуљевић, *Османско-српски Београд: Визуелност и креирање градске идентичности (1815–1878)*, Београд 2014.

РЕКТОРИ

Универзитета у Београду
1905–2016*

Бранислава Јордановић

* Уз репродукцију портрета дато је име ректора и у заградама име аутора и година настанка дела. Сви портрети се налазе у свечаној сали Капетан Мишиног здања, осим Симе Лозанића (Хемијски факултет) и Николе Поповића (породична архива).

Сима Лозанић
(Урош Предић, 1922)

СИМА ЛОЗАНИЋ

(Београд, 24. II 1847 – Београд, 7. VII 1935)

Професор хемије и хемијске технологије
Ректор Велике школе школске 1890/91.
и ректор Универзитета школске 1905/06.

Основну школу учио је у Кладову, Параћину и Београду, гимназију у Неготину, Зајечару, Београду и Крагујевцу, а Правни факултет Велике школе завршио је 1868. Као државни питомац, од 1869. до 1872, студирао је хемију на универзитетима у Цириху и Берлину. Године 1872. постављен је за суплента Хемије и Хемијске технологије на Великој школи, а 1874. за редовног професора. Био је управник Тополивнице у Крагујевцу. Од 1894. до 1905. био је министар народне привреде, 1894, 1895. и 1898. министар иностраних дела и посланик у Лондону 1900. године. У марту 1905. постављен је за редовног професора Универзитета и за председника привременог Универзитетског савета. Као први ректор Универзитета, обнародовао је Закон о Универзитету. Пензионисан је 1924. године.

Заслужан је што су се из Јестаственичког кабинета издвојиле катедре за минералогiju, зоологију, геогнозију и палеонтологију и што је лабораторија опремљена модерним апаратима. Један је од оснивача Пољопривредног факултета.

Први је професор–почасни доктор Филозофског факултета Универзитета у Београду. Учествовао је у истраживању, отварању и производњи Авалског рудишта и конструисао је пећ за дестиловање метала и увео је у производњу, када је пронашао и три нова минерала, које је назвао: *милошин*, *александролић* и *авалић*. Испитивао је састав пијаћих и минералних вода, угљева, ме-

теорита и пољопривредних производа. Бавио се и неорганском хемијом, теоријском хемијом... Творац је хемијске терминологије код нас.

Члан Српског ученог друштва био је од 1873, дописни члан Српске краљевске академије од 1888, редовни од 1890, а њен председник од 1899. до 1900. и од 1903. до 1906. године. Био је и члан Југославенске академије знаности и умјетности, Српског хемијског друштва, Немачког хемијског друштва и члан мисије која је имала задатак да амерички Сенат упозна са приликама у Србији 1917. Учествовао је у српско-турским ратовима, у балканским ратовима и у Првом светском рату.

Писао је уџбенике, студије, расправе и популарне чланке. Сарађивао је у *Гласнику Српског ученог друштва*, *Гласу Српске краљевске академије*, *Раду Југославенске академије знаности и умјетности*, *Тежаку*, *Српском архиву за целокупно лекарство*, *Ошацибини*, *Раџнику*, *Раду*, *Просветном гласнику*, *Пољопривредном гласнику* и др.

ДЕЛА: *Аналитичка класификација метала и њихове важније реакције*, 1875; *Хемија са гледишта модерне теорије I–II*, 1874. и 1875. (II прерађено издање 1880. и 1883); *Хемиска технологија I–IV*, 1887, 1892. и 1894; *Хемија са гледишта модерних теорија I*, 1893 (III поправљено и допуњено издање); *Хемија за средње школе*, 1895 (више издања, последње 1925); *Мински радови у Српско-шурском раџу*, 1876, 1905.

Јован Цвијић
(Бела Чикош-Сесија, 1923)

ЈОВАН ЦВИЈИЋ

(Лозница, 27. IX 1865 – Београд, 16. I 1927)

Професор физичке географије
Ректор школске 1906/07. и 1919/20.

Основну школу и два разреда гимназије учио је у Лозници, а наставио у Шапцу и матурирао у Београду. Завршио је Природно-математички одсек Филозофског факултета Велике школе 1888. године. Једну школску годину био је предавач у Другој београдској гимназији. Од 1889. до 1892. студирао је, као државни питамац, физичку географију на Бечком универзитету и докторирао из области географско-геолошких наука. Од 1893. до 1905. био је професор Физичке географије и Етнографије на Филозофском факултету Велике школе, а у марту 1905. постављен је за редовног професора Физичке географије Филозофског факултета. Предавао је до 1927. године.

Оснивач је и управник Географског завода при Филозофском факултету од 1894. до 1927. и Српског географског друштва од 1910. до 1927. године. За време Првог светског рата борао је у Швајцарској и Француској где је држао предавања на тамошњим универзитетима. Ангажовао се речју и делом по југословенском питању. На Конференцији мира у Паризу 1919/20. био је председник Територијалне комисије. Проучавао је геоморфолошке, хидрогеографске, тектонске, флувијалне, крашке и глацијалне облике у рељефу Србије и Балканског полуострва. Творац је теорије о абразионом рељефу Панонског басена, глацијалном рељефу Балканског полуострва и њихове класификације у планинске системе, као и теорије о језерима Балканског полуострва и њиховој научној класификацији. Поставио је основе науке о карсту.

Први је организовао антропогеографска истраживања и етнопсихичка проучавања типова јужнословенских народа. Са бројним сарадницима организовао је испитивања становништва и резултате тог изузетно значајног подухвата објавио у 24 тома Академијине серије *Насеља и њихово становништво*.

Биран је за дописног члана Српске краљевске академије 1896, редовног 1899, а њен председник је био од 1922. до 1927. Био је и дописни члан Академије наука СССР, Југославенске академије знаности и умјетности, Ученог друштва Парнасос у Атини и почасни доктор Сорбоне и Чешког универзитета у Прагу.

Покренуо је *Гласник Српског географског друштва*, а сарађивао је у домаћим и страним научним часописима.

ДЕЛА: *Ка познавању крша источне Србије*, 1889; *Карсти*, 1895; *Глацијалне и морфолошке студије о планинама Босне, Херцеговине и Црне Горе*, 1899; *Антропогеографија*, 1901; *Антропогеографски проблеми Балканског полуострва*, 1902; *Географски положај и опште географске особине Македоније и Старе Србије*, 1904; *Проматрања о етнографији македонских Словена*, 1906; *Основе за географију и геологију Македоније и Старе Србије I–II*, 1906; *О научном раду и о нашем Универзитету*, 1907; *La Péninsule Balkanique. Géographie Humaine*, 1918; *Говори и чланци I–IV*, 1921. и 1924; *Метанастазичка кретања, њихови узроци и последице*, 1922; *Гоморфологија I–II*, 1924. и 1926.

Андра Ј. Стевановић
(Драгомир Глишић,
око 1912)

АНДРА Ј. СТЕВАНОВИЋ

(Београд, 12. XI 1859 – Београд, 15. XI 1929)

Професор грађевинских конструкција
Ректор у зимском семестру школске 1907/08.

У Београду је завршио основну школу, Реалку и Технички факултет Велике школе 1881. Две године је радио као подинжењер у Начелству Округа београдског. Архитектуру је студирао од 1883. на Техничкој високој школи у Берлину коју је завршио са положеним државним пруским испитом за архитекту 1890. године. Исте године по повратку у Србију постављен је за инжењера при Министарству грађевина и изабран за редовног професора на новооснованој Катедри грађевинских конструкција Техничког факултета Велике школе. Године 1905. постављен је за редовног професора Техничког факултета. Пензионисан је 1924. године.

Поред пројеката за приватне грађевине: кућа Миленка Матерног (са С. Тителбахом, 1911, данас угао улица Хиландарске и Јелене Ђетковић), кућа трговца С. Стаменковића (1907, данас угао Краља Петра Првог и Узун Миркове), кућа др Воје Марковића (око 1905, данас Теразије 38), радио је и пројекте за јавне грађевине: зграду Српске краљевске академије (грађена са прекидима од 1913. до 1924. у Улици Кнеза Михаила 35), Управе фондова (са Н. Несторовићем 1903, данас зграда Народног музеја на Тргу Републике),

Новчаног завода Београдске задруге (1907, данас у Улици Карађорђевој 48), Новчаног завода Врачарске задруге на Теразијама и неизведени пројекат зграде Железничке дирекције (са Д. Ђорђевићем 1898–1900). Неколико самосталних пројеката остало је неизведено: Зграда Богословије у Призрену 1890, нова црква у Косовској Митровици 1895. и Купатило у Врњачкој Бањи 1901. године.

Дописни члан Српске краљевске академије постао је 1910, а редовни 1912. године. Био је члан и дугогодишњи председник Грађевинског савета за архитектуру Министарства грађевина и почасни доктор архитектонских наука Универзитета у Београду.

Бавио се теоријом архитектуре. Проучавао је српске средњовековне манастире и сакупио грађу за монографије манастира Грачаница, Каленић, Дечани и Манасија (делимично).

Радове је објављивао у *Српском техничком листу*, *Српском књижевном гласнику* и *Делу*.

ДЕЛА: *Стара српска црквена архитектура и њен значај*, 1903.

Сава Урошевић
(Урош Предић, 1924)

САВА УРОШЕВИЋ

(Врмца, код Соко Бање, 13. I 1863 – Београд, 14. IX 1930)

Професор минералогije и петрографије
Ректор школске 1904/05, 1908/09. и 1909/10.

Основну школу и три разреда гимназије завршио је у Алексинцу, а остале разреде са матуром у Првој београдској гимназији. Студирао је Природно-математички одсек на Филозофском факултету Велике школе од 1880. до 1884, када је постављен за професорског приправника у Минералошком и геолошком кабинету. Као државни питомац је провео три године на усавршавању из минералогije, физике и хемије у лабораторијама на Сорбони. Усавршавање му је било прекинуто 1885. и 1886. учешћем у српско-бугарском рату. Године 1888. постављен је за предавача у Другој београдској гимназији, а у јануару 1890. за суплента, затим за професора Минералогije и Петрографије на Великој школи. У марту 1905. је постао редовни професор Универзитета. Пензионисан је у мају 1928. године.

Дописни члан Српске краљевске академије постао је 1904, а редовни 1909. године. Био је управник Минералошко-петрографског завода,

од 1905. до 1928. године члан Минералошког друштва у Паризу, председник Главног просветног савета и члан Комисије за израду Закона о универзитету.

За време Првог светског рата био је шеф Просветног одељења Србије у Паризу и Волосу.

Проучавао је петрографски састав појединих области Србије и испитивао бројне ретке минерале.

Научне и стручне радове објављивао је у *Геолошким анализима Балканскога полуострва*, *Гласу Српске краљевске академије*, *Споменику Српске краљевске академије* и др.

ДЕЛА: *Минералогија. I. Геометријска кристалографија*, 1903; *Физичка кристалографија*, 1910; *Минералогија*, 1928; *Племениши метали и графо камење*, 1925.

Богдан Гавриловић
(Бела Чикош-Сесија, 1924)

БОГДАН ГАВРИЛОВИЋ

(Нови Сад, 20. XII 1863 – Београд, 5. VIII 1947)

Професор математике
Ректор школске 1910/11, 1911/12, 1912/13, 1921/22, 1922/23. и
1923/24.

У Новом Саду је завршио основну школу и гимназију. Као питомац Текелијанума, студирао је математику, физику и астрономију на Универзитету у Будимпешти од 1881. до 1887, када је промовисан за доктора филозофије. У јесен 1887. постављен је за суплента, 1892. за професора Математике на Филозофском факултету, а од 1894. и на Техничком факултету Велике школе. У марту 1905. постао је редовни професор Математике на Техничком факултету Универзитета у Београду, на коме је остао до пензионисања 1929. године, где је и касније предавао као хонорарни професор.

Учествовао је у оснивању 1894. и раду Семинара за математику и посебне математичке библиотеке при Филозофском факултету. Био је члан Главног просветног савета и члан комисија које су припремале Закон о универзитету. Дописни члан Српске краљевске академије био је од 1902. редовни члан од 1905, а њен председник од 1931. до 1937. године.

Заједно са Михаилом Петровићем поставио је темеље наше математичке школе. Као научник, просветни радник и педагог настојао је да настава математике на Техничком факултету достигне ниво европских универзитета.

Писао је уџбенике и научне расправе које је, углавном, објављивао у *Гласу Српске краљевске академије* и *Раду Југославенске академије знаности и умјешности*. Држао је популарна предавања од којих су нека објављена посебно или у часописима.

ДЕЛА: *Поглед на математику и њена правац њен*, 1888; *Аналитичка геометрија тачке, праве, круга и коничних пресека I–II*, 1896; *Теорија детерминанта*, 1899; *Споменица о ошварању Универзитета*, 1905; *Цивилизација и наука*, 1911; *Социјални задатак универзитета*, 1912; *О живим силама народнога јединства*, 1922; *Култура и хармонија*, 1926.

Слободан Јовановић
(Марко Мурат, 1923)

СЛОБОДАН ЈОВАНОВИЋ

(Нови Сад, 21. XI 1869 – Лондон, 12. XII 1958)

Професор јавног права
Ректор школске 1913/14. и 1920/21.

Основну школу и гимназију завршио је у Београду 1886. године. Правне науке студирао је у Минхену од 1886. до 1887, Цириху 1887. и Женеви од 1887. до 1890. По повратку у Београд 1891. био је писар Првостепеног суда за Округ подунавски, а затим секретар у Министарству иностраних дела Краљевине Србије до 1897. године. Аташе у Цариграду је био 1893. Године 1897. постављен је за ванредног, а 1900. за редовног професора Јавног права на Правном факултету Велике школе. Од марта 1905. до 1940. (с прекидом за време Првог светског рата) био је професор Правног факултета.

Од 1912. до 1918. био је шеф Пресбириа при Врховној команди српске војске. На Конференцији мира у Паризу 1919. године, био је члан српске делегације као експерт за правна питања. Један је од оснивача и председник Српског културног клуба 1938. године. У влади генерала Душана Симовића био је потпредседник. У априлу 1941, заједно са другим члановима владе, избегао је у Лондон. Од јануара 1942. до краја јуна 1943. био је председник краљевске владе у избеглиштву и заступник министра војног Драже Михаиловића. На суђењу Дражи Михаиловићу у Београду 1946, осуђен је, у одсуству, на 20 година робије, губитак држављанства и заплону имовине. Рехабилитован је 26. X 2007.

Дописни члан Српске краљевске академије био је од 1905, редовни члан од 1908, а њен

председник од 1928. до 1931. године. Био је члан Југославенске академије знаности и умјетности, Чешке Академије наука, Школе словенских студија у Лондону, почасни доктор универзитета у Београду, Загребу, Љубљани и Братислави.

Бавио се теоријом државе и права, уставним правом, политичком историјом Србије XIX века. Писао је есеје о нашим и страним личностима из књижевне, политичке и културне историје и неговао књижевну критику. Један је од покретача *Српској књижевној гласнику*, *Архива за правне и друштвене науке*.

Био је сарадник великог броја наших најпознатијих часописа и листова.

ДЕЛА: *О суверености*, 1897; *О дводомном систему*, 1899; *Српско-бугарски рат*, 1901; *Светозар Марковић*, 1903; *Примери политичке социологије*, 1904; *Основи правне теорије о држави*, 1906, 1914 (прерађ. и прош. изд.); *Основи јавног права Краљевине Србије*, 1907; *Макиавели*, 1907; *Политичке и правне расправе I–II*, 1908; *Уставобранитељи и њихова влада*, 1912, 1925. (доп. изд.); *О држави*, 1922. (III доп. изд.); *Друта влада Милоша и Михаила*, 1923; *Уставно право Краљевине Срба, Хрватиа и Словенаца*, 1924; *Влада Милана Обреновића I–II*, 1926. и 1929; *Влада Александра Обреновића, I–II*, 1929, и 1937; *Гледстон*, 1938; *Сабрана дела I–XVII*, 1932–1940.

Ђорђе М. Станојевић
(Боривоје К. Раденковић,
око 1922)

ЂОРЂЕ СТАНОЈЕВИЋ

(Неготин, 7. IV 1858 – Париз, 24. XII 1921)

Професор физике
Ректор од школске 1913/14. до маја 1918/19.

У Неготину је завршио основну школу и нижу гимназију, а више разреде гимназије и Природно-математички одсек Филозофског факултета Велике школе у Београду 1881, када је изабран за професорског приправника за физику. Године 1883. постављен је за професора физике у Првој београдској гимназији. Као државни питомац наставио је специјализацију из астрономије, физике и математике на Универзитету у Берлину и Академији наука у Паризу, у Париској астрофизичкој опсерваторији у Медону, Метеоролошкој станици у Хамбургу, и опсерваторијама у Гриничу, Кембриџу и Пулкову, од 1883. до 1887. године. Од 1887. до 1893. био је редовни професор Физике и Механике на Војној академији. Постао је члан француске научне експедиције за проучавање по-мрачења Сунца у Русији 1887, и Сахари 1889. и 1890. године. Од 1893. био је редовни професор Физике на Великој школи, а од марта 1905. редовни професор Универзитета. Декан Филозофског факултета био је од 1909. до 1913. године.

За време напада на Србију 1914. покушао је да спасава зграду Универзитета, заводе, лабораторије и библиотеке, и фотографисао је уништавања и разарања.

Био је управник Физичког института и Опсерваторије Велике школе и Катедре за физику. Био је члан специјалне Комисије за припрему предлога за осветљење Београда 1890; водио је стручну комисију за надзор око изградње електричне централе и мреже 1893;

учествовао је у пројектовању и изградњи првих хидроелектрана на Ђетињи (1900), Вучјанки (1903) и Нишави (1903).

Зачетник је наше научне и уметничке фотографије и фотографије у боји. Био је члан Међународног удружења за технику хлађења и Комисије за индустрију хладноће Србије. Учествовао је на међународним конгресима о физици Сунца, 1889. и електрицитету, 1903. у Паризу, и за фригорификацију, у Бечу 1910. године.

Писао је уџбенике и чланке из области физике и космографије.

Сарађивао је у *Српском техничком листу*, *Оштраци*, *Просветном гласнику* и *Наславнику*. Покренуо је *Библиотеку за оштру и примењену физику*.

ДЕЛА: *Звездано небо независне Србије*, 1882; *Халејева комета и Земља*, 1884; *Васионска енергија и модерна физика*, 1887; *Сунчеве фотосферске мреже*, 1888; *О електричној светлости*, 1890; *Етар и електрицитет у модерној физици*, 1893; *Из науке о светлости*, 1895; *Експериментална физика I–II*, 1897. и 1904; *Електрична индустрија у Србији*, 1901; *Београдска опсерваторија и њен извештај за 1899–1903. год.*, 1905; *Електричне сијалице*, 1905; *Варнична-бежична телеграфија I–II*, 1906; *Хидроелектрично постројење Вучје-Лесковац*, 1905; *Централне силе у природи*, 1906; *Индустрија хладноће*, 1909.

Павле Поповић
(Урош Предић, 1929)

ПАВЛЕ ПОПОВИЋ

(Београд, 4. IV 1868 – Београд, 4. VI 1939)

Професор историје југословенске књижевности
Ректор школске 1924/25, 1925/26. и 1926/27.

У Београду је завршио основну школу, гимназију 1885. и Филолошко-историјски одсек Филозофског факултета Велике школе 1889. године. Био је предавач у Трећој београдској гимназији, а после положеног стручног испита постављен је, 1893. године, за професора. По повратку из Женева и Париза, где је био на специјализације од 1894. до 1896, поново је професор у истој гимназији. У марту 1904. постао је професор Историје српске књижевности на Великој школи. Од 1905. био је ванредни, а од 1919. редовни професор Историје југословенске књижевности на Филозофском факултету. За време Првог светског рата, као члан Југословенског одбора, боравио је у Италији, Француској и Енглеској. Пензионисан је у јуну 1938. године.

Поред редовног наставног програма, предавао је посебно дубровачко-далматинску књижевност и држао курсеве из хрватске и словеначке књижевности и словеначког језика. Као дугогодишњи шеф катедре, радио је на унапређивању наставног и научног рада, уређивању и попуњавању семинарске библиотеке.

Дописни члан Српске краљевске академије био је од 1909, а редовни од 1920. године. Био је члан Друштва за српски језик и књижевност, Књижевно-уметничког одбора Народног позоришта, Главног просветног савета и председник Српске књижевне задруге.

Поред бројних расправа и студија из историје старије и новије књижевности, писао је о историји српске књижевности, а бавио се и књижевном критиком.

Покренуо је и уређивао *Прилоге за књижевност, језик, историју и фолклор*, а био је и уредник *Срђа*. Сарађивао је у *Гласу Српске краљевске академије*, *Српском гласнику*, *Новој искри*, *Старом ирејледу*, *Просветном гласнику*, *Нашавнику* и др.

ДЕЛА: *Француски моралисти*, 1893; *О Горском вијенцу*, 1900. и 1923; *Прича о девојци без руке*, 1905; *Из књижевности I–IV*, 1906, 1919, 1926. и 1938; *Прејлед српске књижевности*, 1909 (IX издање 1931); *Милован Видаковић*, 1934; *Ојлед о југословенској књижевности*, 1934; *Расправе и чланци*, 1939.

Чедомиљ Митровић
(Урош Предић, 1929)

ЧЕДОМИЉ МИТРОВИЋ

(Чачак, 12. VII 1870 – Београд, 1934)

Професор црквеног и брачног права
Ректор школске 1927/28, 1928/29. и 1929/30.

У Чачку је завршио основну школу и гимназију, у Београду Богословију, а Духовну академију са степеном кандидата богословља у Москви, 1893. године. Правни факултет завршио је у Бечу и Тибингену, где је промовисан за доктора целокупног права. Од септембра 1893. био је предавач у Богословији Светог Саве у Београду. Хонорарни професор Црквеног права на Правном факултету Велике школе био је од јануара 1899, а од јула доцент за исти предмет. Године 1900. био је писар II и I класе Министарства просвете и црквених дела и секретар Великог духовног суда и Архијерејског сабора, а 1902. вратио се у Велику школу, као ванредни професор Правног факултета. У марту 1905. изабран је за ванредног, а од 1919. за редовног професора Универзитета. Декан Правног факултета био је од 1923 до 1926. године.

Био је члан Главног просветног савета и уредник *Архива за љравне и друштвене науке* (1912–1932).

Проучавао је црквено и брачно право. Сарађивао је у *Архиву за љравне и друштвене науке*, *Делу*, *Веснику Српске љравославне цркве*, *Просветном љласнику*, *Источнику* и др.

ДЕЛА: *О законодавним љраницама између цркве и државе*, 1900. и 1928; *Бракоразводни суд љо страним законодавству*, 1900; *О брачним љарницима*, 1906; *Први српски закон о црквеним властима*, 1909; *Из црквеног и брачног љрава*, 1909; *Црквено љраво*, 1913 (више изд.); *Основни метод црквене љолишке*, 1919; *Суд за брачне сторове у Србији*, 1924; *О браку и узроцима његове кризе*, 1928; *Енциклопедија љрава*, Београд (б.г.).

Владимир П. Митровић
(Боривоје К. Раденковић,
око 1935)

ВЛАДИМИР П. МИТРОВИЋ

(Јагодина, 27. I 1872 – Ново Село, VI 1941)

Професор хидротехнике, и предмета Водовод и канализација
Ректор школске 1930/31. и у зимском семестру 1931/32.

У Јагодини је учио основну школу. Завршио је Технички факултет на Великој школи 1894. и Техничку високу школу у Цириху 1899. године. Као инжењер Министарства грађевина пројектовао је по Србији радове на водним токовима и водоводима у Крагујевцу, Врњачкој Бањи и Нишу. Године 1910. изабран је за ванредног професора Хидротехнике I и II на Техничком факултету.

Учествовао је у Првом балканском и Првом светском рату.

По ослобођењу, 1919. године, изабран је за редовног професора на Техничком факултету, а

од 1924. године. постао је редовни професор и за предмет Водовод и канализација.

Сматра се зачетником хидротехничке науке код нас (водоводи и регулациони радови на водним токовима). Учествовао је у пројектовању две хидроцентралне у Врњачкој Бањи. Унапређивао је хидротехнику према савременим захтевима, а увео је посебне предмете за поједине области хидротехнике.

По пензионисању 1931. живео је у Новом Селу код Врњачке Бање.

ДЕЛА: *Хидраулика* (скрипта), б.г.

Владимир К. Петковић
(Петар Добровић,
око 1935)

ВЛАДИМИР К. ПЕТКОВИЋ

(Бољевац, 19. VI 1873 – Београд, 21. III 1935)

Професор геологије
Ректор школске 1931/32. и 1932/33, до јуна 1933.

Гимназију је завршио у Зајечару 1892, а геологију на Филозофском факултету Велике школе у Београду 1896. године. Школске 1896/97. био је на усавршавању у Бечу. Године 1897. постављен је за писара у Српској краљевској академији; 1898. био је суплент гимназије у Неготину, потом наставник српске гимназије у Скопљу и у Солуну. Професорски испит положио је 1901, а 1903. године постављен је за професора гимназије у Крагујевцу. За асистента на Катедри за геологију и палеонтологију Филозофског факултета Велике школе изабран је 1905. године. Докторирао је 1908, а већ 1909. одлази на стручно и научно усавршавање у Гренобл и Париз. На место вршиоца дужности начелника Министарства просвете изабран је 1915, а 1918. и за начелника Министарства просвете. Редовни професора Геологије на Филозофском факултету постао је 1920, а шеф Катедре и управник Геолошког завода 1924. године. Школске 1924/25. био је декан Филозофског факултета.

Радио је на организовању геолошке службе код нас. Основао је Геолошки институт Краљевине Југославије, руководио је Одсеком за израду

деталне геолошке карте Србије при Геолошком заводу Универзитета у Београду. Био је председник Геолошког комитета Краљевине Југославије и председник Главног просветног савета.

Дописни члан Српске краљевске академије постао је 1922, а редовни од 1929. године. Био је дописни члан Пољског геолошког друштва, инострани члан Румунске академије наука, члан Удружења карпатских геолога и Чехословачког друштва за минералогiju и геологију.

Научне радове из области геологије, сеизмологије, регионалне геологије и палеонтологије објављивао је у издањима *Српске краљевске академије*, *Геолошким анализима Балканскога Полуострва*, *Преиледу географске литературе*, *Наставнику* и другим нашим и страним научним часописима и зборницима. Уређивао је *Геолошке анализе Балканскога Полуострва* од 1922. до 1935. године.

ДЕЛА: *Геологија и минералогija*, 1912 (више издања; последње 1931); Шарл Депере, *Преображаји животињског света* (превод), 1922; *Историска геологија са Атласом*, 1925; *Геолошка карта Краљевине Југославије* (уредник), 1933.

Александар Белић
(Урош Предић, 1940)

АЛЕКСАНДАР БЕЛИЋ

(Београд, 2. VIII 1876 – Београд, 26. II 1960)

Професор словенске филологије и опште лингвистике
Ректор школске 1932/33, од јуна 1933. и школске 1933/34,
до маја 1934.

У Београду је завршио основну школу, гимназију, као и прву годину Историјско-филолошког одсека на Великој школи, 1894. године. Студије словенске филологије наставио је, као државни питомац, на Одеском и Московском универзитету, од 1894. до 1899. године. Докторирао је 1900. на Лајпцишком универзитету. За доцента Велике школе изабран је 1899, за ванредног 1901. и редовног професора 1905. године. Када је отворен Универзитет 1905. изабран је за ванредног професора Словенске филологије на Филозофском факултету.

За време Првог светског рата држао је предавања на универзитетима у Риму, Петрограду и Паризу. Учествовао је, као члан српске делегације, на Конференцији мира у Паризу 1919/20.

Године 1919. изабран је за редовног професора Словенске филологије на Филозофском факултету.

За време Другог светског рата је пензионисан, а извесно време провео је у логору на Бањици. После рата предавао је Увод у историју српскохрватског језика, а од 1950. до 1954. Општу лингвистику. Пензионисан је 1954. године.

Дописни члан Српске краљевске академије постао је 1900, редовни 1906, а њен председник од 1937. до 1960. године. Био је управник Института за српскохрватски језик, члан свих словенских и Данске краљевске академије; члан сталног Међународног комитета лин-

гвиста и Међународног славистичког комитета. Био је председник Славистичког друштва ФНРЈ, почасни доктор Прашког, Глазговског и Московског универзитета.

Објављивао је радове из дијалектологије, акцентологије, прасловенског и старословенског језика, опште лингвистике, историје српскохрватског језика, савременог српскохрватског језика у најугледнијим нашим и страним научним часописима и зборницима, издањима страних академија и у издањима Српске краљевске академије, односно Српске академије наука.

Покренуо је и уређивао *Јужнословенски филолол*, *Српски дијалектолошки зборник* и *Наш језик*.

ДЕЛА: *Дијалекти источне и јужне Србије*, 1905; *Акцентнашке студије I*, 1914; *Правопис српскохрватској књижевној језика*, 1923 (прерађена издања из 1930, 1934. и 1950); *О двојини у словенским језицима*, 1932; *Борба око нашеј књижевној језика*, 1935; *Дело Вуково*, 1937; *Педесетогодишњица Српске краљевске академије 1886–1936*, 1941; *О језичкој природи и језичком развоју*, 1941 (књ. I, друго изд. 1985); *Вук и Даничић*, 1947; *Савремени српскохрватски књижевни језик I*, 1948; *Вукова борба за народни и књижевни језик*, 1948; *Савремени српскохрватски језик II*, 1949; *Историја српскохрватској језика књ. II, св. 1*, 1950; *Око нашеј књижевној језика*, 1951; *Историја српскохрватској језика књ. II, св. 2*, 1951; *О језичкој природи и језичком развоју II*, 1959.

Иван Ћаја
(Михаило Петров, 1936)

ИВАН ЋАЈА

(Авр, Француска, 21. VII 1884 – Београд, 1. X 1957)

Професор физиологије, физиолошке хемије и опште физиологије
Ректор школске 1933/34, од маја 1934. и 1934/35,
до фебруара 1935.

Основну школу и гимназију учио је у Београду. Годину дана провео је као ученик Лицеја Корнеј у Руану. Након тога је од 1903. до 1905. студирао ботанику, физиологију и физиолошку хемију на Сорбони. Године 1904. радио је у Париском природњачком музеју. Као студент био је први дописник *Полиџике* из Париза. По дипломирању запослио се у Лабораторији проф. А. Даистра у Паризу и у Приморској лабораторији у Роскофу. Докторирао је на Сорбони 1909. године. По повратку у Београд изабран је за сталног доцента на новооснованој Катедри за физиологију на Филозофском факултету, 1910. године. После балканских ратова, у лето 1914, заједно са Симом Лозанићем, обилазио је универзитетске центре (пољопривредне високе школе и факултете) у Прагу, Берлину, Лајпцигу и Паризу. Почетак Првог светског рата га је затекао у Бечу где је, у конфинацији, остао до децембра 1918. године. Од 1919. био је ванредни, а од 1921. редовни професор Физиологије и Физиолошке хемије на Филозофском факултету у Београду. За време Другог светског рата био је кратко време у логору на Бањици.

Пензионисан је по сопственом захтеву 1942. године.

Од новембра 1945. поново је активиран као професор Физиологије, Физиолошке хемије и Опште физиологије на Природно-математичком факултету. Био је шеф прве Катедре за физиологију код Јужних Словена и управник Физиолошког завода.

Дописни члан Српске краљевске академије био је од 1921, а редовни од 1931; члан Југославенске академије знаности и умјетности, инострани члан Националног музеја природних наука у Паризу, Француске националне академије медицинских наука и почасни доктор Сорбоне. Други пут је пензионисан 1955. године.

Поред бројних научних радова, писао је уџбенике, објављивао научно-популарна дела, држао предавања у универзитетским и научним центрима у земљи и свету. Сарађивао је у домаћим и страним часописима.

ДЕЛА: *Биолошки листићи*, 1918; *Основи физиологије*, 1923; *Трајом животиња и науке*, 1931; *Од животиња до цивилизације*, 1933; *Луј Пастер*, 1937; *Низ воду*, 1938; *Људи на води*, 1951; *Пољед у животи*, 1955; *Пламен животиња*, 1958.

Владимир Ћоровић
(Коста Хакман, 1937)

ВЛАДИМИР ЋОРОВИЋ

(Мостар, 15. X 1885 – Грчка, 17. IV 1941)

Професор националне историје
Ректор школске 1934/35, од фебруара 1935.
и школске 1935/36, до априла 1936.

У Мостару је завршио основну школу и гимназију. Словенску филологију и историју студирао је на Бечком универзитету од 1904. до 1908. Исте године је докторирао. Школске 1908/09. био је на усавршавању на универзитетима у Минхену, Паризу и Болоњи. Од 1909. до 1914. био је куратор Земаљског музеја у Сарајеву. Године 1914. осуђен је у Бањалучком процесу на робију, а амнестиран је 4. новембра 1917. Након тога је отишао у Загреб, где је са Ивом Андрићем уређивао југословенску ревију *Književni Jug*. Године 1918. и 1919. био је главни секретар Народног вијећа за Босну и Херцеговину и члан Привременог народног представништва у Београду. Од 1919. је ванредни, а од 1921. до 1941. редовни професор Националне историје на Филозофском факултету у Београду.

Дописни члан Српске краљевске академије био је од 1922, а редовни од 1934. Био је и дописни члан Чешке академије наука.

Био је један од уредника *Босанске виле*, *Прилога за књижевност, језик, историју и фолклор*, *Југословенској историјској часопису*, *Revue internationale des études balkaniques*, као и секретар и уредник издања *Српске књижевне заједнице*. Сарађивао је у многим југословенским и страним научним и књижевним часописима. Радове

је објављивао у *Споменику*, *Колу*, *Српском књижевном гласнику* и издањима Српске краљевске академије.

Бавио се археологијом, филологијом, историјом књижевности, историјом културе, политичком историјом и др. Приређивао је и издавао дела појединих писаца и архивску грађу.

Погинуо је у авионској несрећи изнад Грчке.

ДЕЛА: *Лукијан Мушицки, студија из српске књижевности*, 1911; *Свети Сава у народном предању* (приређивач), 1917; *Наше победе*, 1919; *Покрети и дела*, 1920; *Црна књижа*, 1920; *Лука Вукаловић и херцеговачки устаници од 1852–1862. године*, 1923; *Велика Србија*, 1924; *Босна и Херцеговина*, 1925; *Краљ Твршко I Кошроманић*, 1925; *Српска грађанска лирика XVIII века* (приредио са Т. Остојићем), 1926; *Матеј Ненадовић: Целокупна дела* (приређивач), 1928; *Списи Св. Саве* (приређивач), 1928; *Алекса Шантић: Целокупна дела III* (приређивач), 1932; *Дипломатска преписка Краљевине Србије I* (приређивач), 1933; *Историја Југославије*, 1933; *Односи између Србије и Аустроугарске у XX веку*, 1936; *Борба за независност Балкана*, 1937; *Србија од 1858. до 1903.* (са В. Чубриловићем), 1938; *Историја Босне I*, 1940.

Драгослав Б. Јовановић
(непознати аутор,
око 1939)

ДРАГОСЛАВ Б. ЈОВАНОВИЋ

(Београд, 04. XII 1886 – Београд, 16. VII 1939)

Професор државног права
Ректор школске 1935/36, од априла 1936, 1936/37, 1937/38.
и 1938/39, до јула 1939.

У Београду је завршио основну школу, гимназију и Правни факултет. Од 1911. до 1913. био је асистент на предмету Јавно право на Правном факултету. На студијском боравку у Паризу био је школске 1913/14, где је остао и током Првог светског рата радећи једно време при француској војној мисији. По повратку у Београд постављен је за службеника Министарства финансија 1918, а за начелника Генералне дирекције државних дугова 1919. године. Докторирао је на Правном факултету 1923. Исте године изабран је за ванредног, а 1930. за редовног професора Државног права које је, уз Уставно право Краљевине Југославије и Статистику, предавао до 1939. године.

Био је управник семинара за Опште државно право и уставно право. Био је проректор од фебруара 1935. до априла 1936. године. Сарађивао је у комисијама које су радиле на универзитетским законима и уредбама. Био је члан Главног просветног савета. Оснивач је и дугогодишњи председник Кредитне задруге универзитетских наставника, члан управе Удружења универзитетских наставника и његов потпредседник. Аутор је неколико књига и више стручних и научних расправа и чланака. Објављивао је у *Бранику*, *Архиву за правне и друштвене науке*, *Чиновничком гласнику*.

ДЕЛА: *Чиновничко питање*, 1921; *Појам закона*, 1923; *Доношење закона*, 1923; *Основи ојшњег државног права*, 1938.

Петар Мицић
(Урош Предић, 1942)

ПЕТАР МИЦИЋ

(Зајечар, 16. VI 1889 – Београд, 11. XII 1956)

Професор за предмете Основе гвоздених конструкција,
Гвоздени мостови и Гвоздене зграде
Ректор школске 1939/40, 1940/41. и 1941/42.

У Зајечару је завршио основну школу и гимназију, а 1911. године и Грађевински одсек Техничког факултета у Београду. По дипломирању је радио на месту инжењера Дирекције за грађење железница. Као питомац Дирекције, од 1912. до 1914. је специјализирао гвоздене конструкције на Високој техничкој школи у Берлину. Студирао је у Паризу од 1916. до 1918. године. По повратку у земљу, 1919. године, радио је на обнови порушених мостова. Вршио је контролу и преузимање челичних конструкција мостова у Бечу и Прагу од 1920. до 1922, затим је био шеф Саобраћајног одељења Техничке управе Београдске општине 1923. и 1924, када је изабран за ванредног, а 1933. и за редовног професора за предмет Гвоздене конструкције мостова и кровова на Техничком факултету. Проректор је био 1936. године.

Почетком школске 1942. је пензионисан, јер је одбио да сарађује са окупационим властима. По ослобођењу, у јуну 1945, враћен је на место редовног професора Техничког факултета,

а од децембра 1944. до јула 1946. добровољно је руководио обновом свих порушених мостова у НР Србији. Декан Грађевинског факултета је био од 1948. до 1951. године. У истом периоду, од 1924. до 1941, предавао је: Основе гвоздених конструкција, Гвоздене зграде, и Гвоздене мостове на Грађевинском одсеку, а Гвоздене кровове на Машинском и Архитектонском одсеку Техничког факултета. Потом је, од 1945. до 1956. предавао Основе конструкција од челика, челичне конструкције зграда, гвоздене и челичне мостове и заваривање челичних конструкција.

Основао је Катедру за гвоздене конструкције 1924, а од 1945. је био шеф Катедре за челичне и дрвене конструкције. Радио је на обнављању челичних железничких и друмских мостова.

ДЕЛА: *Гвоздене конструкције I–II*, 1926. и 1935; *Гвоздене конструкције. Елементи*, 1931; *Основи конструкцији од челика*, 1948. и 1951; *Челичне конструкције зграда*, 1954. и 1964.

Никола Поповић
(породична архива)

НИКОЛА ПОПОВИЋ

(Обреж код Варварина, 4. XII 1883 – Београд, 29. IX 1970)

Професор историје филозофије, опште психологије и логике
Ректор школске 1941/42, од фебруара 1942, 1942/43 и 1943/44.

Основну школу завршио је у Параћину, гимназију у Крагујевцу и Зајечару 1904, а филозофију на Филозофском факултету у Београду 1908. године. Промовисан је за доктора филозофије 1919. Исте године изабран за доцента, 1922. за ванредног, а 1928. за редовног професора Историје филозофије, Опште психологије и Логике на Филозофском факултету. Био је декан Филозофског факултета. Окупација земље га је затекла на месту проректора.

Постављен је за ректора од фебруара 1942, поступају на снагу Опште уредбе о Универзитету, по којој Универзитет за време окупације није радио, само су нередовно држани испити.

Писао је студије из филозофије, преводио дела чувених филозофа и књижевника. Држао је популарна предавања из психоанализе.

ДЕЛА: *Учење о дискретном простору у новијој филозофији* (докторска теза), 1919; *Животи Имануела Канта*, 1924; *Три предавања из филозофије*, 1924; *Имануел Кант и природне науке*, 1925; *Историја развојка Кантове предкриптичке филозофије простора*, 1925; *Шта је филозофија?* 1929; *Имануел Кант, Критика чистог ума* (превод), 1932; *Друштвени животи у светлости савремене психологије*, 1932; *Предавања из психоанализе*, 1934; *Психоанализа. Основна учења Сигмунда Фројда*, 1935; *Главни правци у савременој идеологији*, 1933.

Стеван Јаковљевић
(Светислав Вуковић, 1953)

СТЕВАН ЈАКОВЉЕВИЋ

(Књажевац, 7. XII 1890 – Београд, 2. XI 1962)

Професор ботанике

Ректор школске 1945/46, 1946/47, 1947/48, 1948/49. и 1949/50.

Основну школу и гимназију завршио је у Крагујевцу 1909, а биологију на Филозофском факултету у Београду 1913. године. По одслужењу ђачког војног рока, кратко време је био суплент у Крагујевачкој гимназији. После Првог светског рата, чији је учесник био, од 1919. до 1921, поново је суплент у Крагујевачкој гимназији. Од 1921. до 1922. радио је у Четвртој београдској гимназији. После положеног професорског испита изабран је за асистента на Катедри за ботанику Филозофског факултета. Докторирао је 1925. године. За доцента је изабран 1929, за ванредног 1934, а за редовног професора и старешину Фармацеутског одсека Медицинског факултета 1938. године. За време Другог светског рата био је у италијанском и немачком заробљеништву. По повратку у земљу, априла 1945, постављен је за председника Комисије за обнову Универзитета.

Од 1945. до 1952. предавао је Ботанику на Филозофском факултету, а потом, до пензионисања 1961, на Фармацеутском факултету.

Дописни члан Српске краљевске академије био је од 1937, а редовни члан Српске академије наука од 1959. Био је председник Удружења књижевника НР Србије, почасни доктор Карловог универзитета у Прагу, народни посланик Привремене народне скупштине, народни посланик Већа народа и члан Президијума Народне скупштине.

Писао је уџбенике за средње школе и за универзитет, романе и приповетке. Научне радове из експерименталне морфологије, физиологије биља и хидробиологије објављивао је у *Гласу Српске краљевске академије*, *Сјоменику Српске краљевске академије* и другим публикацијама.

ДЕЛА: *Цистиолићи у бораиноидеа* (анатомско физиолошка истраживања), 1925; *Ошћта ботаника*, 1941 (VII изд. и доп. изд. 1966); *Системајтика лековитих биљака*, 1962 (III доп. изд.); *Кратки курс екологије са основама хидробиологије*, 1951 (доп. изд. 1956); *Cryptogramae*, б.г.; *Српска шрилоија* (роман), 1937 (више изд. пре и после рата); *Смена генерација* (роман) I–II, 1940. и 1941.

Илија Ђуричић
(Светислав Вуковић, 1953)

ИЛИЈА ЂУРИЧИЋ

(Београд, 18. VII 1898 – Београд, 2. IV 1965)

Професор нормалне и патолошке физиологије
Ректор школске 1950/51, 1951/52. и 1954/55.

У Београду је завршио основну школу и гимназију. Студирао је две године на Филозофском факултету. На Медицински факултет прешао је да студира од тренутка његовог оснивања (1920). У току студија постао је привремен, па стални асистент Физиолошког института Медицинског факултета. По завршеној специјализацији, 1930. године, изабран је за доцента, 1933. за ванредног, а 1936. године за редовног професора Нормалне и Патолошке физиологије на тада основаном Ветеринарском факултету. На тој дужности остао је до краја живота. Био је декан од 1938. до 1941. и од 1945. до 1949. и управник Физиолошког института Ветеринарског факултета.

Радио је на првом Закону о универзитету 1956, на изради нових статута и наставних планова свих факултета и укључивању Велике техничке и Медицинске велике школе у Универзитет.

Био је оснивач и управник Института за физиологију рада при Српској академији наука, члан Академијске комисије за координацију научног рада у пољопривреди, ветеринарству и шумарству, члан Одбора за координацију научног рада у биологији, председник Комисије за медицину рада Савезног завода за народно здравље, члан Српског лекарског друштва, један је од оснивача Алерголошке секције Српског

лекарског друштва и председник Удружења алерголога Југославије. Дописни члан Српске академије наука био је од 1950, редовни од 1955, а њен председник од 1960. до 1965. године. Био је дописни члан Југославенске академије знаности и умјетности, дописни члан Словенске академије знаности и уметности и почасни члан Румунске академије наука.

Био је главни уредник *Српског архива за целокупно лекарство*, члан Редакционог одбора часописа *Acta medica Jugoslavica*, *Acta veterinaria* и *Медицина рада*. Резултате научних истраживања из области опште физиологије мишића и живаца, нормалне и патолошке физиологије крви, крвотока, бубрега, јетре, централног нервног система, као и електрофизиологије мишића, и хемолитичке функције јетре саопштавао је на научним скуповима у земљи и иностранству. Радове је објављивао у нашим и страним стручним и научним часописима.

ДЕЛА: *Старење и продужавање живота*, 1936; *Основи специјалне патолошке физиологије*, 1940 (доп. изд. 1951. и 1953); *Физиолошки практициум* (са сарадницима), 1941 (више доп. изд. последње 1974); *Ветеринарска физиологија*, 1948 (више доп. изд., последње 1971); *Правилна исхрана човека*, 1955; *Замор, премор и одмор*, 1956.

Вукић Мишовић
(Светислав Вуковић, 1953)

ВУКИЋ МИШОВИЋ

(Краљске Баре код Андријевице,
1. I 1896 – Београд, 19. I 1981)

Професор хемије
Ректор школске 1952/53. и 1953/54.

У Краљским Барама је завршио основну школу. Гимназију је учио у Подгорици и Београду. Због рата је прекинуо школовање. Од 1914. до 1916. био је у црногорској војсци, а потом у заробљеништву у Мађарској. Матурирао је 1919. године. Хемију, физику и физичку хемију завршио је на Филозофском факултету у Београду 1922. године. За време студија био је неуказни, а по дипломирању указни асистент на Хемијском институту Филозофског факултета. Од 1926. до 1928. радио је докторску тезу у Хемијском институту Универзитета у Нансију. После одбране тезе наставио је рад у Институту и наредне, школске 1928/29. У Хемијској лабораторији Универзитетског колеџа у Лондону провео је школску 1929/30. годину. За доцента је изабран 1931, а за ванредног професора Хемије 1938. Пензионисан је у јануару 1943. године.

По ослобођењу, поново се активирао као ванредни, а од 1950. године као редовни професор Природно-математичког факултета.

Шеф Катедре био је од 1945. до 1966, а декан школске 1949/50, 1950/51. и 1951/52. године. Пензионисан је по други пут 1966.

Дописни члан Српске академије наука постао је 1951, а редовни 1961. године. Био је члан Српског хемијског друштва, Хрватског хемијског друштва, Пленума Уније хемијских друштава Југославије и управе Друштва „Никола Тесла“. Учествовао је у изради пројекта за изградњу и опремање Хемијског института, чији је управник био од 1945. до 1960. године. Научне радове објављивао је у *Гласнику Југословенској професорској друштва*, *Гласнику Хемијској друштва*, *Гласу Српске краљевске академије*, *Хемијском прегледу* и др.

ДЕЛА: Холеман, *Ортанска хемија* (превод), 1926; Холеман, *Неортанска хемија* (превод), 1927; *Стереохемија* (скрипта), 1948. и 1949; *Lithium-Aluminium-Hydride in Organic* (са М. Михајловићем), 1955; *Огјек открића периодној сисџема у Срба и Хрватша*, 1969.

Борислав Т. Благојевић
(Стојан Ђелић, 1965)

БОРИСЛАВ Т. БЛАГОЈЕВИЋ

(Ваљево, 18. II 1911 – Београд, 29. XII 1985)

Професор грађанског права
Ректор школске 1955/56, 1956/57, 1957/58, 1958/59, 1959/60,
1960/61, 1961/62. и 1962/63.

У Ваљевоу је завршио основну школу и гимназију. На Правном факултету у Београду дипломирао је 1933, а докторирао 1934. године. Између 1934. и 1937. је био на специјализацији у Француској и Аустрији. У фебруару 1938. изабран је за доцента, а 1940. за ванредног професора Грађанског права на Правном факултету у Суботици. У априлу 1941. напустио је факултет и преселио се у Београд. За време окупације није био у служби, а извесно време је био заточен у логору на Бањици. После рата је био ванредни, а од 1951. редовни професор на Катедри за грађанско право Правног факултета у Београду. Предавао је Грађанско право, Грађански поступак, Римско право, Привредно право, Међународно приватно право и Упоредно право. Био је и декан Правног факултета.

Основао је Заједницу југословенских универзитета 1957. и био њен први председник. Био је оснивач и први директор Југословенског библиографског института, главни уредник Библиографије Југославије (1950–1961), главни уредник неколико правних часописа, уредник *Мале Просветине енциклопедије*, *Правне енциклопедије*, *Правног лексикона*, *Међународне енциклопедије за упоредно право* и др. Радио је на пројектима закона из области породичног, наследног, облигационог, привредног, грађанског процесног и међународног приватног права. Био је члан Научног друштва Србије, почасни члан Југославенске академије знано-

сти и умјетности, члан Међународне академије за упоредно право, председник Међународног удружења за правне науке, члан савета Међународног института за кодификацију цивилног права, почасни доктор универзитета у Француској и Пољској. Био је главни правни саветник при Савезном секретаријату за иностране послове од 1963. до 1971. и судија Уставног суда Југославије од 1971. до 1973. године. Писао је и објављивао у земљи и иностранству чланке и расправе из области грађанског, привредног, римског, међународног приватног права и др. Аутор је неколико студија и монографија, а из свих правних дисциплина које је предавао написао је уџбенике.

ДЕЛА: *Уговори по присканку – формуларни уговори*, 1934; *Начела приватног процесног права*, 1936; *Основи науке о држављанству*, 1938; *Систем извршног поступка*, 1938; *Поседни део облигационог права*, 1939; *Држављанство*, 1946; *Римско право II*, 1946 (доп. изд. 1951); *Основи наследног права*, 1946; *Материјал за проучавање радног права I–II*, 1946; *Грађанско правни облигациони уговори*, 1947. и 1952 (II изм. изд.); *Основи међународног приватног права*, 1947. и 1950. (доп.); *Наследно право*, 1948. (послед. доп. изд. 1960); *Грађански правни поступак у римском праву*, 1955 (послед. доп. изд. 1960); *Наследно право ФНРЈ (СФРЈ) с освртом на права других држава*, 1955 (VI доп. изд. 1971); *Наследно право у Југославији*, 1976.

Бождар С. Ђорђевић
(Мирко Почуча, 1968)

БОЖИДАР С. ЂОРЂЕВИЋ

(Београд, 5. I 1910 – Београд, 11. IV 1986)

Професор интерне медицине
Ректор школске 1963/64, 1964/65, 1965/66. и 1966/67.

У Београду је завршио основну школу, гимназију и Медицински факултет 1934. године. Од 1934. до 1938. специјализирао је интерну медицину на Интерној пропедевтичкој клиници у Београду и на Интерној клиници у Паризу. Године 1936. изабран је за асистента-волонтера, за доцента 1949, за ванредног професора 1953, а за редовног професора Интерне медицине на Медицинском факултету 1958. године. Био је продекан Медицинског факултета од 1952. до 1956, проректор Универзитета од 1956. до 1963. и потпредседник Заједнице југословенских универзитета.

На функцији директора Института за медицинска истраживања био је од 1962. до 1963, а Интерне „Б“ клинике од 1974. до 1976. године.

Оснивач је Београдске кардиолошке школе и дугогодишњи руководилац последипломске наставе из кардиологије и медицине уопште. Увео је нове дијагностичке и терапијске методе у адултној кардиологији и основао коронарну јединицу. Повезао је клиничку кардиологију са кардиохирургијом и код нас покренуо прву педијатријску кардиологију. Иницијатор је установе за рехабилитацију кардиоваскуларних болесника и савременог приступа одређивању радне способности и инвалидности ових болесника. Био је истраживач и организатор научног пројекта епидемиолошких студија у нашој

земљи (део Међународне епидемиолошке студије коронарне болести седам земаља света).

Дописни члан Српске академије наука и уметности постао је 1963, а редовни 1974. Био је члан Српског лекарског друштва, Савеза лекарских друштава Југославије, Удружења кардиолога Југославије, Европског и Светског кардиолошког друштва, Француског кардиолошког друштва, почасни члан American College of Cardiology, Свесавезног научног медицинског друштва терапеута СССР и председник Комисије за високо школство Извршног већа СР Србије. Предавач по позиву је био 25 година на Интернационалној кардиолошкој недељи у Паризу.

Аутор је пионирских радова у експерименталној, ургентној и спортској кардиологији као и у имунокардиологији. Коаутор је великог броја научних радова. Публиковао је прве резултате о лечењу реуматског, ендокардитиса помоћу кортизона и АСТН у нас. Био је члан редакција часописа *Acta Medica Jugoslavica*, *Медицински гласник*, *Српски архив* и *Лекарски приручник*.

ДЕЛА: *Коронарна болест* (са сарадницима), 1965; *Хишна стања у кардиологији* (са сарадницима), 1965; *Проблеми хроничне инсуфицијенце, хроничне илућне хипертензије и хроничног илућног срца* (са сарадницима), 1966; *Урођене срчане мане* (са сарадницима), 1974.

Драгиша Ивановић
(Слободан Сотиров, 1973)

ДРАГИША ИВАНОВИЋ

(Сјеница код Подгорице, 9. X 1914 – Београд, 27. XI 2001)

Професор опште физике, теорије нуклеарних реактора
и квантне механике

Ректор школске 1967/68, 1968/69, 1969/70. и 1970/71.

Основну школу и гимназију завршио је у Подгорици. На Техничком факултету у Београду је, по дипломирању 1939. године, наставио да студира математику, али је као комуниста, по казни, отеран на одслужење продуженог војног рока, уз одузето право да буде у школи резервних официра. Учествовао је у Народноослободилачкој борби од 1941. године. На свој захтев 1946. је прешао у резервни састав војске, чиме се отворила могућност да исте године буде изабран за доцента за предмет Теоријска електротехника на Техничком факултету. Школовао се и усавршавао у Институту физичких проблема Академије наука СССР у Москви (1946/47), на Универзитету у Чикагу (1950/51) и на Универзитету у Ролију, Северна Каролина (1951/52). Докторирао је из области теорије неутрона и нуклеарних реактора; изабран је за редовног професора Опште физике, Теорије нуклеарних реактора и Квантне механике на Електротехничком факултету. Био је један је од оснивача и вишегодишњи шеф Одсека за техничку физику и нуклеарну технику и декан Електротехничког факултета.

Био је члан Научног друштва Србије, члан Председништва Савеза друштава математичара, физичара и астронома Југославије и Србије, члан Црногорске академије наука и уметности, члан Академије наука и уметности Косова и Метохије, члан Њујоршке академије наука, почасни доктор универзитета у Подгорици и Приштини, члан Председништва друштва „Никола Тесла“, Друштва инжењера и техничара Југославије, као и посланик Просветно-културног већа Савезне скупштине и члан Савета Федерације СФРЈ.

Научне и стручне радове објављивао је у домаћим и страним часописима. Аутор је и коаутор већег броја средњошколских уџбеника физике.

ДЕЛА: *Основи теорије вектора*, 1948; *Увод у теорију нуклеарних реактора*, 1953; (са проф. В. Вучићем) *Физика I*, 1955 (21 издање); *Физика II*, 1960 (више издања); *Физика III*, 1963 (више издања); *Векторска анализа*, 1960; *О простору и времену*, 1960; *Механицизам и енергетизам*, 1961; *Теорија релативности*, 1962; *Квантна механика*, 1975; *Филозофска питања физике*, 1985.

Јован Глигоријевић
(Мића Поповић, 1975)

ЈОВАН ГЛИГОРИЈЕВИЋ

(Ајачи, Корзика, 6. X 1918 – Београд, 23. I 1982)

Професор ветеринарске радиологије и физикалне терапије
Ректор школске 1971/72, 1972/73, 1973/74. и 1974/75.

Гимназију је завршио у Београду 1937. године и уписао Ветеринарски факултет. Од 1944. учествовао је у Народноослободилачкој борби. Дипломирао је 1946. и био изабран за асистента за предмет Хирургија са офтамологијом и онихологијом. Године 1947. специјализирао је ветеринарску радиологију у Загребу, а докторирао је 1948. Године 1949. био је изабран за доцента на Ветеринарском факултету у Београду, где му је поверена организација наставе за предмет Ветеринарска радиологија и Физикална терапија. Боравио је у Паризу 1952. ради усавршавања из ветеринарске радиологије. За редовног професора Ветеринарског факултета изабран је 1962, где је био продекан од 1957. до 1959, а потом и декан факултета. Проректор Универзитета био је од 1967. до 1971. године.

Један је од оснивача ветеринарске радиологије код нас и оснивач и управник Института за радиологију и физикалну терапију Ветеринарског факултета – данас Катедра за радиологију и физиотерапију.

Са групом истраживача организовао је прву Лабораторију за примену нуклеарне енергије

у пољопривреди, ветеринарству и шумарству у Земуну. Руководио је истраживачким пројектима из анималне радиобиологије. Био је члан наших и међународних научних и стручних организација и форума и организатор и учесник већег броја научних скупова и конгреса.

Објављивао је научне и стручне радове из области радиолошке дијагностике, примене ултразвука у терапији домаћих животиња и радиоактивне контаминације и деконтаминације органских површина и намирница анималног порекла, ветеринарске радиологије и биофизике ултразвука и његове примене у ветеринарској медицини. Био је уредник *Ветеринарског гласника*, а сарађивао је у *Ветеринарском архиву*, *Acta veterinaria*, *Veterinaria* и др.

ДЕЛА: *Офталмолошка дијагностика* (са Ј. Димићем), 1948 (више прерађених изд., последње 1982); *Основи радиологије* (са Б. Петровићем), 1969; *Основи физикалне медицине* (са Б. Петровићем и Б. Драгановићем), 1972; *Практикум из радиологије и физиотерапије*, 1979.

Драгослав Јанковић
(Петар Омчикус, 1977)

ДРАГОСЛАВ ЈАНКОВИЋ

(Лесковац, 21. XII 1911 – Београд, 9. I 1990)

Професор историје државе и права
Ректор школске 1975/76. и 1976/77.

У Лесковцу је завршио основну школу, а Другу мушку гимназију у Београду 1931. године. На Правном факултету у Београду дипломирао је 1936, а докторирао 1949. Службовао је у Привилегованој аграрној банци, а у марту 1940. изабран је за хонорарног асистента на Правном факултету, где је провео – с прекидом за време рата – читав свој радни век: од асистента и предавача 1945, до редовног професора Историје државе и права 1960. и шефа Катедре за историју државе и права. Пензионисан је 1980. године.

Од 1958. до 1969. био је управник Историјског одељења Института друштвених наука. Био је уредник зборника радова *Историја XX века* и *Историјског гласника* 1955.

Био је члан Научног друштва Србије и дописни члан Југославенске академије знаности и умјетности и члан *Biro Conférence permanente des récteurs des universités européennes*.

Учествовао је у оснивању Историјског института Српске академије наука, Архивског савета Србије и Југославије, Историјског друштва Србије, Савеза историјских друштава Југославије. Био је секретар Националне комисије СФРЈ за историјске науке, и главни уредник *Енциклопедије Југославије* за СР Србију, од 1974. до 1987. године. Бавио се правном и политичком историјом Србије и других југословенских земаља у XIX и XX веку. Највише је обрађивао проблеме стварања српске државе у XX веку (нарочито Први српски устанак) и стварање прве заједничке државе југословенских народа.

ДЕЛА: *Историја народа Југославије I*, 1953 (један од аутора и редактор); *Прејед историје Савеза комуниста Југославије* (са Р. Чолаковићем и П. Морачом), 1963; *Србија и Југословенско питање 1914–1915*, 1975; *Југословенско питање и Крфска декларација 1917. године*, 1977 (награђено Октобарском наградом); *Српска држава првој устанка*, 1984; *Државно-правна историја Југославије* (са М. Мирковићем), 1984.

Мирослав Печујлић
(М. В. Мирски, 1991)

МИРОСЛАВ ПЕЧУЈЛИЋ

(Сисак, 7. I 1929 – Београд, 5. IV 2006)

Професор опште социологије и методологије друштвених наука
Ректор школске 1977/78, 1978/79, 1979/80. и 1980/81.

Основну школу и гимназију завршио је у Земуну. На Правном факултету у Београду дипломирао је 1957, а докторирао 1961. године. На специјализацији, као Фордов стипендиста, провео је годину дана на универзитетима у САД-у (Колумбија универзитет, Чикашки универзитет, Универзитет у Берклију и Ен Арбору) и три месеца у London School of Economics, Енглеска.

У звање асистента за предмет Општа социологија на Правном факултету изабран је 1958, за ванредног 1965, а за редовног професора 1973. године. Предавао је и Методологију друштвених наука на последипломским студијама. Пензионисан је 1994. године.

Учествовао је и водио већи број истраживачких пројеката: *Истраживање промена у социјалној структури Југославије, Стратегија научно-технолошког развоја СР Србије до 2000.* и макропројекат *Нови светски економски поредак.*

Био је председник и члан Савета: European Centre for Higher Education – UNESCO, сарадник Универзитета уједињених нација и члан Савета Унесковог макропројекта *Socio-Cultural Alternatives in Changing World – The*

Transformations of Science and Tehnology. Био је оснивач и уредник часописа *Гледишта*, главни уредник часописа *Социологија*, главни уредник *Социолошког лексикона* и члан Уредништва часописа *Higher Education Policy – The Quarterly Journal of International Association of Universities.* Предавао је на више универзитета у земљи и иностранству. Био је члан групе Унеска и Министарства просвете НР Кине на Универзитету Фудан у Шангају.

Добитник је прве НИН-ове награде за најбољу књигу из публицистике *Сусрет светова*, 1976.

ДЕЛА: *Класе и модерно друштво; Увод у социолошке теорије* (б.г.); *Основи науке о друштву*, 1963 (више издања, последње 1967); *Методологија друштвених наука* (са В. Милићем); 1976. (више издања, последње 2003); *Заробљено друштво*, 1986; *Савремена социологија – ствара и нова слика света*, 1991; *Драма социјализма*, 1989 (са В. Милићем) 1991. (више издања, последње 2001); *Демократија и ауторитаризам – политичка култура југословенског друштва* (са В. Милићем), 1994; *Изазови транзиције – Нови свет и постсоцијалистичка друштва*, 1997; *Глобализација – два лика света*, 2002; *The Transformations of the World – The Role of the Science and Technology*, 1987.

Војислав М. Петровић
(Слободан Сотиров, 1975)

ВОЈИСЛАВ М. ПЕТРОВИЋ

(Мала Каменица, 2. I 1925 – Београд, 7. V 2007)

Професор упоредне физиологије и ендокринологије
Ректор школске 1981/82, 1982/83, 1983/84. и 1984/85.

Основну школу завршио је у Вељкову, а гимназију у Неготину, 1943. године. Дипломирао је 1953. на Природно-математичком факултету. Потом је радио као професор Гимназије и Учитељске школе у Неготину до 1956, када је изабран за асистента на Катедри за физиологију. Докторирао је из области ендокринологије 1959, а 1960. је изабран за доцента. Као стипендиста Француске Фондације *André Mayer* усавршавао се од 1959. до 1960. на Француском колеџу и у Институту за општу и упоредну ендокринологију у Паризу, као и у Институту за физиологију Универзитета у Стразбуру. За ванредног професора Природно-математичког факултета изабран је 1968, а за редовног 1974, за предмете Упоредна физиологија и Ендокринологија. Декан Природно-математичког факултета био је од 1971. до 1973. године, а проректор Универзитета од 1975. до 1979. године.

Оснивач је и научни руководилац Одељења за ендокринологију и метаболизам Института за биолошка истраживања *Синиша Станковић* 1961, шеф Катедре за упоредну и еколошку физиологију Природно-математичког факултета, 1964; био је управник Одсека за биолошке науке од 1973. до 1975. и од 1985. до 1987; учествовао је у истраживањима на зајед-

ничком пројекту *Visiting scientist*, у лабораторији NRC у Отави 1967. За дописног члана Српске академије наука и уметности изабран је 1974, за редовног 1983. године. Био је члан сталног Комитета и Бироа Европске ректорске асоцијације у Женеви од 1984. до 1989; представник Југославије у својству посматрача у Комисији за науку и високо школство Савета Европе у Стразбуру 1982. и 1983 и члан већег броја међународних удружења. Био је члан Просветног савета СР Србије.

Његов научноистраживачки рад је везан за област упоредне и еколошке физиологије и ендокринологије: неуроендокрине регулације и неуросекреције, деловање хормона на молекуларне процесе, термичка адаптација и стрес, биолошки ритмови и зимски сан. Држао је предавања и семинаре на универзитетима у Паризу, Стразбуру, Лондону, Москви, Братислави и Балтимору. Објављивао је у *Гласу Српске академије наука и уметности* и у међународним научним часописима. Аутор је или коаутор више средњошколских уџбеника; био је и уредник едиције *Нова стремљења у природним наукама*.

ДЕЛА: *Увод у упоредну физиологију*, 1974 (више изд. последње 1988)

Зоран Пјанић
(М. В. Мирски, 1991)

ЗОРАН ПЈАНИЋ

(Битољ, 3. VII 1922 – Перазића До, 21. X 1991)

Професор политичке економије и теорије и политике цена
Ректор школске 1985/86. и 1986/87.

У Битољу, је завршио основну школу и гимназију, а Економски факултет у Београду 1949. године. На усавршавању у Институту друштвених наука провео је од 1949. до 1951, када је изабран за предавача на Пољопривредном и Правном факултету за предмет Политичка економија. Године 1956. докторирао је на Економском факултету и исте године изабран је за доцента. Од 1960. је ванредни професор за предмет Политичка економија. Потом је предавао и предмет Теорија и политика цена. За редовног професора изабран је 1965. Проректор Универзитета је био од 1963. до 1967. године.

Био је шеф Катедре за Општу економску теорију на Економском факултету, а шеф Одсека Опште економије од 1976. до 1987. године. Основао је последипломски курс из Опште теорије економије 1979. на истом факултету. Био је генерални секретар Заједнице Југословенских универзитета од 1957. до 1962. године. Учествовао је у оснивању познатог међународног семинара *Универзитети данас* и у покретању часописа под истим називом. Био је председник три матичне комисије – за оснивање економских факултета у Нишу, Суботици и Подгорици. Био је главни редактор *Економској лексикона*, 1975. и *Економске енциклопедије I и II*, 1984. године.

Биран је за посланика више пута. Био је председник Савезног економског савета од 1963. до 1968, председник Просветно-културног већа, члан Председништва Скупштине СР Србије од 1967. до 1969, члан Секције за научни рад Савеза економиста Југославије, њен председник од 1971. до 1975, председник Југословенског удружења „Наука и друштво“ од 1974. до 1977. и члан Извршног одбора Европске научне фондације у Стразбуру од 1974. до 1981. године. Био је редовни члан Научног друштва СР Србије, почасни члан неколико института и научних удружења, као и члан Председништва СР Србије.

Објавио је велики број књига, прилога и чланака. Сарађивао је у часописима *Економист*, *Економска мисао*, *Социјализам*, као и у домаћој и страниј стручној публицистици.

ДЕЛА: *Проблеми стабилности у економској теорији*, 1957; *Савремене буржоаске теорије вредности и цена*, 1965, 1979; *Теоријске основе образовања цена*, 1971; *Специфична цена производње и стварне цене у привреди Југославије (1964–1968)*, 1971; *Теорија цена* (десет издања), 1972; *Робна привреда у самоуправном систему*, 1974, 1975, 1979; *Самоуправни привредни систем*, 1983 (НИН-ова награда); *Анаџомија кризе*, 1987.

Слободан Унковић
(М. В. Мирски, 1991)

СЛОБОДАН УНКОВИЋ

(Ускопље код Требиња, 19. XII 1938)

Професор економике туризма
Ректор школске 1987/88, 1988/89, 1989/90. и 1990/91.

Основну и средњу школу завршио је у Дубровнику. Дипломирао је на Економском факултету у Београду 1961, када је изабран за асистента. Магистрирао је 1964, а докторирао 1966. године. За доцента за предмет Економика туризма изабран је 1969, за ванредног 1974, а за редовног професора 1980. године. Усавршавао се на Стенфорд универзитету у САД и на универзитетима у Великој Британији и Италији.

Обављао је низ значајних функција на Економском факултету (продекан у два мандата, декан, председник Савета Економског факултета) и на Универзитету (председник председништва Скупштине Универзитета, про- ректор од 1979. до 1983).

Био је члан Извршног комитета Међународне асоцијације универзитета, председништва Европске ректорске конференције, представник Југославије у Асоцијацији универзитета која делује у саставу Савета Европе, секретар Савеза економиста Србије, председник Стручног савета Савезног комитета за туризам. Члан је Светске организације туристичких експерата.

Обављао је и бројне високе државне функције. Био је посланик у Савезном и Републичком парламенту, министар за науку и технологију у Влади Републике Србије, потпредседник Владе, председник Народне Републике Србије, амбасадор СРЈ у НР Кини.

Почасни је професор Универзитета Ломоносов у Москви и Женмин универзитета у Пекингу.

Објавио је велики број књига, научне и стручне радове из области економских наука, посебно из области економике и организације туризма.

ДЕЛА: *Проблеми мерења продуктивности рада у железничком саобраћају* (докторска дисертација), 1967; *Могућности југословенског туризма на америчком тржишту*, 1969; *Истраживање туристичког тржишта и туристичка пројекта*, 1973; *Туризам СР Србије*, 1973; *Економика туризма*, 1974 (више издања, последње 2001, преводи на више светских језика); *Маркетинг организатора путовања*, 1980; *Привредни развој Кине*, 2000; *Кина у светском туризму*, 2001; *Савремена кретања на туристичком тржишту*, 2002.

Рајко Врачар
(Станко Зечевић, 2004)

РАЈКО ВРАЧАР

(Пишче, Црна Гора, 1.VIII 1934)

Професор металургије обојених метала
Ректор школске 1991/92. и 1992/93.

Основну школу и гимназију завршио је у Никшићу. На Технолошко-металуршком факултету у Београду дипломирао је 1960, а докторирао 1969. године. Читав свој радни век провео је на Технолошком факултету, од асистента 1962, доцента 1971, ванредног 1976, до редовног професора за предмет Металургије обојених метала 1981. године. Стручно се усавршавао у Русији, Немачкој и Израелу. На редовним и последипломским студијама изводио је наставу из предмета Теорија металуршких процеса, Термодинамика металуршких реакција и Хидрометалуршки процеси. Био је шеф Катедре, шеф Металуршког одсека, продекан Технолошког факултета од 1971. до 1974, проректор Универзитета од 1987. до 1991, председник Заједнице универзитета Србије од 1991. до 1993. године. Пензионисан је 2003. године.

Био је руководилац југословенске делегације у сталном Научно-техничком савету Савеза за узајамну економску сарадњу (SEV-а), као и члан Инжењерске академије наука СЦГ, Америчког хемијског друштва и Савеза металурга СЦГ; члан председништва удружења *Наука и друштво Србије*; члан Савета фонда за технолошки развој Србије.

Учествовао је на међународним конгресима и симпозијумима, као и научним скуповима у земљи. Био је руководилац двадесет и шест научноистраживачких пројеката. Почасни је до-

ктор Универзитета у Санкт Петербургу, експерт UNIDO-а (организације Уједињених нација за помоћ земљама у развоју), почасни је члан-саветник Инжењерске академије наука, почасни члан Српског хемијског друштва. Биографија са библиографијом радова објављена је у едицији *International Leaders in Achievement*, Биографског центра у Кембриџу из 1997. године. Члан је редакције *Вашропшиална металургија, Хемијски преглед и Металургија*.

Објављивао је уџбенике и монографије, као и научне и стручне радове у домаћим и међународним часописима, аутор је четрнаест идејних и главних инвестиционих пројеката и програма и једног патента.

ДЕЛА: *Теорија металуршких процеса*, 1976; *Прорачун у металургији обојених метала*, 2000; *Leaching and diffusion*, 1983; *Екстрактивна металургија алуминијума*, монографија, 1993; *Manganese Leaching in the FeS₂-MnO₂-O₂-H₂O, System at High Temperature in Autoclave*, Hydrometallurgy, Elsevier, Amsterdam-New York-Tokio, 55, 2000; *The Study of Kinetics and Mechanism of Chlorination of Copper (I) Sulfide by Chlorine in the presence of Oxygen*, Canadian Metallurgical Quarterly, 39, 2 (2000), 163–173; *The Study of Chlorination Kinetics of Copper (I) Sulfide by Calcium Chloride in the Presence of Oxygen*, Metallurgical and Materials Transaction B, Pittsburg, USA, 31, 8 (2000), 723–731.

Драгутин П. Величковић
(Владимир Влаховић, 1998)

ДРАГУТИН П. ВЕЛИЧКОВИЋ

(Александровац, 22. IV 1934 – Београд, 7. VII 2015)

Професор биохемије и ензимологије
Ректор школске 1993/94, 1994/95, 1995/96. и 1996/97.

У Александровцу Жупском, је завршио основну, а у Неготину средњу школу. Дипломирао је на Природно-математичком факултету 1960, а на Пољопривредном факултету у Београду 1961, када је изабран за асистента у Институту за примену нуклеарне енергије. За асистента на предмету Биохемије на истом факултету изабран је 1963. Магистрирао је на Природно-математичком факултету 1965. године. Докторирао је на Пољопривредном факултету 1971. и изабран је за доцента.

Специјализацију у области биљне биохемије, завршио је 1976. на Универзитету у Гегингену (Немачка). За ванредног професора за предмет Биохемија на Пољопривредном факултету изабран је 1978, а за редовног професора 1984. На студијском боравку у САД у Пиорији (Илиноис) боравио је 1988. године.

Наставу из предмета Биохемија на Природно-математичком факултету Универзитета у Крагујевцу изводио је школске 1989/90. и 1990/91. На последипломским студијама изводио је наставу из предмета Инструменталне методе анализа, Биохемија и Ензимологија. Био је шеф Катедре за биохемију, продекан од 1979. до 1981, а потом декан Пољопривредног

факултета (пет мандата). Пензионисан је 2000. године.

Био је директор Института за прехранбено технологију и биохемију као и члан Просветног савета СРС и РС у два мандата, председник Одбора за природне и техничко-технолошке науке Југословенске комисије за Унеско и члан више стручних и научних организација као што су: Југословенско друштво за биохемију, Српско хемијско друштво и др.

Објавио је преко осамдесет научних радова из области биохемије. Био је уредник југословенског часописа *Архив за пољопривредне науке* и часописа *Review of Research Work at the Faculty of Agriculture Belgrade*, а сарађивао је у иностраним научним и стручним монографијама, зборницима и часописима.

ДЕЛА: *Експериментална биохемија* (у сарадњи са М. Џамићем и М. Пешићем), 1966; *Биохемија*, уџбеник за средње образовање, пољопривредне и прехранбене струке, 1992. (више издања, последње 2003); *Инструменталне методе анализа, за студенте последипломских студија*, 1993; *Основи биохемије*, уџбеник за студенте биотехничких факултета, 1998. (више издања, последње 2003).

Драгутин Кубуровић
(А. А. Искандаров, 2004)

ДРАГАН КУБУРОВИЋ

(Љиг, 2. VI 1935)

Професор болести зуба
Ректор од 16. октобра школске 1997/98. до 4. јула 1998.

У Љигу је завршио основну школу, а гимназију је учио у Краљеву. На Стоматолошком факултету у Београду дипломирао је 1961, а за асистента на предмету Болести зуба изабран је 1964. године. Магистрирао је 1967, а за доцента је изабран 1973. године. Докторирао 1979, када је изабран за ванредног, а 1984. за редовног професора Стоматолошког факултета. На специјализацији је био у Енглеској и Пољској.

Био је председник Савета факултета, продекан од 1975. до 1979, а потом декан Стоматолошког факултета од 1987. до 1991. Проректор Универзитета био је 1991, 1993. и 1995. године. Пензионисан је 2000. године.

Члан је Светског удружења стоматолога, Светске академије стоматолошких наука (од

1985) и Српског лекарског друштва, чији је председник био од 1982. до 1984. године.

Учествовао је на међународним научним скуповима, светским конгресима стоматолога (Лондон, Париз, Беч, Хелсинки, Токио). Био је председник 75-ог светског конгреса стоматолога у Београду, 1985.

Научне и стручне радове објављивао је у домаћим и страним часописима.

ДЕЛА: *Препарација кавишеша*, 1979. (више издања, последње 1999); *Материјал за зубне исцуне*, 1984. (више издања, последње 1997); *Ендодонција*, 1987. (више издања, последње 2001); *Атлас: њаџохистолошка слика акућих и хроничних њародонџијеџа*, 1988.

Јагош Пурић
(А. А. Искандаров, 2004)

ЈАГОШ ПУРИЋ

(Коврен код Бијелог Поља, 16. XI 1942)

Професор физике атома и примењене спектроскопије
Ректор школске 1998/99. и 1999/2000.

Основну школу завршио је у Павином Пољу, а гимназију је учио у Бијелом Пољу. На групи за физику Природно-математичког факултета у Београду дипломирао је 1965, а у звање асистента изабран је 1967. Магистрирао је 1969, докторирао 1972; изабран је за ванредног 1981, а за редовног професора Природно-математичког факултета 1984. године.

Као стипендиста Међународне агенције за атомску енергију у Бечу (IAEA) био је 1973. и 1974. на постдокторској специјализацији у Лабораторији за физику плазме и термонуклеарну фузију у Culham-у, Велика Британија.

Био је шеф Катедре за физику атома и молекула, управник Института за физику Природно-математичког факултета, управник и декан Одсека за физичке и метеоролошке науке, продекан и декан Природно-математичког факултета, члан Скупштине и Савета Универзитета и директор Центра за науку и технолошки развој.

На Природно-математичком факултету предавао је: Општи курс физике, Физичку механику, Физику атома, Електромагнетизам и Примењену спектроскопију.

Учествовао је на великом броју међународних конференција и симпозијумима из области физике атома, физике и спектроскопије плазме, физике фузионе плазме и физике ласера. Био је члан и председник Међународног научног ко-

митета ICPIG-а, као и члан и председник више других научних и организационих комитета међународних конференција и симпозијума.

Држао је предавање по позиву у Париској астрофизичкој опсерваторији у Медону, Институту за атомску и молекуларну физику Националне академије Белорусије у Минску, Институту за ласерско инжењерство у Осаки, Институту за фузионе науке у Нагоји и на Електротехничком факултету Универзитета у Химеџију, Јапан.

Аутор је више уџбеника и збирки задатака. Објавио је преко двеста научних радова у међународним часописима и зборницима међународних конференција и симпозијума из области физике и спектроскопије плазме и физике атома.

У пензији је од 2010, а професор емеритус је од 2011. године.

ДЕЛА: *Основи физике, механике, молекуларна физика* (са М. Курепом); 1984 (више издања, последње 1991); *Основи физике, електромагнетизам, оптичка, елементи атомске и нуклеарне физике* (са М. Курепом), 1987. и 1994; *Збирка решених задатака из атомске физике* (са С. Ђенише), 1979 (више издања, последње 1991); *Физика за више школе* (са сарадницима), 1989; *Збирка решених задатака из физике за више школе* (са сарадницима) (б. г.); *Физика атома* (са И. Дојчиновићем) 2013.

Марија Богдановић
(А. А. Искандаров, 2005)

МАРИЈА БОГДАНОВИЋ

(Жабљак, 7. VI 1940)

Професор методологије социолошких истраживања
Ректор школске 2000/01, 2001/02, 2002/03. и 2003/04.

Основну школу и гимназију завршила је у Београду, где је дипломирала на Групи за социологију Филозофског факултета 1963. године. Изабрана је за асистента за предмет Методологија социолошких истраживања 1964, магистрала је 1971, а докторирала 1979. У звање ванредног професора изабрана је 1985, а редовног професора 1992. године. Стручно се усавршавала на универзитетима у Лондону, Амстердаму, Келну и Мичигену. Била је управник Одељења за социологију од 1986. до 1988, управник Института за социологију од 1985. до 1987. и од 1999. до 2002. и декан Филозофског факултета од 1996. до 1998. године. Била је председник Управног одбора Алтернативне академске образовне мреже (1998. дала је оставку на функцију). Од 2005. је председник Fulbright Alumni Association of Serbia and Montenegro. У пензији је од 2006, а професор емеритус од 2007. године.

Као Фулбрајтов стипендиста, предавала је на: George Washington University, University of Connecticut (Storrs) The Central Connecticut State University (New Britain), University of Washington (Seattle) САД. Била је координатор и предавач на првом интердисциплинарном међународном ма-

стер програму: *International and European Politics and Crisis management* Универзитета у Београду и Универзитета La Sapienza у Риму (2000–2015), предавач на Филозофском факултету у Никшићу, Нишу, Приштини и др. Главни уредник часописа *Социологија* била је од 1985. до 1987 и 2010; *Социолошкој речника* (са А. Мимицом) 2007, као и више издања Института за социологију. Члан је међународних и домаћих удружења за социологију. Своје научне и стручне радове објављује у социолошким часописима као што је *Empirical Basis in Marx Study of Society* и др. као и зборницима о реформи високог образовања и аутономији универзитета.

Године 2001. изабрана је за *Најевропљанина за област образовања и културе*, носилац је и Ordine Della Stella Della Solidarieta Italiana, 2004.

ДЕЛА: *Mathematical Models in Sociology*, 1975; *Квантитативни приступи у социологији*, 1981; *Социологија у Југославији-институционални развој* (са сарадницима) 1990; *Методолошке студије*, 1993; *Women in Education and Science*, 2006; *Пет деценија социологије у Србији 1959-2009*, 2010; *Women in Politics the Case of Serbia*, 2016.

Дејан Поповић
(Милан Туцовић, 2007)

ДЕЈАН ПОПОВИЋ

(Београд, 5. јули 1950)

Професор пореског права и јавних финансија
Ректор школске 2004/05, 2005/06. и у зимском семестру 2006/07.

Рођен је у Београду, где је завршио основну школу и гимназију. На Правном факултету Универзитета у Београду дипломирао је 1973, а исте године је изабран за асистента на Катедри за правно-економске науке. Докторирао је *magna cum laude* на Правном факултету Универзитета у Београду 1980. године. За доцента за предмет Јавне финансије и Финансијско право на том факултету изабран је 1981, за ванредног професора 1986, а за редовног професора 1991. Проректор је био од 1985. до 1987, а декан од 1995. до 1998. године.

У току његовог ректорског мандата, уз активно учешће Универзитета у Београду, припремљен је и усвојен Закон о високом образовању – правни оквир реформе високог образовања. Универзитет, факултети и студијски програми тада су обликовани у складу са принципима Болоњске декларације. Године 2005. основана је фондација „Нови добротвори Универзитета у Београду“.

Био је стипендиста Владе Холандије у IBFD у Амстердаму (1980), Фулбрајтов стипендиста на Универзитету Мериленда и Универзитету Вирџиније (1985). Школску 1994/95. провео је

у IBFD у *European University Institute* у Фиренци. Члан је Европске асоцијације професора пореског права и председник српског огранка *International Fiscal Association (IFA)*.

Гостујући је професор на Универзитету у Марибору и на Универзитету Црне Горе, а предавао је и на Универзитету Џејанг у Ханџоу, Кина и на британским универзитетима Оксфорд (*Balliol College* и *St Antony's College*), Сент Ендрјуз, Нотингем и Јорк.

Од 2008. до 2013. био је амбасадор у Уједињеном Краљевству, а од 2015. председник је Националног савета за високо образовање.

Аутор је 16 књига, и стотинак чланака у водећим домаћим и европским часописима и зборницима, између осталих и *The EU Integration Process and Direct Taxation from a Southeast European Perspective. Impact of Accession Negotiations on Direct Taxation in Acceding Countries*, *Intertax*, no. 11/2013.

ДЕЛА: *Наука о порезима и пореско право*, 1997; *Пореска реформа у Србији*, 2004; *Пореско право*, 2016. и др.

Бранко Д. Ковачевић
(Васа Доловачки, 2013)

БРАНКО Д. КОВАЧЕВИЋ

(Београд, 29. VI 1951)

Професор наставне области Обрада сигнала и управљање системима
Ректор школске 2006/07. до школске 2011/12.

Основну школу и гимназију завршио је у Београду, где је на Електротехничком факултету дипломирао, магистрирао и докторирао, 1976, 1980. и 1984. године респективно.

По дипломирању је радио у Лабораторији за рачунску технику Института „Михајло Пупин“ и Лабораторији за ракетне системе Војнотехничког института. Године 1981. изабран је за асистента, 1985. за доцента, 1990. за ванредног, а 1995. за редовног професора за област Аутоматике на Електротехничком факултету.

Као декан Електротехничког факултета (2002–2006. и 2012–2015) учествовао је у акредитацији Факултета (2005) и оснивању два нова одсека (Сигнални и системи и Софтверско инжењерство), као и Иновационог центра Факултета и Пословног инкубатора техничких факултета Универзитета (2006). У току његовог ректорског мандата Универзитет је функционално интегрисан и по први пут акредитован (2007) у складу са стандардима високог образовања Европске Уније, након чега је уврштен на престижну Шангајску листу (2012) која садржи два посто најбољих светских универзитета (испред Универзитета у Београду рангирана су 22 универзитета из Европе).

Учествовао је у развоју више центара при Универзитету (за каријерно вођење студената, за контролу и унапређење наставе, за трансфер технологије, за мултидисциплинарне студије, за учење на даљину) и Технолошког парка Универзитета (2012), а покренут је и часопис *Задужбинар* (2011).

Предавао је, као професор по позиву, на универзитетима у САД-а, Финској, Либији, Ираку. Бавио се областима робусне естимације, параметара и стања динамичких система, адаптивне и нелинеарне филтрације, оптималног и адаптивног управљања, обраде и препознавања стохастичких сигнала управљања сложеним системима. Учествовао је у реализацији великог броја (60) развојно-истраживачких пројеката, рађених за потребе привреде, војске и државе, као и више међународних пројеката. Нека од предложених техничких решења су нашла примену у наоружању војске и производним програмима индустрије.

Почасни је члан Националног удружења за електротехнику (ЕТРАН-а), редовни члан и председник Академије инжењерских наука Србије (АИНС-а), председник Удружења електроинжењера Србије; члан неколико иностраних удружења IEEE (International Electrical and Electrotechnical Engineering Association), IASTED (International Association for Science and Technology for Development) и др.

Коаутор је 20 универзитетских уџбеника и научних монографија и око 350 научних и стручних радова, делом објављени у референтним међународним научним часописима. Три монографије штампане су на енглеском језику.

ДЕЛА: *Системи аутоматског управљања* (са Ж. Ђуровићем), 2006; *Сигнали и системи* (са Ж. Ђуровићем и С. Станковићем), 2007; *Fundamentals of stochastic signals, systems and estimation theory* (са Ж. Ђуровићем), 2008.

Владимир Бумбаширевић
2015.

ВЛАДИМИР БУМБАШИРЕВИЋ

(Београд, 6. VIII 1951)

Професор хистологије и ембриологије
Ректор школске 2012/13, 2013/14, 2014/15, 2015/16, 2016/17. и
2017/18.

Основну школу и гимназију завршио је у Београду, где је дипломирао на Медицинском факултету 1976, магистрирао 1981. и докторирао 1985. године. На Институту за хистологију и ембриологију „Александар Ђ. Костић“ запослио се 1977. као асистент-приправник за Хистологију и Ембриологију. У звање асистента изабран је 1982, доцента 1986, ванредног професора 1991. и редовног професора 1996. године.

Као Фулбрајтов стипендиста био је гостујући професор на Универзитету Илиноис у Чикагу (1987/88). Својим научним радом допринео је развоју Института „Александар Ђ. Костић“ Медицинског факултета: основао је хистохемијску лабораторију, лабораторију за електронску микроскопију и лабораторију за конфокалну микроскопију, обучио је млађе сараднике и техничаре и увео низ нових метода у истраживања.

На Медицинском факултету био је шеф Катедре за хистологију и ембриологију (1993–2000); руководилац наставе из хистологије и ембриологије на енглеском језику (1996–2000); шеф Катедре за цитологију, хистохемију и електронску микроскопију (2000–2004); председник Савета Факултета (2002–2004), продекан за на-

учни рад (2004–2008), у периоду у којем је значајно допринео оснивању и развоју докторских студија на Факултету, посебно програма молекуларне медицине, где је на функцији председника Програмског савета докторских студија од 2006, и декан Факултета (2009–2012).

Као ректор Универзитета, председник је Конференције универзитета Србије (КОНУС) и члан Савета Европске асоцијације за докторску едукацију у области биомедицинских наука (ORFEUS). За дописног члана Српске академије наука и уметности изабран је 2000, за редовног члана 2009; ванредни је члан Академије медицинских наука Српског лекарског друштва од 1994, а редовни од 2006. Био је председник научног одбора Академије од 2002. до 2006.

Аутор је и коаутор у више од сто научних радова штампаних у целини, међу којима су и они штампани у престижним часописима као што су *Blood*, *Autophagy*, *Leukemia*, *Ann Hematol*, *Cell Mol Life Sci*, *Neuropharmacology*, *Leuk Lymphoma* и др.

ДЕЛА: *Хистолошки атлас* (са В. Лачковићем и В. Вузовским), 1995 (више издања, последње 2015); *Хистологија* (са В. Чаковићем и В. Милићевићем, et al) 2005. и 2007.

УПРАВЉАЊЕ

задужбинама и фондацијама
Универзитета у 2015. години

Универзитет, кроз часопис *Задужбинар*, чува успомену на велике добротворе Универзитета који су имовину оставили народу, чиме су овековечили своје име и остали у памћењу и захвалности генерацијама студената и професора.

Задужбинарство у Србији има веома богату традицију. Поклањањем имовине свом народу задужбинари су помагали привреду, здравство, школовање и културу. Тако је Универзитет у Београду приходавао средства од седамдесет седам задужбина и једанаест фондова, колико их је било пре Другог светског рата.

Захваљујући добротворима, најчешће имућним грађанима, који су знали да је писменост једног народа његово најјаче оружје и услов опстанка, битно је побољшана материјална основа Универзитета у периоду између два светска рата. Тада је Универзитет у Београду био један од три најбогатија универзитета у Европи, а његов капитал се процењивао на више од милијарду долара.

Најпознатије грађевине завештане Универзитету су Капетан Мишино здање, у коме је првобитно, од 1863. године, била Велика школа, а од 1905. године Универзитет, који је преко 140 година у овој згради.

Највећи добротвор Универзитета у Београду је Лука Ђеловић Требињац. Треба напоменути да су и владарске породице даривале Универзитет, тако да је краљ Александар Карађорђевић поклонио зграду за Студентски дом, који је то и данас, краљ Милан ботаничку башту *Јевремовац*, а краљица Наталија девет хиљада хектара шуме у југозападном делу Мајданпечке државне домене, као и насеље Дебели Луг и рудник Благојев Камен. Универзитетска библиотека „Светозар Марковић“ сазидана је средствима Карнегијеве фондације.

Ту су и драгоцене археолошке (Васић – Хајдова), нумизматичке (Вајфертова) и уметничке (Вујићева) збирке, раритетне књиге и хербар, вредни књижни фондови.

Значајне задужбине којима сада управља Универзитет су: Фондација Милана Стефановића Смедеревца и супруге Даринке, Задужбина Драгољуба Маринковића, Задужбина Ђоке Влајковића, Задужбина Влајка Каленића, Задужбина Миливоја Јовановића и Луке Ђеловића, Задужбина Раде и Милана Вукићевића, Задужбина Светозара Видаковића и жене Магдалене, Задужбина Веселина Лучића.

Захваљујући поклонима нових задужбинара и после Другог светског рата, на Универзитету у Београду новоосновани су фондови из којих се, у складу са циљевима, стипендирају и награђују студенти: Фондација Сестара Булајић, Фондација Мг рн Љубице Циге Војтех Драгићевић и ing есс Николе Драгићевића, Легат Данице и Ивана Теофилактова, и Фондација Косте Мигрића.

Године 2005. Универзитет је основао Фондацију „Нови добротвори Универзитета у Београду“ како би и сâм допринео промоцији задужбинарства.

Поверење у Универзитет у Београду и даље привлачи нове задужбинаре који би желели да оставе новчана средства или своју имовину Универзитету на управљање, тако да је крајем 2015. године основана Фондација „Гордана Јокић Кашиковић и Драгиша Кашиковић“. Фондација је основана у циљу награђивања најбољих студената Технолошко-металуршког, Машинског и Електротехничког факултета Универзитета у Београду.

Заједно са новооснованим фондацијама, у 2015. години Универзитет управља са једанаест задужбина и шест фондација.

Универзитет у Београду је поднео захтеве Агенцији за реституцију и покушава да у сагласности са Законом о реституцији врати завештану му имовину.

Задужбине и фондације које су обновиле рад решењима Министарства културе уписане су у регистар Агенције за привредне регистре, одржавају седнице одбора задужбина и фондација и доносе одлуке у складу са циљевима.

Универзитет својим задужбинама управља преко одбора чије чланове именује Савет Универзитета. Управитеља задужбина и фондација бирају одбори задужбина, а по претходно прибављеном мишљењу Савета Универзитета.

Године 2015. навршава се петнаест година од када су, после огромних напора Универзитета, општине Стари град и Врачар, септембра 2000. године, уговором пренеле Универзитету у Београду на коришћење и управљање зграде задужбина и фондација које су се налазиле на њиховој територији.

Пренос је извршен у складу са решењима Министарства културе РС из 1995/1996. године. Овим решењима је обновљен рад једанаест задужбина и две фондације. Међутим, приход се остварује само од седам задужбина и једне фондације, јер општине Савски венац, Звездара, Земун и Палилула, на чијој територији се налазе четири задужбине и једна фондација, нису поступиле по решењима Министарства културе Републике Србије.

Задужбине и фондације приходују средства преко уговора који су склопљени са закупцима пословног и стамбеног простора по комерцијалним ценама. Затечени закупци су и даље у својству корисника станова и плаћају закупе по ценама Инфостана. Ова закупнина се, у складу са Уговором, преноси задужбинама. Проверавају се дуговања закупаца, опомињу дужници, а по потреби и утужују.

Укупан приход задужбина и фондација у 2015. години износио је 35.237.888,40 динара (од закупнина издатих простора и од прихода преко уговора са Инфостаном). Процент наплате за све задужбине и фондације је 98,97%.

У току 2015. године одржане су педесет три седнице одбора задужбина и фондација, усвојени су финансијски извештаји за 2014. годину и финансијски планови за 2015. годину за осам задужбина и четири фондације, што је достављено на сагласност Савету Универзитета.

На седницама одбора донете су одлуке о додели деведесет осам стипендија од по 10.000 динара током десет месеци, шездесет пет помоћи студентима у износима од по 30.000 динара и петнаест помоћи студентима у износима од по 50.000 динара.

За двадесет пет награда студентима (по 30.000 динара) уплаћено је 750.000 динара. Додељене су две награде за најбоље научно дело у износу од по 125.000 динара. Награда за најбоље књижевно дело за 2015. годину није додељена.

Медицинском факултету су додељена средства у износу од 700.000 динара за учешће у финансирању два пројекта у области здравља, конкретно унапређења здравља студената.

У 2015. години, пошто је била изборна година, дужност управитеља до 30. септембра вршио је проф. др Миодраг Поповић, а по избору проректора договорено је да се због обима посла и бројних састанака одбора, одреде два проректора, проф. др Живан Лазовић и проф. др Живослав Тешић, да обављају дужности управитеља у појединачним задужбинама.

Факултету за специјалну едукацију и рехабилитацију су додељена средства у износу од 200.000 динара за подршку у програмима који су прилагођени специјалном режиму студија студената са инвалидитетом.

Универзитету је уплаћено 400.000 динара за конзервацију и рестаурацију предмета у Свечаној сали.

Укупно је у 2015. години исплаћено за циљеве задужбина и фондација 14.500.000 динара нето (у износ нису урачунати порези и доприноси).

Од наведених прихода Универзитету су пренета средства у износу од 4.253.121,45 динара (у складу са статутима задужбина 20%

прихода). Трошкови ПДВ-а у овој години износили су 4.873.334,43 динара.

Ректорски колегијум
(школска 2015/16,
2016/17. и 2017/18)

Од 2015. године задужбине и фондације плаћају порез на имовину, а како су све у центру града, екстра и прва зона, износи пореза су 14.836 динара по квадратном метру.

Усвојен је годишњи попис имовине и обавеза задужбина и фондација за 2015. годину.

Агенцији за привредне регистре и Републичкој пореској управи послати су извештаји о финансијском пословању за 2015. годину за све задужбине и фондације.

Управи за јавне набавке послати су, за све задужбине и фондације, планови набавки за 2015. године и квартални извештаји.

Свечана додела диплома стипендистима задужбина и фондација и професорима добитницима награде Задужбине Веселина Лучића за најбоље научно и књижевно дело одржана је 9. јуна 2015. године у препуној Свечаној сали Ректората уз присуство награђених студената и професора.

ЗА УПРАВИТЕЉЕ ЗАДУЖБИНА И ФОНДАЦИЈА
проф. др Живан Лазовић

ЗАДУЖБИНА

Веселина Лучића

Велики добротвор, познати београдски инжењер Веселин Лучић, рођен је 1877. године у Опатовцу код Вуковара. Техничке науке је студирао у Бечу (1895–1902), као стипендиста Матице српске из Задужбине Павла Јовановића. Патентирао је систем олучњака, који је заштитио у Трговинском суду. Тај патент је прихватила већина европских земаља. Захваљујући свом успешном раду, стекао је велику имовину.

Један од његових највећих успеха била је прва награда на конкурс за идејно решење Теразијског платоа, чијом је изградњом центар престонице добио европски изглед.

Тестаментом од 5. априла 1941. године, део имовине у Београду оставио је Универзитету, с циљем да се оснује Задужбина Веселина Лучића, „слична Нобеловој“, а део свог имања у Опатовцу оставио је Матици српској. Умро је 12. фебруара 1946. године у Београду. Сахрањен је у породичној гробници на Новом гробљу.

Зграде Задужбине Веселина Лучића су национализоване 1961. године и укњижене као друштвена својина.

Решењем Министарства културе Републике Србије бр. 022-3375/95-03, од 24. јула 1995. године, Задужбина је обновила рад. Циљ Задужбине је награђивање научних радника на Универзитету у Београду и књижевних остварења појединаца са Универзитета у Београду.

Од краја септембра 2000. године, када је општина Стари град пренела Универзитету Задужбину на коришћење и управљање, приход се остварује издавањем стамбеног и пословног простора Задужбине. Задужбинску имовину чине зграда у Ђорђа Јовановића 5, изграђена 1931. године, бруто површине 737 m², која се састоји од једног локала и тринаест станова, и зграде на углу Гундулићевог венца 39 и Венизелосове 30, изграђене 1932. године, бруто површине 1.827,59 m², подељене физичком деобом са општином Стари град, при чему су Задужбини припала два локала нето површине 103 m², и девет станова, нето површине 337 m².

Зграде Задужбине се обнављају средствима Задужбине, и до сада су обновљене уличне и дворишне фасаде зграде у Ђорђа Јовановића 5, и Венизелосовој 30 – Гундулићев венац 39, а у све три зграде окречена су степеништа, уређени улази и изведено уземљење електричних инсталација.

Награде Задужбине Веселина Лучића

Конкурси за наставнике и сараднике Универзитета у Београду за доделу награде за најбоље научно, односно стручно остварење, и награде за најбоље књижевно остварење расписују се од 2004. године. Услови конкурса су да награђена буду оригинална дела једног аутора, издата први пут у претходној години.

Закључно са 2015. годином, награђена су двадесет три наставника и сарадника Универзитета у Београду, а награду чине Диплома Задужбине Веселина Лучића и новчани износ, који се увећавао – од 50.000 динара 2004, до 250.000 динара 2015. године.

За 2015. годину за најбоље научно дело награђени су са по 125.000,00 динара:

др Нинослав Никићевић, редовни професор на Пољопривредном факултету Универзитета у Београду, за научну монографију *СРПСКА ШЉИВОВИЦА*

и **др Радивој Радић**, редовни професор на Филозофском факултету Универзитета у Београду, за научну монографију *ДРУГО ЛИЦЕ ВИЗАНТИЈЕ*.

Награда за најбоље књижевно остварење појединаца за 2015. годину није додељена.

1. За 2004. годину – мр Влада Станковић, асистент Филозофског факултета, за дело *Цариградски њаџријарси и цареви македонске династије*.
2. За 2005. годину – др Виктор Недовић, доцент Пољопривредног факултета, за дело *Fundamentals of Cell Immobilisation Biotechnology*.
3. За 2006. годину – проф. др Жика Бујуклић, редовни професор Правног факултета, за дело *Forum romanum*.
4. За 2007. годину – др Владан Девеџић, редовни професор Факултета организационих наука, за дело *Semantic Web and Education*.
5. За 2008. годину – др Тања Поповић, редовни професор Филолошког факултета, за дело *Речник књижевних џермина* и др Владимир Мако, редовни професор Архитектонског факултета, за дело *The art of harmony*.
6. За 2009. годину – др Жарко Требјешанин, редовни професор Факултета за специјалну едукацију и рехабилитацију, за дело *Речник Јунтових џојмова и симбола*, и др Сима Аврамовић, редовни професор Правног факултета, за дело *Rhetorike techne – вештина беседништва и јавни наштауј*.
7. За 2010. годину – др Мила Павловић, редовни професор Географског факултета, за дело *Села сјеничкој краја, анџројџеојграфска џроучавања*.
8. За 2011. годину – др Бранислав Тодић, редовни професор Филозофског факултета, за дело *Рагови о срјској уметности и уметностима XVIII века*.
9. За 2012. годину – др Ранко Козић, доцент на Филолошком факултету Универзитета у Београду, за дело *Рођење романа из духа џарафразе*.
10. За 2013. годину – др Миодраг Спалевић, редовни професор на Машинском факултету Универзитета у Београду, за дело *Error Bounds of Gaussian Quadrature Formulae for One Class of Bernstein-Szego Weights*.
11. За 2014. годину – др Данијела Васић, доцент на Филолошком факултету Универзитета у Београду, за научну монографију *Месечева џринцеца* и др Душица Тодоровић Лакаве, ванредни професор на Филолошком факултету Универзитета у Београду, за научну монографију *Pirandello in fabula*.

Добитници Награде „Веселин Лучић“ за најбоље научно остварење

Добитници Награде
„Веселин Лучић“
за најбоље књижевно
остварење
појединаца

12. За 2015. годину – др Нинослав Никићевић, редовни професор на Пољопривредном факултету Универзитета у Београду, за научну монографију *Српска шљивовица* и др Радивој Радић, редовни професор на Филозофском факултету Универзитета у Београду, за научну монографију *Друго лице Византије*.

1. За 2004. годину – др Радомир Симић, редовни професор Рударско-геолошког факултета, за роман *Ход њо води Јоланде Козловске*.

2. За 2005. годину награда није додељена.

3. За 2006. годину – проф. др Радиша Јанчић, редовни професор Фармацеутског факултета, за дело *Моја маслина*.

4. За 2007. годину награда није додељена.

5. За 2008. годину – др Драган Стојановић, редовни професор Филолошког факултета, за дело *Месеци*.

6. За 2009. годину награда није додељена.

7. За 2010. годину – др Гордан Маричић, доцент Филозофског факултета, за дело *Лишарарије*.

8. За 2011. годину – др Снежана Вељковић, редовни професор Медицинског факултета, за дело *Хроника Медицинског факултета у Београду (1920-2010)*.

9. За 2012. годину – др Михајло Пантић, редовни професор Филолошког факултета Универзитета у Београду, за дело *Too Much Time for Unimportant Things (Превише времена за неважне ствари)*.

10. За 2013. годину награда није додељена.

11. За 2014. годину – др Бошко Сувајцић, ванредни професор Филолошког факултета Универзитета у Београду, за књигу *Сонети. Вајре*.

12. За 2015. годину награда није додељена.

ЗАДУЖБИНА Ђоке Влајковића

Ђока Влајковић, рођен 1831. године, био је изузетна личност коју је одликовала храброст. У војску је отишао са 17 година, а током дуге војничке каријере борио се у Аустрији, у Кримском рату на страни Русије, и у свим српско-турским ратовима. Пензионисан је као пешадијски пуковник српске и руске војске. У његовој војној карактеристици остаје забележено да је „врло способан командант, који је имао великог утицаја на своје потчињене, врло речит, а на служби ревностан и тачан“. Умро је 17. августа 1883. године у Београду, где је и сахрањен уз све војне почасте. У његовој заоставштини налазио се и двадесет један орден, а међу њима су била два ордена Црвеног крста, споменице Црногорске и Севастопољске, три ордена Таковског крста различитог степена, руски орден Свете Ане, медаља за храброст и руски Крст светог Ђорђа.

Пуковник Ђока Влајковић био је један од највећих српских добротвора. Једна од улица у центру Београда, у којој се налази његова Задужбина, данас носи име овог добротвора.

Примањима од двеју пензија, руске и српске, стекао је, за оно време, велико имање, јер је био економичан домаћин, умерен и мудар. Цео свој иметак, односно плацеве на данашњем Тргу Николе Пашића и на Врачару, процењен између два светска рата на пет милиона динара, оставио је својеручним тестаментом, сачињеним 8. новембра 1878. године у Београду, сину, ћерки и супрузи, и у „просветне сврхе“. Низом тужних околности чланови његове породице су остали без средстава за живот и умрли до 1911. године, па је једини наследник постала држава Србија, која је имала обавезу да оснује задужбине за просветне сврхе.

Задужбина Ђоке Влајковића почела је да ради 1911. године. Од закупнине коју је Универзитет у Београду сакупљао издајући станове, подигнуто је неколико студентских домова и штампан је велики број књига. Задужбина је помагала и рад младих научника који су се бавили истраживањем социологије и антропогеографије. Тридесетих година XX века Министарство просвете је одлучило да прода имање на Врачару и да плацеве у данашњој Влајковићевој улици замени са Аграрном банком. Од тог је новца саграђена велика зграда у Влајковићевој 5. На нову зграду постављена је биста Ђоке Влајковића, урађена од природног камена, рад вајара Марка Брежанина, и венац за медаљон од вештачког камена, рад вајара Бранка Филиповића.

После Другог светског рата, у просторије Задужбине бесправно је усељен батаљон народне милиције, а затим и управа Београдског циркуса. Задужбини је одузет сав простор, потом претворен у станове. Управа Задужбине Ђоке Влајковића, уз новчану помоћ Задужбине Милене и Душана Јанковића, доградила је још три спра-

та на постојећу зграду, али им је и та имовина одузета. Донета је одлука да Задужбина прима само пет одсто од прихода, али тај новац никада није добила.

Целокупна имовина Задужбине је национализована 1958. године. Објашњење за национализацију било је да та најамна зграда служи за богаћење појединаца.

Решењем Министарства културе Републике Србије бр. 022-3376/95-03, од 24. јула 1995. године, Задужбина Ћоке Влајковића обновила је рад. Општина Стари град је, пет година касније, пренела право управљања и коришћења станова и пословних просторија на Универзитет у Београду – универзитетску Задужбину Ћоке Влајковића.

Данашњу имовину Задужбине чине две зграде које се налазе у Влајковићевој 5. Зграде се састоје од два пословна простора, тридесет два стана и једне гарсоњере. Издавањем пословног простора и закупом станова, остварује се циљ Задужбине – помагање општих потреба Универзитета у Београду у области високог образовања и науке.

У складу с циљевима Задужбине Ћоке Влајковића, а на предлог ректора, Одбор Задужбине Ћоке Влајковића сваке године одобрава средства за опште потребе Универзитета у Београду у области високог образовања и науке. У 2015. години, по предлогу ректора Универзитета, одобрена су и пренета средства Универзитету у Београду у износу од 400.000 динара за потребе конзервације и рестаурације предмета у Свечаној сали.

ЗАДУЖБИНА

Миливоја Јовановића
и Луке Ћеловића

Даница Јовановић је тестаментом сачињеним 22. маја 1933. године, у спомен на свог брата Миливоја А. Јовановића, имовину, коју су чинили новац, хартије од вредности и кућа у Крунској 4 (сада Андрићев венац 12), оставила Универзитету у Београду, да се образује Задужбина која ће носити његово име.

Виши чиновник у Министарству саобраћаја, Миливоје (Арсенија) Јовановић, рођен је 1865, а умро 1932. године. Сахрањен је у породичној гробници на Новом гробљу у Београду. Скроман и радан, још за живота се истакао као добротвор просвете и културе.

У тестаменту, који је проглашен 2. јуна 1939. године, пише: „Главница се не сме трошити, а од прихода издаваће се награда за прописане темате о св. Сави из области правних и финансијско-економске групе или ће се давати помоћ сиромашним студентима да би могли свршити факултет на нашем Универзитету или помоћ ради продужења студија на страни, руководиће се при избору не само вредноћом и спремом који студенти имају, већ и нарочито помагати оне који по своме раду и животу обећавају бити добри људи, јака чврста карактера”.

Универзитетски сенат је 28. октобра 1939. године примио заоставштину Данице А. Јовановић из Београда, и то имање у Крунској 4. Од новца добијеног продајом овог имања, по исплати легата које је Даница А. Јовановић навела у тестаменту, образована је Задужбина под именом њеног брата Миливоја А. Јовановића, вишег чиновника Министарства саобраћаја.

Универзитет је 1939–1940. године саградио зграду, по пројекту архитекте Глигорија Самојлова, на којој стоји натпис да је заједничка Задужбина Луке Ђеловића Требињца и Миливоја А. Јовановића. Она је саграђена од дела новца који је остао од Задужбине Луке Ђеловића на имању Миливоја Јовановића, које се налази на углу садашњих улица Кнеза Милоша и Андрићев венац.

Приход Задужбине Миливоја Јовановића и Луке Ђеловића остварује се издавањем стамбеног и пословног простора, који чини шест локала и двадесет осам станова, укупне површине 2.115 m², чијим се издавањем остварује циљ Задужбине – награђивање студентских радова из области правних и економских наука, помагање студентима на студијама у земљи и иностранству, додељивање стипендија, набавка уџбеника, литературе и других средстава потребних за студирање и усавршавање, као и други облици помоћи које утврди Одбор Задужбине. Имовина Задужбине је после Другог светског рата национализована.

Решењем Министарства културе Републике Србије бр.022-3374/95-03 од 24. јула 1995. године, обновљен је рад Задужбине Миливоја Јовановића и Луке Ђеловића.

Највећи добротвор Универзитета у Београду, трговац Лука Ђеловић (1854–1929), био је један од најбогатијих и најугледнијих људи у Србији свога времена. Био је оснивач и председник Београдске задруге и члан Управног одбора Народне банке Краљевине Србије. Савамалу, део Београда око железничке станице, претворио је у отмен и модеран део града. Уверен да наука и привреда највише значе за напредак сваког народа, још за живота је додељивао награде најбољим студентима, а тестаментом је целокупну имовину, процењену на више од педесет милиона ондашњих динара, оставио Универзитету. После Другог светског рата, његова оставштина је национализована, и већ 60 година студенти и професори немају корист од ње. Њен мали део је уложен у заједничку задужбину под називом „Задужбина Миливоја Јовановића и Луке Ђеловића”.

У 2015. години средства су утрошена у складу са планом набавки и финансијским планом. Ове године плаћена су сва заостала дуговања за одржавање гробнице на Новом гробљу за период од четрдесет година у износу од 128.000 динара.

Износом од 300.000 динара учествовано је у финансирању часописа *Задужбинар* број 4.

У складу са одлукама Одбора везаним за одржавање зграде Задужбине, у свему према условима Завода за заштиту споменика културе града Београда, замењени су прозори на фасади зграде у Кнеза Милоша 2. Радови су пријављени Општини Стари град и добијена су решење о одобрењу извођења радова. Сви радови на објекту су и изведени уз стручни надзор.

Како је на рачуну Задужбине у тренутку покретања стечајног поступка Универзал банке било преко 50.000 евра, то је пријављено потраживање Привредном суду у Београду 7. марта 2014. године, за износ који је прелазео наведену суму и то 559.214,04 динара. Пријава је прихваћена и чека се деоба стечајне масе.

Одлуком Одбора Задужбине, а по расписаном конкурсy, није додељена ни једна партиципација у трошковима школарине докторских студија за школску 2014/2015. годину.

Одлуком Одбора Задужбине, а по расписаном конкурсy, награђен је двадесет један стручни рад студената за 2014/2015. годину. Износ од по 30.000 динара додељен је студентима:

1. **Биљани Мутавцић**, за стручни рад *Специфичности управљања процесом снабдевања залихама у здравствy.*
2. **Стефану Живковићу**, за рад *Концесија и БОТ аранжмани.*
3. **Павлу Зорићу**, за рад *Природни ресурси Србије.*
4. **Ненату Славујцу**, за рад *Савремена ПОРТОФИЛИО теорија.*
5. **Јовани Колоски**, за тyторски рад *Сива економија на тржишту рада у Србији.*
6. **Бојану Мрђи**, за рад *Објективна одговорност за штету.*

Стипендије
Задужбине
Миливоја Јовановића
и Луке Ђеловића

Економски
факултет

1. **Сандри Драговић**, за рад *Заштита права на породични живот у пракси европског суда за људска права.*
2. **Ивану Ђоровићу**, за рад *Идеолошка позадина развоја парламентаризма у Србији.*
3. **Урошу Бајовићу**, за рад *Уставни преображај Краљевине Шпаније 1975–1979. и модерна шпанска држава.*
4. **Марку Мркоњићу**, за стручни рад из области компанијског права *Институти пробијања правне личности у српском праву.*
5. **Лазару Радаковићу**, за рад *Грађанско правне последице преваре.*
6. **Маши Мишковић**, за рад *Закључење уговора у common law систему.*
7. **Стефану Андоновићу**, за рад *Управно-правни аспекти деловања повереника за заштиту равноправности.*
8. **Иви Иванов**, за рад *Пример решавања асиметрије информација – Агенције за извештавање о кредитној способности правних и физичких лица.*

Правни факултет

9. **Ненату Обрадовићу**, за рад *Успостављање демократије у Југославији после Другој светској рати*.

10. **Марији Момић**, за рад *Ванбрачни партнери као законски наследници у законодавству Републике Србије*.

11. **Марку Митровићу**, за рад *Одговорност за штету коју причине малолетна лица*.

12. **Марку Тешановићу**, за рад *Начело једнакости и забрана дискриминације при запошљавању*.

13. **Милице Маричић**, за рад *Правно дејство понуде према одредбама Закона о облигационим односима и Конвенцији УН о уговори-ма о међународној продаји робе*.

Факултет
организационих наука

1. **Нели Милошевић**, за рад *Узрочно последични механизам криза и принципи регулације*.

Факултет
политичких наука

1. **Ради Мирнић**, за рад *Ушлицај Устава Белгије од 1831. године на развој српске уставности у периоду 1835–1921. године*.

Одлуком Одбора Задужбине, а по расписаном конкурс, додељене су двадесет три стипендије у износу од 10.000 динара месечно за школску 2014/2015. годину током десет месеци, следећим студентима:

Економски
факултет

1. Маријани Малинић, просечна оцена 9,79
2. Ивани Грос, просечна оцена 9,62
3. Луки Јокићу, просечна оцена 9,53
4. Александру Грашићу, просечна оцена 9,50
5. Јовани Стојановић, просечна оцена 9,33
6. Милани Милошевић, просечна оцена 9,27
7. Војкану Крстићу, просечна оцена 9,18
8. Бојани Гајић, просечна оцена 9,17
9. Стефану Живковићу, просечна оцена 9,14
10. Јелени Живковић, просечна оцена 9,05
11. Мирјани Стојановић, просечна оцена 9,00
12. Филипу Грујичићу, просечна оцена 9,00

Правни факултет

1. Сандри Николић, просечна оцена 9,92
2. Марку Шукалу, просечна оцена 9,85
3. Милице Миленковић, просечна оцена 9,85
4. Немањи Ђурчићу, просечна оцена 9,77
5. Сањи Лекић, просечна оцена 9,50
6. Нини Маринац, просечна оцена 9,45
7. Јелени Каравла, просечна оцена 9,42
8. Владимиру Јовићу, просечна оцена 9,35
9. Радовану Новаковићу, просечна оцена 9,33
10. Анђели Радосављевић, просечна оцена 9,21
11. Тамари Т омић, просечна оцена 9,05

ЗАДУЖБИНА

Драгољуба Маринковића

Познати адвокат, Драгољуб Маринковић, рођен је 1883. године у Београду. За живота је стекао велику имовину – непокретности по Београду, имања у Банату и Бачкој и искључиво право истраживања руда и копова по целој земљи. Умро је 8. октобра 1944. године, а 1959. године је национализована његова целокупна заоставштина.

Драгољуб Маринковић је 3. јула 1944. године сачинио тестамент, којим је оставио имање на углу Булевара краља Александра 26 и Ресавске улице – плац површине 350,90 m², са четвороспратном зградом и мансардом, да се после његове смрти оснује задужбина, као неизбрисива успомена на његову мајку Јелисавету. Било је то при крају Другог светског рата, када су задужбине и фондови почели полако да пропадају и губе своју имовину.

Рад Задужбине обновљен је 28. маја 1996. године Решењем Министарства културе Републике Србије бр. 022-927/96-03, у циљу унапређивања здравства на Универзитету у Београду, и то кроз побољшање рада Завода за здравствену заштиту студената, партиципацију у трошковима лечења и опоравка студената, здравствено просвећивање студената и запослених на Универзитету, учешће у финансирању пројеката чији је предмет истраживање здравља младих, посебно студентске популације, унапређивање здравства запослених на Универзитету и друге облике помоћи које утврди Одбор Задужбине.

Приход се остваривао издавањем стамбеног и пословног простора у Булевару краља Александра 26, који чини петнаест станова, од којих су четири незаконито откупљена, и седам локала, бруто површине 1.126 m².

У поступку реституције, зграда Задужбине враћена је наследницима бившег власника јер је иста у поступку национализације одузета од оставинске масе Драгољуба Маринковића и што никад није основана као Задужбина због одложеног рока и услова прописаног тестаментом. Задужбина располаже одређеним делом прихода због дуговања купаца за претходни период од стране несавесних купаца, а против којих су покренути судски поступци за намирење потраживања који су у току.

Одлуком Одбора Задужбине, а по расписаном конкурс, додељено је педесет осам стипендија од по 10.000 динара месечно за школску 2014/2015. Годину, током 10 месеци, следећим студентима:

Стипендије
Задужбине
Драгољуба
Маринковића

Медицински
факултет

1. Петру Симићу, просечна оцена 10,00
2. Владимиру Бороњи, просечна оцена 10,00
3. Ненаду Василићу, просечна оцена 10,00
4. Селени Гајић, просечна оцена 9,81
5. Данице Станић, просечна оцена 9,78
6. Марији Јеремић, просечна оцена 9,77
7. Ивани Шулубурић, просечна оцена 9,76
8. Кемалу Алихоџићу, просечна оцена 9,75
9. Младену Маринковићу, просечна оцена 9,67
10. Дарији Стефановић, просечна оцена 9,53
11. Небојши Шушићу, просечна оцена 9,50
12. Наталији Спасојевић, просечна оцена 9,50
13. Милану Сретеновићу, просечна оцена 9,50
14. Сањи Кекић, просечна оцена 9,47
15. Марији Кнежевић, просечна оцена 9,44
16. Марији Величковић, просечна оцена 9,42
17. Алиси Ђорђевић, просечна оцена 9,42
18. Драгани Стошовић, просечна оцена 9,42
19. Срђану Шиповцу, просечна оцена 9,33
20. Димитрију Цветковићу, просечна оцена 9,32
21. Петру Тојићу, просечна оцена 9,31
22. Томиславу Станојчићу, просечна оцена 9,25
23. Бојани Тасић, просечна оцена 9,20
24. Катарини Сувајац, просечна оцена 9,17
25. Марији Тошић, просечна оцена 9,10
26. Тамари Арсић, просечна оцена 9,06
27. Марку Магденовићу, просечна оцена 9,05
28. Михајлу Кораћу, просечна оцена 9,00
29. Василиси Влаховић, просечна оцена 9,00

Стоматолошки
факултет

1. Стефану Срдојевићу, просечна оцена 10,00
2. Љиљани Јелић, просечна оцена 9,76
3. Ањи Црљеница, просечна оцена 9,75
4. Марији Ђурђевић, просечна оцена 9,42
5. Ани Несторовић, просечна оцена 9,13
6. Неди Драгишић, просечна оцена 9,13

Фармацеутски
факултет

1. Немањи Ђоковићу, просечна оцена 9,75
2. Тамари Антонић, просечна оцена 9,68
3. Драгани Јаворац, просечна оцена 9,45
4. Тијана Стајић, просечан оцена 9,44
5. Сањи Вујчић, просечна оцена 9,39
6. Марку Ћеху, просечна оцена 9,39
7. Анети Дрндаревић, просечна оцена 9,37
8. Анђелки Данчетовић, просечна оцена 9,33

9. Александри Јонић, просечна оцена 9,24
10. Стефану Планићу, просечна оцена 9,24
11. Нини Љубојевић, просечна оцена 9,22
12. Милени Гагић, просечна оцена 9,11
13. Марини Павићевић, просечна оцена 9,11
14. Милице Ђокић, просечна оцена 9,08
15. Катарини Николић, просечна оцена 9,06
16. Биљани Миливојевић, просечна оцена 9,03

1. Илији Јовановићу, просечна оцена 9,84
2. Митри Драгојевић, просечна оцена 9,73
3. Дејану Брдарићу, просечна оцена 9,60
4. Сањи Сладић, просечна оцена 9,56
5. Зорани Зуровац, просечна оцена 9,50
6. Емилији Славић, просечна оцена 9,40
7. Маига Тамари Кабангу, просечна оцена 9,13

Факултет
ветеринарске
медицине

Зад
ужби
на
р

Одлуком Одбора Задужбине, а по расписаном Јавном позиву за школску 2014/2015. годину, додељена је новчана помоћ од по 30.000 динара за шездесет пет студената:

Архитектонског факултета:

Николи Арсићу
Емилији Пијевчевић

Биолошког факултета:

Симони Милановић
Антону Тијанићу

Географског факултета:

Марији Ристић
Данијели Милосављевић

Грађевинског факултета:

Милице Ђировић

Економског факултета:

Срђану Миловановићу
Ивану Ђурићу
Марти Мачар
Слободанки Добријевић

Електротехничког факултета:

Марку Цветиновићу

Математичког факултета:

Лазару Младеновићу

Медицинског факултета:

Мони Маличевић

Пољопривредног факултета:

Павлу Штрбцу
Николи Ђурђевићу
Александру Вујанићу
Ђурђини Којић

Правног факултета:

Жељку Ковачевићу
Драгани Просингер
Милораду Миросавићу
Радомиру Муминовићу
Ани Суботић
Луки Булатовићу
Андријани Аврамовић
Аљоши Вулићу
Далиборки Симикић

Рударско-геолошког факултета:

Бранкици Вуловић

Саобраћајног факултета:

Александру Поповићу

Технолошко-металуршког факултета:

Ведрани Тасић

Факултета безбедности:

Анити Илић
Ивану Сокићу

Факултета организационих наука:

Драгани Савић
Браниславу Делићу

Факултету политичких наука:

Десанки Цвијовић
Филипу Јовановићу
Марији Петковић
Љубици Владушић
Слободану Бркићу
Лазару Симићу

Факултета за специјалну**едукацију и рехабилитацију:**

Милицы Ђурђевић
Сузани Цветићанин
Сузани Јојић
Јелени Костић
Ненаду Драмићанину

Филозофског факултета:

Наташи Кељачки
Јасни Марјановић
Слађану Сташевићу
Младену Радисављевићу
Дејани Ракић
Лени Марковић
Миљани Ђоровић
Марку Матићу
Мирели Авдагић
Рашуо Николи
Јани Пејић

Филолошког факултета:

Татјани Лисици
Јелени Лазаревић
Жељку Гордићу
Миланки Николић
Светлани Николић
Николи Ковачевићу
Аници Илић

Шумарског факултета:

Његошу Раичковићу
Немањи Мисаиловићу

ЗАДУЖБИНА

Влајка Каленића

ЗАДУЖБИНА
ВЛАЈКА
С
КАЛЕНИЋА

Влајко Каленић, надалеко чувени занатлија, обућар и економ, рођен је 6. августа 1851. године у Малом Мокром Лугу. Умро је у Београду, 6. октобра 1907. године. Велико богатство стекао је захваљујући свом занату, који је био веома цењен у Србији. Новцем који је стекао, куповао је плацеве по београдским предграђима, који су, ширењем престонице, добијали на вредности.

Познат као „српски Нобел“, Влајко Каленић је био добар привредник који је показивао велику љубав према своме народу, а нарочито према ширењу културе и просвете. Током живота се истакао као велики добротвор. Тестаментом од 30. јуна 1907. године сву своју имовину оставио је у добротворне сврхе за просветне циљеве.

Тестаментом Влајка Каленића одређено је да се његова имовина распрода и новац правично уложи, тако да Задужбина може да живи само од камата, а да се главница никада не дира. Из њеног прихода би се помагали сиромашни ученици „који су се одали изучавању народне економије“, и унапређивао би се рад Трговачке академије.

Министарство просвете је 1931. године основало Задужбину Влајка Каленића. Од његове заоставштине 1935. године подигнута је велелепна палата у Светогорској 12, на чијој је фасади постављена његова биста.

Имовина Задужбине Влајка Каленића у целости је национализована после Другог светског рата.

Решењем Министарства културе Републике Србије бр. 022-924/96-03, од 3. јуна 1996. године, Универзитет у Београду обновио је њен рад. Задужбину чини зграда у Светогорској 12, површине 2.597 m², у којој се налазе тридесет два стана и две собе. Средства добијена њиховим издавањем користе се за помоћ одличним студентима Економског факултета слабијег материјалног стања. Помоћ је у виду стипендија за усавршавања у земљи и иностранству, а издваја се и за установе и организације у области студентског стандарда.

По добијању на коришћење и управљање од Градске општине Стари град, септембра 2000. године, значајна средства Задужбине уложена су у инвестиционо одржавање зграде: извршена је ревитализација комплетне уличне фасаде, статички и архитектонски санирана је пасарела у којој су обновљени витражи, делимично су саниране дворишне фасаде, замењени су олуци.

Одлуком Одбора Задужбине, а по расписаном конкурсy, додељене су две стипендије у износу од по 10.000 динара месечно, за школску 2014/2015. годину, током десет месеци, следећим студентима:

1. Жани Јанковски, просечна оцена 9,48
2. Милану Стевићу, просечна оцена 9,20

Одлуком Одбора Задужбине, а по расписаном конкурсy, додељено је петнаест материјалних помоћи у износу од по 50.000 динара, следећим студентима:

1. Филипу Грујичићу	9. Невени Ерић
2. Ани Младеновић	10. Тијани Луковић
3. Кристини Тонковић	11. Александру Митровићу
4. Јовани Стојановић	12. Милице Живадиновић
5. Стефану Брдарићу	13. Ивани Бишовац
6. Војкану Крстићу	14. Јелени Симић
7. Христини Граовац	15. Стефану Живковићу
8. Ненаду Јевтовићу	

Стипендије
Задужбине
Влајка Каленића

Економски
факултет

Задужбинар

ЗАДУЖБИНА

Раде и Милана Вукићевића

Један од највећих добротвора Универзитета у Београду, Милан С. Вукићевић, рођен је у Београду 1869. године. После завршетка Правног факултета запослио се у суду. Био је помоћник управника вароши Београда, члан Државног савета, радио је и у Главној контроли Краљевине СХС. Годинама је био члан и председник управних одбора банкарских и индустријских предузећа, а 1935. биран је и за народног посланика. Као осведочени родољуб, учествовао је у Првом светском рату, из кога је изашао као капетан друге класе.

Тестаментом који је написао 4. јула 1941. године, целокупну имовину – кућу у Ресавској 9 и две куће у Рузвелтовој 20 (раније Гробљанска и Гетеова), имање у Винчи и виноград на Бањици – наменио је да, после смрти супруге, припадне Пољопривредном и Медицинском факултету Универзитета у Београду. Поштујући његову последњу вољу, те године су основане две задужбине: Задужбина Јевросиме, Симе и Милана Вукићевића, у помен његовим родитељима, и Задужбина Раде и Милана Вукићевића, у помен супруге Радмиле. Умро је октобра 1941. године, а Радмила априла 1945. године. Сахрањени су у Београду, у крипти цркве Светог архангела Гаврила, коју је подигао у спомен на српске ратнике погинуле у Првом светском рату.

После Другог светског рата имовина Задужбине је национализована. Решењем Министарства културе Републике Србије број 022-3370/95-03, од 24. јула 1995. године, Универзитет је обновио рад Задужбине Раде и Милана Вукићевића. Њену имовину чине кућа и седам зграда у Ресавској 9 у Београду, укупне површине 1.719 m² и кућа и дворишна зграда у Рузвелтовој (раније Гетеовој) 20, укупне површине 1.016 m². Упркос великим напорима, Универзитету је враћен само део станова и локала у тим зградама. Приход од њиховог издавања намењен је унапређивању здравства на Универзитету у Београду.

Са Градском општином Врачар је 2010. године склопљен уговор о ревитализацији уличне фасаде зграде, по пројекту који је финансирала Задужбина. По уговору је, током 2010/2011. године, за наведене радове уплаћено 1.000.000 динара.

Циљ Задужбине је унапређивање здравства на Универзитету. Средства од издавања у закуп стамбеног простора користе се за унапређивање рада Завода за здравствену заштиту студената, партиципацију у трошковима лечења и опоравка студената, здравствено просвећивање студената и запослених на Универзитету, учешће у финансирању пројеката чији је предмет истраживања здравље младих, посебно студентске популације, унапређење здравства запослених на Универзитету, као и друге облике помоћи које утврди Одбор Задужбине.

Одлуком Одбора Задужбине, а по расписаном конкурсy за школску 2014/2015. годину, додељене су три стипендије у износу од по 10.000 динара месечно, студентима:

1. Ђорђу Милићевићу, просечна оцена 10,00
2. Долики Васовић, просечна оцена 9,85
3. Милети Минићу, просечна оцена 9,50

Одлукама Одбора Задужбине додељена су средства:

Медицинском факултету у износу од 700.000 динара за учешће у финансирању два пројекта у области здравља, конкретно, унапређења здравља студената;

Факултету за специјалну едукацију и рехабилитацију у износу од 200.000 динара за подршку у програмима који су прилагођени специјалном режиму студија студената са инвалидитетом.

Стипендије Задужбине Раде и Милана Вукићевића

Медицински
факултет

ЗАДУЖБИНА

Љубице М. Здравковић

Љубица М. Здравковић је тестаментом из 1939. године, именовала државу за универзалног наследника своје целокупне имовине, коју је, осим новца и хартија од вредности, чинила и зграда у Синђелићевој 26. Последња жеља јој је била да се, након њене смрти, од те имовине оснује Задужбина, са називом „Љубица Хитрово, преудате М. Здравковић Вучковић“, којом ће руководити Задужбински одсек Министарства просвете.

Велика добротворка рођена је 1858. године у Неготину, а умрла у Београду 1941. године. Задужбина Љубице М. Здравковић основана је одлуком Министарства просвете 1948. године, али је њена имовина накнадно национализована.

Приход Задужбине био је намењен школовању тројице студената филозофских, правних и техничких наука Универзитета у Београду, који су сиромашног стања, а добро уче, и школовању по једне сиромашне ученице Женске учитељске школе у Неготину.

Решењем Министарства културе Републике Србије бр. 022-3369/95-03, од 24. јула 1995. године, Задужбина је обновила рад. Међутим, враћен јој је само део имовине у дворишним зградама у Синђелићевој 26. Улични део Задужбине је Градска општина Врачар делом дала у откуп, а део је и даље општински. Зграду чини седам станова, укупне површине од 216 m². Зграда је у веома лошем стању, а Задужбина не може да улаже у њу средства јер има врло мале приходе, а тренутно је заокупљена и решавањем имовинско-правних односа.

Средства Задужбине користе се за материјално помагање студената факултета Универзитета у Београду. Издавањем стамбеног простора у 2014. години стипендиран је један студент. Кандидата бира Одбор Задужбине на основу расписаног конкурса, по тачно утврђеним критеријумима: општи успех у претходном школовању, редовно уписивање године студија, просечна оцена у претходним годинама студија и други показани резултати.

Одлуком Одбора Задужбине, а по расписаном конкурс, додељена је једна стипендија у износу од 10.000 динара месечно за школску 2014/2015. годину, током десет месеци:

Јовани Мијатовић, студенту Пољопривредног факултета Универзитета у Београду, просечна оцена 9,90.

Стипендије
Задужбине
Љубице м.
Здравковић

ФОНДАЦИЈА

Милана Стефановића
Смедеревца и супруге
Даринке

Решењем Министарства културе Републике Србије бр. 022-925/96-03, од 28. маја 1996. године, рад Фонда је обновљен ради подстицања развоја менаџмента и других научних дисциплина чији је предмет унапређење трговине, које се изучавају на Универзитету у Београду.

Имовину Фондације чини четвороспратна стамбено-пословна зграда у Београду, Теразије 39, са девет станова и два пословна простора, укупне површине 1.315 m². Пре преноса на Универзитет у Београду – Универзитетски фонд, општина Стари град је део станова дала у откуп и надзидано је поткровље. Средства од издавања у закуп два пословна простора и станова користе се за подстицање развоја менаџмента и других научних дисциплина чији је предмет унапређење трговине.

Број корисника Фондације и начин коришћења средстава утврђују се годишњим планом који доноси Одбор Фондације, на основу расположивих средстава од закупнине остварене у току претходне године издавањем стамбеног и пословног простора.

Одлуком Одбора Фондације, а по расписаном конкурс, додељено је седам стипендија у износу од по 10.000 динара месечно за школску 2014/2015. годину, током десет месеци, студентима:

1. Димитрију Мрихину, просечна оцена 9,64

1. Јовани Мрвић, просечна оцена 9,64
2. Александри Ратковић, просечна оцена 9,55
3. Јаворки Ђурић, просечна оцена 9,09
4. Невени Вранић, просечна оцена 9,03
5. Драгани Милановић, просечна оцена 9,03

1. Стојки Васиљевић, просечна оцена 9,44

Стипендије
Фондације
Милана
Стефановића
Смедеревца и
супруге Даринке

Машински
факултет

Факултет
организационих
наука

Факултет
безбедности

ФОНДАЦИЈА

„Сестре Булајић“

У авионској несрећи трагично су настрадале сестре Булајић, Ксенија – Сена и Љиљана. Након њихове преране смрти родитељи су 1989. године основали Фондацију „Сестре Булајић“. Ксенија је дипломирала на Архитектонском факултету са 23. године, а Љиљана је на Природно-математичком факултету дипломирала физичку хемију.

Мајка Лепосава и отац Митар су средствима добијеним од осигурања због авионске несреће у којој су страдале, основали фондацију са жељом да иза њихове деце остане добро дело по угледу на велике задужбинаре и да други студенти, добијајући награде и стипендије из ове фондације, сачувају успомену на њих. Фондација је приликом оснивања имала средства од 60.000 долара и 10.000.000 динара. Средства су била уплаћена на посебан рачун код Југобанке у Београду, те орочена на пет година. Од средстава добијених по основу камате, стипендирају се по два најбоља сиромашна студента Факултета физичке хемије, Архитектонског и Математичког факултета и додељују новчане награде за по два најбоља одбрањена дипломска рада из архитектуре и физичке хемије. По Закону о регулisaњу јавног дуга (СРЈ), по основу девизне штедње грађана, новчана средства Фонда су претворена у обвезнице Републике Србије, са роком доспећа 31. мај 2016. године, чиме је Фондацији отежано да испуњава циљеве због којих је основана. Ануитети обвезница за 2002, 2003. и 2004. годину исплаћени су и расподељени према циљевима Фондације. Средства која су доспела од 31. маја 2004. године до 31. маја 2014. године воде се на рачуну код Алфа банке у Београду, и пребачени доспели ануитети обвезница за 2012. и 2013. годину и девизна средства у износу од 57.321,91 евра су орочена. На динарском рачуну је на крају 2014. године било 77.414,97 динара.

Награду Фондације „Сестре Булајић“ за најбоље одбрањене дипломске радове у 2015. години, у износу од 30.000 динара нето, добили су студенти:

1. **Александра Ђорђевић**, мастер инж. арх за рад *Ски скакаоница са сјоршким комплексом*, ментор, арх. Дејан Милетић, ванредни професор.
2. **Миона Мијић**, мастер инж. арх за рад *Друштвена машина у оквиру задатог тематског подручја „Међупростори Београдског гребена“*, ментор, в. проф. арх. Борислав Петровић.
1. **Марко Митић**, дипл. физикохемичар, за рад *Геометрија и стабилност малих кластера $KnVrt$ применом *ab initio* метода*, ментор, др Станка Јеросимић, ванредни професор.
2. **Божидар Радусина**, дипл. физикохемичар, за рад *Припрема и карактеризација липозома различитог фосфолипидног садржаја*, ментор, др Ана Поповић Бијелић, доцент.

Награде Фондације „Сестре Булајић“

Архитектонски факултет

Факултет за физичку хемију

ФОНДАЦИЈА

Косте Мигрића

Фондација је основана 18. октобра 1995. године по жељи покојног Косте Мигрића из Београда, исказаној у тестаменту и потврђеној решењем Првог општинског суда након спроведене оставинске расправе бр.О.бр.2011/97.

Коста Мигрић оставио је у наслеђе Универзитету у Београду четворособни стан бр. 10, површине 141 m² на четвртом спрату зграде на Обилићевом венцу 26, са обавезом да стан издаје у закуп и да се од остварених средстава стипендирају одлични, сиромашнији студенти Универзитета у Београду

Одлуком Фондације Косте Мигрића, а по расписаном конкурс, додељене су четири стипендије у износу од по 10.000 динара месечно за школску 2014/2015. годину, током десет месеци, Стипендије су добили студенти:

1. Бранислав Видојевић, студент Факултета организационих наука Универзитета у Београду, просечна оцена 9,86.
2. Исидора Савић, студент Филозофског факултета Универзитета у Београду, просечна оцена 9,73.
3. Ксенија Марковић, студент Факултета за специјалну едукацију и рехабилитацију Универзитета у Београду, просечна оцена 9,33.
4. Ђорђе Дубовац, студент Шумарског факултета Универзитета у Београду, просечна оцена 9,29.

ОДЛУКЕ

о усвајању извештаја о финансијском пословању задужбина за период 01.01.2015 – 31.12.2015. године

ЗАДУЖБИНА ДРАГОЉУБА МАРИНКОВИЋА Београд, 24.03.2016. године
Студентски трг 1 03 Број: *06-1523/2-16*
Београд ОС

На основу члана 9. Статута Задужбина Драгољуба Маринковића број: 06-17560/13-12 од 21.12.2011. године, Одбор Задужбине Драгољуба Маринковића, на седници одржаној 24. 03. 2016. године, донео је и подноси на сагласност Савету Универзитета у Београду (Надзорном одбору) следећу

О Д Л У К У
О УСВАЈАЊУ ИЗВЕШТАЈА О ФИНАНСИЈСКОМ ПОСЛОВАЊУ
ЗА ПЕРИОД 01.01.2015-31.12.2015. ГОДИНЕ
ЗАДУЖБИНЕ ДРАГОЉУБА МАРИНКОВИЋА

Задужбина Драгољуба Маринковића је у 2015. години остварила приход од 11.476.165,39 динара и то 10.319.591,27 динара од издавања локала, 591.213,44 динара од стамбара које преноси „Инфостар“, 103.952,06 динара камате по виђењу на депозит код пословне банке, и 461.408,62 динара од осталих прихода тј. прихода од рефундације трошкова грејања, струје и телефона. Укупан приход остварен у 2015. години износи је за 12,54% у односу на приход остварен 2014. године.

Трошкови у 2015. години износи 11.414.403,46 динара и од тога је 7.166.200,00 динара исплаћено за стипендије, за награде, помоћ и школарину студентима, 46.813,33 динара за одржавање зграде ЈП Градско стамбено, и 54.398,14 динара за одржавање, 7.517,73 динара за трошкове телефона, 25.224,83 динара за трошкове електричне енергије, 60.751,61 динара за трошкове грејања, 1.375.690,46 динара за порез на имовину, 14.169,60 динара за трошкове услуга 81.322,86 динара за трошкове уговора о делу, 11.960,00 динара за трошкове судских и административних такси, 9.994,15 динара за трошкове платног промета, 300.000,00 динара за трошкове промотивних активности (дисејни Срањак студио), 478.020,00 динара за трошкове амортизације и 9.285,00 динара за остали непроизводне трошкове (обуздају трошкове наплате стамбара које „Инфостар“ фактурише од ове године). Универзитету је пренето 1.773.055,71 динара у складу са Статутом Задужбине. Трошкови пословања су мањи за 10,64% у односу на трошкове из 2014. године.

Остварена добит износи 61.761,93 динара.
Саставни део извештаја је табела упоредне анализе пословања за 2014/2015. годину.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ
ОДБОРА ЗАДУЖБИНЕ
[Својеручни потпис]
Проф. др Весна Матић

ЗАДУЖБИНА РАДЕ И МИЛАНА ВУКИЋЕВИЋА Београд, 31.03.2016. године
Студентски трг 1 03 Број: *06-1678-16*
Београд ОС

На основу члана 9. Статута Задужбина Раде и Милана Вукићевића 06-17566/21-12 од 21.12.2011. године, Одбор Задужбине Рада и Милана Вукићевића, на седници одржаној 31. марта 2016. године донео је и подноси на сагласност Савету Универзитета у Београду (Надзорном одбору) следећу

О Д Л У К У
О УСВАЈАЊУ ИЗВЕШТАЈА О ФИНАНСИЈСКОМ ПОСЛОВАЊУ
ЗАДУЖБИНЕ РАДЕ И МИЛАНА ВУКИЋЕВИЋА
ЗА ПЕРИОД 01.01.2015-31.12.2015. ГОДИНЕ

Задужбина Раде и Милана Вукићевића је у 2015. години остварила приход од 1.837.828,07 динара и то 1.625.692,77 динара од стамбара које преноси „Инфостар“, 100.480,00 динара од закупа локала и стана, 102.711,56 динара камате по виђењу на депозит код пословне банке, и 8.943,74 динара остали приходи, што уствари представља рефундација трошкова телефона. Приходи остварени у 2015. години већи су за 9,48% у односу на приходе остварене 2014. године.

Трошкови у 2015. години износи 1.772.689,33 динара и већи су за 7,94% од трошкова остварених у 2014. години. Од укупних трошкова, утрошено је 180.000,00 динара за стипендије, и 700.000,00 динара за пројекат Медицинског Факултета, 79.113,92 динара за трошкове уговора о делу, 122.810,30 динара за трошкове пореза на имовину, 17.646,50 динара за трошкове судских и административних такси, 12.769,20 динара за трошкове платног промета и 385.320,00 за трошкове осталих услуга (од тога 31.320,00 динара за трошкове наплате стамбара коју „Инфостар“ фактурише од ове године и 354.000,00 за трошкове штампања часописа „Задужбинар“).

Задужбина је Универзитету у складу са Статутом Задужбине пренела износ од 206.249,40 динара.

Задужбина је пословала са добитком у износу од 65.138,74 динара.
Саставни део извештаја је табела упоредне анализе пословања у 2014. години и 2015. години.

ПРЕДСЕДНИК
ОДБОРА ЗАДУЖБИНЕ
[Својеручни потпис]
Проф. др Татјана Симић

ЗАДУЖБИНА ЉУБИЦЕ М. ЗДРАВКОВИЋ
Студентски трг 1
Београд

Београд, 31.03.2016. године
03 Број: 06-1675/18-16
ОС

На основу члана 13. Статута Задужбине Љубице М.Здравковић број: 06-1757/11-12 од 23.12.2011. године, Одбор Задужбине Љубице М.Здравковић, на седници одржаној 31. марта 2016. године донео је и подноси на сагласност Савету Универзитета у Београду (Надзорном одбору) следећу

О Д Л У К У
О УСВАЈАЊУ ИЗВЕШТАЈА О ФИНАНСИСКОМ ПОСЛОВАЊУ
ЗА ПЕРИОД 01.01.2015-31.12.2015. ГОДИНЕ
ЗАДУЖБИНЕ ЉУБИЦЕ М.ЗДРАВКОВИЋ

Задужбина Љубице М. Здравковић је у 2015. години остварила приход од 225.906,41 динара и то 211.463,04 динара старина које преноси „Инфостат“ и старина које Задужбина фактурише и 14.443,37 динара камате на депозит по виђењу, код пословне банке.

Приходи у 2015. години су већи од прихода остварених у 2014. години за 3,95%.

Трошкови у 2015. години износе 208.705,18 динара. Укупни трошкови обухватају 100.000,00 динара за stipендије студентима, 7.818,36 динара за одржавање зграде ЈП Градско стамбено, 53.768,00 динара за трошкове пореза на имовину, 8.198,00 динара за трошкове платног промета и 11.960,00 динара за трошкове судских и административних такси.

Универзитету је пренето 26.960,82 динара, у складу са Статутом Задужбине. Остварена је добит у износу 17.201,23 динара.

Саставни део извештаја је табела упоредне анализе пословања у 2014. години и 2015. години.

ПРЕДСЕДНИК
ОДБОРА ЗАДУЖБИНЕ
Проф. др Милана Јовановић-Поповић

ЗАДУЖБИНА МИШКОЛА ЈОВАНОВИЋА И
ЛУКЕ БЕЛОВИЋА
Студентски трг 1
Београд

Београд, 23.03.2016. године
03 Број: 06-1474/5-16
ОС

На основу члана 13. Статута Задужбине Милкоја Јовановића и Луке Беловића број: 06-17568/14-12 од 22.12.2011. године, Одбор Задужбине Милкоја Јовановића и Луке Беловића, на седници одржаној 23. 03. 2016. године донео је и подноси на сагласност Савету Универзитета у Београду (Надзорном одбору) следећу

О Д Л У К У
О УСВАЈАЊУ ИЗВЕШТАЈА О ФИНАНСИСКОМ ПОСЛОВАЊУ
ЗА ПЕРИОД 01.01.2015-31.12.2015. ГОДИНЕ
ЗАДУЖБИНЕ МИШКОЛА ЈОВАНОВИЋА И ЛУКЕ БЕЛОВИЋА

Задужбина Милкоја Јовановића и Луке Беловића је у 2015. години остварила приход од 7.611.421,23 динара и то 5.019.537,62 динара од издавања локала, 2.324.669,81 динара од издавања станова, 5.897,57 динара камате по виђењу, на депозит код пословне банке и 170.316,23 динара остали не плаћени приходи (приходи од смањена обавеза у износу од 84.003,50 динара и приходи од накнаде пута и рекултивација у износу од 186.312,73 динара).

Приходи остварени у 2015. години су у односу на приходе остварене претходне године за скоро 30% мање.

Трошкови у 2015. години износе 7.895.923,66 динара и од тога је 1.610.000,00 динара исплаћено студентима за stipендије, 330.000,00 динара за награде и школарине, 179.407,92 динара за одржавање зграде ЈП Градско стамбено

3.501.650,00 динара за адаптацију, јавним износом обухваћени су трошкови у износу од 2.914.800,00 динара за „Образоват“ за замену фасадних прозора, 336.050,00 динара за радње на електро инсталација, 84.000,00 динара за трошкове за израду пројекта и 166.800,00 динара за трошкове надзора), 184.410,00 динара су трошкови закупа гробница, 219.318,62 динара за трошкове електричне енергије, 94.027,07 динара за трошкове грејања, 1.046.859,00 динара за трошкове пореза на имовину, 63.290,00 динара за трошкове ауторских уговора, 81.363,64 динара за набавку стручне литературе, 50.164,95 динара за трошкове одржавања постројењем софтвера, 85.444,00 динара за трошкове осигурања, 137.908,13 динара за трошкове комуналних услуга, 42.570,00 динара за трошкове репрезентације (трошкови везани за прославу - 22.570,00 динара оксера и 20.000,00 динара колча), 21.914,33 динара за трошкове платног промета, 159.692,00 динара за трошкове наклате, 19.356,00 динара за трошкове осталих непроизводних услуга, 74.748,00 динара трошкови набавке фото апарата, диктатора и замене брива.

Укупно остварени трошкови у 2015. години мање су за 26,47% од трошкова остварених претходне године.

Остварен је губитак у износу од 284.502,43 динара.

Саставни део извештаја је табела упоредне анализе пословања у 2014. години и 2015. години.

ПРЕДСЕДНИК ОДБОРА ЗАДУЖБИНЕ
Проф. др Софија Стефановић

ЗАДУЖБИНА ТОКЕ ВЛАЈКОВИЋА
Студентски трг 1
Београд

Београд, 04.04.2016. године
03 Број: 06-1704/15-16
ОС

На основу члана 9. Статута Задужбине Токе Влајковића број: 06-292/9-12 од 23.01.2012. године, Одбор Задужбине Токе Влајковића, на седници одржаној 04.04.2016. године, донео је и подноси на сагласност Савету Универзитета у Београду (Надзорном одбору) следећу

О Д Л У К У
О УСВАЈАЊУ ИЗВЕШТАЈА О ФИНАНСИСКОМ ПОСЛОВАЊУ
ЗАДУЖБИНЕ ТОКЕ ВЛАЈКОВИЋА
ЗА ПЕРИОД 01.01.2015-31.12.2015. ГОДИНЕ

Задужбина Токе Влајковића је у 2015. години остварила приход од 2.359.708,20 динара и то 351.495,30 динара од издавања локала („Ормо“ је у току године закупно локал), 1.986.475,99 динара од старина које преноси „Инфостат“ и 3.821,27 динара камате по виђењу, на депозит код пословне банке и 17.915,74 динара од рекултивације тротоара грејања. Укупни приход је мањи за 29,09% од прихода оствареног у претходној години.

Укупни трошкови у 2015. години износе 2.415.706,17 динара и од тога је исплаћено 281.316,72 динара за одржавање зграде ЈП Градско стамбено, за трошкове адаптације 776.537,50 динара, (трошкови адаптације обухватају 384.357,50 динара за замену дела прозора и 110.580,00 динара за прикључак електричне енергије на подстицају, 248.000,00 динара за пројекат и 33.600,00 динара за надзор), за трошкове квалитативног материјала 13.872,00, за трошкове грејања 226.302,04 динара, за трошкове пут услуга 618,80 динара, за трошкове реализације циљева 400.000,00 динара, за трошкове комуналних услуга 209.518,00 динара, за трошкове пореза на имовину 177.083,00 динара, за трошкове судских и административних такси 3.867,00 динара, за трошкове платног промета 17.515,19 динара, као и за трошкове осталих непроизводних услуга 59.418,00 динара (трошкови услуге наклате старина које нису фактуриране „Инфостат“).

Задужбина је пренела Универзитету 290.276,72 динара, у складу са Статутом Задужбине.

Остварен је губитак у износу од 55.997,97 динара.

Саставни део извештаја је табела упоредне анализе пословања у 2014. години и 2015. години.

ПРЕДСЕДНИК
ОДБОРА ЗАДУЖБИНЕ
Александар Богдан Шолаја

ЗАДУЖБИНА ВЕСЕЛИНА ЛУЧИЋА
Студентски трг 1
Београд

Београд, 18.05.2016. године
03 Број: 06-2463/7-16

На основу члана 10.Статута Задужбине Веселина Лучића, на седници одржаној у Београду (Надзорном одбору) следећу

О Д Л У К У
О УСВАЈАЊУ ИЗВЕШТАЈА О ФИНАНСИСКОМ ПОСЛОВАЊУ
ЗАДУЖБИНЕ ВЕСЕЛИНА ЛУЧИЋА
ЗА ПЕРИОД 01.01.2015-31.12.2015. ГОДИНЕ

Задужбина Веселина Лучића је у 2015. години остварила приход од 4.296.678,17 динара и то 1.433.763,00 динара од издавања два локала, 1.970.609,92 динара од старина које преноси „Инфостат“, 6.644,89 динара камате по виђењу, на депозит код пословне банке и 853.663,36 динара остали приходи које обухватају приходе од рекултивација и по основу укупна резервација.

Трошкови у 2015. години износе 3.960.907,89 динара и од тога је 647.619,00 динара за награде за најбоље стручно и научно дело са плаћеним порезима и доприносима, 50.834,28 динара за одржавање зграде ЈП Градско стамбено, 56.000,00 динара за трошкове пројекта, 23.185,88 динара трошкови телефона, 340.793,00 динара за трошкове пореза на имовину, 725.496,53 динара трошкови електричне енергије, који се рекултивирају од запута, за трошкове услуга 2.929,20 динара, за трошкове уговора о делу 583.829,48 динара, за трошкове литературе 94.438,00 динара, за трошкове огласа 32.442,12 динара, за трошкове судских и административних такси 6.992,70 динара, за трошкове платног промета 15.429,03 динара, 11.716,80 динара (трошкови наклате старина које „Инфостат“ фактурише од 2014.године).

Универзитету је у складу са Статутом Задужбине пренето 1.369.201,87 динара.

Остварена добит износи 315.770,28 динара.

Саставни део извештаја је табела упоредне анализе пословања у 2014/2015.години

ПРЕДСЕДНИК
ОДБОРА ЗАДУЖБИНЕ
Проф. др Софија Стефановић

ФОНДАЦИЈА КОСТЕ МИТРИЋА
Студентски трг 1
Београд

Београд, 24.03.2016.године
03 Број: 06-1500/3-16
ОС

На основу члана 9. Статута Фондације Косте Митрића број: 06-300-5-12 од 24.01.2012. године, Одбор Фондације Косте Митрића, на седници одржаној 24.03.2016. године, донео је и подноси на сагласност Савету Универзитета у Београду (Назорном одбору) следећу

ОДЛУКУ
О УСВАЈАЊУ ИЗВЕШТАЈА О ФИНАНСИСКОМ ПОСЛОВАЊУ
ЗА ПЕРИОД 01.01.2015-31.12.2015. ГОДИНЕ
ФОНДАЦИЈЕ КОСТЕ МИТРИЋА

Фондација Косте Митрића је у 2015. години остварила приход од 532.317,12 динара и то од изданих простора Центру Јанковић-Срњак вредности 307.600,00 динара и 24.717,42 динара од рефундације трошкова електричне енергије.

Трошкови у 2015. години износе 713.302,86 динара. Укупни трошкови образовања студенције за 4 студента у износу од 400.000,00 динара, 30.433,77 динара за утрпоско електричну енергију, 209.187,00 динара за трошкове пореза на имовину, 7.332,49 динара за трошкове платног промета. Универзитету у Београду је, у складу са Статутом Фондације пренето 66.349,00 динара.

Остарен је губитак у износу од 180.985,44 динара. Саставни део извештаја је табела упоредне анализе пословања у 2014. години и 2015. години.

ПРЕДСЕДНИК
ОДБОРА ФОНДАЦИЈЕ
Проф. др Милан Мартић

ФОНДАЦИЈА МИЛАНА СТЕФАНОВИЋА
СМЕДЕРЕВЦА И СУПРУГЕ ДАРИНКЕ
Студентски трг 1
Београд

Београд, 04.04.2016.године
03 Број:
ОС

На основу члана 9. Статута Фондација Милана Стефановића-Смедеревца и супруге Даринке, број: 06-17570/14-12 од 26.12.2011. године, Одбор Фондације Милана Стефановића-Смедеревца и супруге Даринке, на седници одржаној 04.04.2016. године донео је и подноси на сагласност Савету Универзитета у Београду (Назорном одбору) следећу

ОДЛУКУ
О УСВАЈАЊУ ИЗВЕШТАЈА О ФИНАНСИСКОМ ПОСЛОВАЊУ ФОНДАЦИЈЕ
МИЛАНА СТЕФАНОВИЋА-СМЕДЕРЕВЦА И СУПРУГЕ ДАРИНКЕ
ЗА ПЕРИОД 01.01.2015-31.12.2015. ГОДИНЕ

Фондација Милана Стефановића-Смедеревца и супруге Даринке је у 2015. години остварила приход од 3.229.053,91 динара и то 2.870.400,00 динара од закупа пословног простора, приход од станарина у износу од 358.582,29 динара и 71,62 динара од осталих не планираних прихода. Укупни приход је мањи од прихода оствареног у претходној години за 24,54%.

Укупни трошкови у 2015. години износе 3.191.507,18 динара и од тога је 790.000,00 динара утрошено за стипендије студентима, трошкови одржавања зграде 69.749,58 динара (по фактурима ЈП за станбене услуге), трошкови птг услуга 19.216,99 динара, трошкови ел.енергије 18.264,30 динара, трошкови пореза на имовину 769.622,00 динара, трошкови комуналних услуга 130.302,42 динара, трошкови уговора о делу 63.291,14 динара, трошкови замене браве 3.000,00 динара, трошкови платног промета 14.783,20 динара, трошкови комуналних услуга 35.955,00 динара, трошкови амортизације 431.607,50 динара и остали непроизводни трошкови 8.290,80 динара (то су трошкови услуге наплате станарине које „Инфостан“ фактурише од ове године).

Фондација је пренела средства на рачун Универзитета у износу од 837.423,25 динара у складу са Статутом Фондације.

Остарена добит износи 37.507,18 динара. Саставни део извештаја је табела упоредне анализе пословања у 2014. години и 2015. години.

ПРЕДСЕДНИК
ОДБОРА ФОНДАЦИЈЕ
Проф. др Маја Леви-Јакшић

ЗАДУЖБИНА ВЛАЈКА КАЛЕНИЋА
Студентски трг 1
Београд

Београд, 04.04.2016.године
03 Број:
ОС

На основу члана 11. Статута Задужбине Влајка Каленића број: 06-17567/14-12 од 22.12.2011. године, Одбор Задужбине Влајка Каленића, на седници одржаној 04. 04. 2016. године донео је и подноси на сагласност Савету Универзитета у Београду (Назорном одбору) следећу

ОДЛУКУ
О УСВАЈАЊУ ИЗВЕШТАЈА О ФИНАНСИСКОМ ПОСЛОВАЊУ
ЗА ПЕРИОД 01.01.2015-31.12.2015. ГОДИНЕ
ЗАДУЖБИНЕ ВЛАЈКА КАЛЕНИЋА

Задужбина Влајка Каленића је у 2015. години остварила приход од 3.330.362,39 динара и то 3.247.191,67 динара од станарина које преноси „Инфостан“, и од закупа три стана који су дати у закуп по економским ценама, 3.465,66 динара камате по вавезу на депозит код пословне банке, као и 79.705,06 динара прихода од рефундација.

Остарени приход је већи за 4,48 % од прихода оствареног 2014. године. Укупни трошкови у 2015. години износе 3.397.673,06 динара и већи су за 8,01% од трошкова остварених у претходној години. Остарени трошкови су: 1.272.860,00 динара студенцима у стипендије и помоћ (892.860,00 динара), 300.834,88 динара за одржавање зграда(ЈП Градско станбено), 155.958,88 динара за трошкове по уговорима о делу за писме текстова за часопис „Задужбинар“, 65.175,12 динара за трошкове електричне енергије,142.524,00 динара за трошкове пореза на имовину, 401.240,21 динара за трошкове услуга(354.000,00 динара за трошкове штампања часописа „Задужбинар“), 21.365,63 динара за трошкове платног промета, 52.650,00 динара за услуге трошкова 48.765,67 динара за трошкове комуналних услуга и 58.833,60 динара за трошкове осталих непроизводних услуга (то су трошкови услуге наплате станарине које нам „Инфостан“ фактурише од ове године). Универзитету је у складу са Статутом Задужбине пренето 864.265,07 динара.

Остарен је губитак у износу од 67.310,67 динара. Саставни део извештаја је табела упоредне анализе пословања у 2014. години и 2015. години.

ПРЕДСЕДНИК
ОДБОРА ЗАДУЖБИНЕ
Проф. др Миломир Јакшић

ФОНДАЦИЈА „СЕСТРЕ БУЛАЈИЋ“
Студентски трг 1
Београд

Београд, 04.05.2016.године
03 Број:02266/3-16
ОС

На основу члана 11. Статута Фондација „Сестре Булајић“ број: 06-298/4-12 од 24.01.2012. године, Одбор Фондације „Сестре Булајић“, на седници одржаној 04.05.2016. године донео је и подноси на сагласност Савету Универзитета у Београду (Назорном одбору) следећу

ОДЛУКУ
О УСВАЈАЊУ ИЗВЕШТАЈА О ФИНАНСИСКОМ ПОСЛОВАЊУ
ФОНДАЦИЈЕ СЕСТРЕ БУЛАЈИЋ
ЗА ПЕРИОД 01.01.2015-31.12.2015. ГОДИНЕ

Фондација „Сестре Булајић“ је у 2015. години остварила приход од 145.634,25 динара од камате по вавезу на депозит код пословне банке.

Трошкови у 2015. години износе 149.762,96 динара и већи су за 21,96% од трошкова остварених у 2014. години. Од укупних трошкова, утрошено је 120.000,00 динара за четири награде за најбоље дипломске радове и за трошкове платног промета и 29.752,96 динара. Средства Фондације су на рачуну „Алфа“ банке, на како је депозит био веће од 50.000 € било је неопходно две средства пребити у другу банку и тим приликом је плаћена провизија од 19.632,96 динара што је непланирано повећало трошкове платног промета.

Фондација је послала у губитком у износу од 4.118,71 динара. Саставни део извештаја је табела упоредне анализе пословања у 2014. години и 2015. години.

ПРЕДСЕДНИК
ОДБОРА ФОНДАЦИЈЕ
Проф. др Владимир Нико

Чланови одбора задужбина и фондација у 2015. години

1. ЗАДУЖБИНА ЂОКЕ ВЛАЈКОВИЋА

Председник: проф. др Љиљана Гавриловић,
Географски факултет

Заменик председника: проф. др Слободан
Гвозденовић, Саобраћајни факултет

Чланови одбора:

1. проф. др Слађана Бенковић,
Факултет организационих наука
2. проф. др Љиљана Гавриловић,
Географски факултет
3. проф. др Слободан Гвозденовић, Саобраћајни
факултет
4. проф. др Шефика Алибабић Хоџић, Филозофски
факултет
5. др Зоран Ђукановић,
Архитектонски факултет

2. ЗАДУЖБИНА ВЛАЈКА КАЛЕНИЋА

Председник: проф. др Миомир Јакшић,
Економски факултет

Заменик председника: проф. др Јасминка
Хасанбеговић, Правни факултет

Чланови одбора:

1. проф. др Миомир Јакшић,
Економски факултет
2. проф. др Драгана Цветковић,
Биолошки факултет
3. проф. др Јасминка Хасанбеговић,
Правни факултет
4. проф. др Славиша Орловић,
Факултет политичких наука
5. Димитрије Цициловић,
студент Математичког факултета

3. ЗАДУЖБИНА ВЕСЕЛИНА ЛУЧИЋА

Председник: проф. др Софија Стефановић,
Филозофски факултет

Заменик председника: проф. др Ендре Ромхањи,
Технолошко-металуршки факултет

Чланови одбора:

1. проф. др Софија Стефановић,
Филозофски факултет
2. проф. др Ендре Ромхањи,
Технолошко-металуршки факултет
3. проф. др Вера Иланковић,
Факултет за специјалну едукацију
и рехабилитацију

4. проф. др Винка Филиповић,
Факултет организационих наука

5. др Милош Ковић, доцент,
Филозофски факултет

4. ЗАДУЖБИНА ГЛИШЕ И МАРИЈЕ РАКИЋ ИЗ ЗЕМУНА

Председник: проф. др Бојан Бабић, Машински
факултет

Заменик председника: проф. др Бранислав Тодић,
Филозофски факултет

Чланови одбора:

1. проф. др Бојан Бабић,
Машински факултет
2. проф. др Бранислав Тодић,
Филозофски факултет
3. проф. др Милутин Крстић,
Шумарски факултет
4. проф. др Јелица Протић,
Електротехнички факултет
5. Јован Првуловић,
студент Факултета безбедности

5. ЗАДУЖБИНА ГАШИЋ ДР ЖИВАНА

Председник: проф. др Александар Липковски,
Архитектонски факултет

Заменик председника: проф. др Михаило
Тимотијевић, Архитектонски факултет

Чланови одбора:

1. проф. др Владимир Мако,
Архитектонски факултет
2. проф. др Александар Липковски, Математички
факултет
3. проф. др Михаило Тимотијевић, Архитектонски
факултет
4. проф. др Снежана Пејчић-Тарле, Саобраћајни
факултет
5. Милица Новаковић,
студент Биолошког факултета

6. ЗАДУЖБИНА ДРАГОЉУБА МАРИНКОВИЋА

Председник: др Дејан Молнар, Економски факултет

Заменик председника: проф. др Александар
Липковски, Математички факултет

Чланови одбора:

1. проф. др Јасмина Ковачевић, Факултет за
специјалну едукацију и рехабилитацију

2. проф. др Александар Липковски,
Математички факултет
3. др Дејан Молнар, Економски факултет
4. проф. др Весна Матовић,
Фармацеутски факултет
5. проф. др Војислав Илић,
Факултет ветеринарске медицине

7. ЗАДУЖБИНА ЛУКЕ ЂЕЛОВИЋА ТРЕБИЊЦА

Председник: Зоран Ђукановић, Архитектонски факултет

Заменик председника: др Дејан Радовић,
Биолошки факултет

Чланови одбора:

1. проф. др Мила Павловић, Географски факултет
2. проф. др Александар Седмак,
Машински факултет
3. др Дејан Радовић, Биолошки факултет
4. др Зоран Ђукановић, Архитектонски факултет
5. Миливоје Ђорић,
студент Пољопривредног факултета

8. ЗАДУЖБИНА ЉУБИЦЕ М. ЗДРАВКОВИЋ

Председник: проф. др Милица Јовановић-
Поповић, Архитектонски факултет

Заменик председника: проф. др Марко Иветић,
Грађевински факултет

Чланови одбора:

1. проф. др Милица Јовановић- Поповић,
Архитектонски факултет
2. проф. др Мирјана Вујашковић,
Стоматолошки факултет
3. проф. др Слободан Ступар, Машински факултет
4. проф. др Далибор Солдатић,
Филолошки факултет
5. проф. др Марко Иветић, Грађевински факултет

9. ЗАДУЖБИНА МИЛИВОЈА ЈОВАНОВИЋА И ЛУКЕ ЂЕЛОВИЋА

Председник: проф. др Слађана Бенковић,
Факултет организационих наука

Заменик председника: проф. др Жика Бујуклић,
Правни факултет

Чланови одбора:

1. проф. др Жика Бујуклић, Правни факултет
2. проф. др Миомир Јакшић, Економски факултет
3. проф. др Слободан Марковић, Правни факултет
4. проф. др Слађана Бенковић,
Факултет организационих наука
5. Милица Мојсиловић,
студент Филолошког факултета

10. ЗАДУЖБИНА СВЕТОЗАРА ВИДАКОВИЋА И ЖЕНЕ МАГДАЛЕНЕ

Председник: проф. др Небојша Васић, Рударско-
геолошки факултет

Заменик председника: проф. др Влатка Вајс,
Институт за хемију, технологију и металургију

Чланови одбора:

1. проф. др Ивица Радовић, Факултет безбедности
2. проф. др Небојша Васић,
Рударско-геолошки факултет
3. проф. др Влатка Вајс,
Институт за хемију, технологију и металургију
4. проф. др Александар Јовановић,
Учитељски факултет
5. Стефан Копривица,
студент Грађевинског факултета

11. ЗАДУЖБИНА РАДЕ И МИЛАНА ВУКИЋЕВИЋА

Председник: проф. др Татјана, Симић
Медицински факултет

Заменик председника: др Нела Пушкаш,
Медицински факултет

Чланови одбора:

1. проф. др Светлана Вујовић,
Медицински факултет
2. др Ђорђе Митровић, Економски факултет
3. проф. др Татјана Симић, Медицински факултет
4. др Нела Пушкаш, Медицински факултет
5. Срђан Степановић,
студент Стоматолошког факултета

12. ФОНДАЦИЈА „MR PH ЉУБИЦА ВОЈТЕХ ДРАГИЋЕВИЋ И ING. ОЕСС НИКОЛА ДРАГИЋЕВИЋ“

Председник: проф. др Нада Ковачевић,
Фармацеутски факултет, проректор Универзитета у
Београду

Заменик председника: проф. др Милена
Драгићевић Шешић, представник оснивача
Фондације

Чланови одбора:

1. проф. др Марко Бацковић, Економски факултет
2. проф. др Нада Ковачевић,
Фармацеутски факултет
3. проф. др Босиљка Плећаш-Соларовић,
Фармацеутски факултет
4. проф. др Милена Драгићевић Шешић,
представник оснивача Фондације
5. Анђелко Цајковић,
студент Електротехничког факултета

13. ФОНДАЦИЈА КОСТЕ МИГРИЋА

Председник: проф. др Милан Мартић, Факултет организационих наука

Чланови одбора:

1. проф. др Александар Петровић, Машински факултет
2. проф. др Мирољуб Милинчић, Географски факултет
3. проф. др Милан Мартић, Факултет организационих наука
4. проф. др Петар Марин, Биолошки факултет
5. Милош Станковић, асистент, Правни факултет

14. ФОНДАЦИЈА МИЛАНА СТЕФАНОВИЋА СМЕДЕРЕВЦА И СУПРУГЕ ДАРИНКЕ

Председник: проф. др Маја Леви-Јакшић, Факултет организационих наука

Заменик председника: проф. др Стипе Ловрета, Економски факултет

Чланови одбора:

1. проф. др Маја Леви-Јакшић, Факултет организационих наука
2. проф. др Стипе Ловрета, Економски факултет
3. проф. др Снежана Пејчић-Тарле, Саобраћајни факултет
4. проф. др Мила Павловић, Географски факултет
5. Огњен Поповић, студент Факултета политичких наука

15. ФОНДАЦИЈА „НОВИ ДОБРОТВОРИ УНИВЕРЗИТЕТА У БЕОГРАДУ“

Председник: проф. др Владимир Костић, Медицински факултет

Заменик председника: др Драган Поповић, Институт за физику

Чланови одбора:

1. проф. др Владимир Костић, Медицински факултет
2. проф. др Ивица Радовић, Факултет безбедности
3. проф. др Милош Недељковић, Машински факултет
4. др Драган Поповић, Институт за физику
5. проф. др Радивој Митровић, Машински факултет

16. ФОНДАЦИЈА ОЛГЕ И МИОДРАГА Л. ПАНИЋА

Председник: проф. др Весна Матовић, Фармацеутски факултет

Заменик председника: проф. др Владица Цветковић, Рударско-геолошки факултет

Чланови одбора:

1. проф. др Александра Крстић-Фурунџић, Архитектонски факултет
2. проф. др Татјана Симић, Медицински факултет
3. проф. др Владица Цветковић, Рударско-геолошки факултет
4. проф. др Весна Матовић, Фармацеутски факултет
5. Вања Цветковић, студент Факултета за специјалну едукацију и рехабилитацију

17. ФОНДАЦИЈА "СЕСТРЕ БУЛАЈИЋ"

Председник: проф. др Владимир Мако, Архитектонски факултет

Заменик председника: проф. др Шћепан Миљанић, Факултет за физичку хемију

Чланови одбора:

1. проф. др Владимир Мако, Архитектонски факултет
2. проф. др Шћепан Миљанић, Факултет за физичку хемију
3. проф. др Миодраг Матељевић, Математички факултет
4. проф. др Драгица Крговић, представник оснивача Фондације
5. Богдан Илић, студент проректор

18. ФОНДАЦИЈА "ГОРДАНА ЈОКИЋ КАШИКОВИЋ И ДРАГИША КАШИКОВИЋ"

Председник: проф. др Слободан Петровић, Технолошко-металуршки факултет

Заменик председника: проф. др Ненад Зрнић, Машински факултет

Чланови одбора:

1. проф. др Слободан Петровић, Технолошко-металуршки факултет
2. проф. др Ненад Зрнић, Машински факултет
3. проф. др Јелица Протић, Електротехнички факултет

- 1 **Задужбина Светозара Видаковића и супруге Магдалене**
/зграда у Господар Јевремовој 55/
Основана је 1928. године. Приход је намењен за усавршавање професора, издавање приручника и других материјала.

- 2 **Задужбина Миљивоја Јовановића и Луке Беловића Требињца**
/зграда на Андрићевој венцу 12/
Основана је 1933. године. Приход је намењен за награђивање студентских радова из области правних и економских наука и помагање студентима на студијама у земљи и иностранству. Годишње се стипендирају 24 студента и додељује 12 награда и четири партиципације у трошковима студирања.

- 3 **Задужбина Веселина Лучића**
/зграда у Улици Ђорђа Јовановића 5 и зграда на Гундулићевој венцу 39/
Основана је 1941. године. Приход је намењен за награђивање научних радова на Универзитету.

- 4 **Задужбина Ђоке Влајковића**
/зграда у Влајковићевој 5/
Основана је 1878. године. Приход је намењен помагању општих потреба Универзитета у области образовања и науке. Годишње се стипендира 17 студената.

- 5 **Задужбина Влајка Каленића**
/зграда у Свећојорској 12/
Приход је намењен за помагање одличних студената Економског факултета слабијег економског стања.

- 6 **Задужбина Луке Беловића Требињца**
/зграде у улицама Марка Краљевића 1, Гаврила Принципа 14 и 16, Карађорђева 65 и Зајребачка 1, ше две дворишне зграде у у Карађорђевој улици и зграде у Зајребачкој 3-9/
Основана је 1925. године. Приход је намењен помагању остваривања научних циљева Универзитета у Београду и награђивању најбољих научних радова студената Београдског универзитета. Задужбина није враћена Универзитету.

- 7 **Задужбина др Живана Гашића**
/зграда у Улици краља Милана 56/
Основана је 1929. године. Приход је намењен помагању студената Београдског универзитета. Задужбина није враћена Универзитету.

- 8 **Задужбина Глише и Марије Ракић**
/зграде у Бежанијској улици 58 и Орачкој 53 у Земуну/
Основана је 1933. године. Приход је намењен помагању студената техничких факултета. Задужбина није враћена Универзитету.

- 9 **Задужбина Драгољуба Маринковића**
/зграда у Булевару краља Александра 26/
Основана је 1946. године. Приход је намењен унапређивању здравства на Универзитету у Београду: партиципација у трошковима лечења и опоравка студената, учешће у финансирању пројеката чији је предмет истраживање здравља младих, посебно студената, и други облици помоћи које утврди Задужбински савет. Годишње се стипендира 98, претежно болесних студената.

- 10 **Задужбина Љубице М. Здравковић**
/зграда у Синђелићевој 26/
Приход је намењен помагању студената Универзитету у Београду. Годишње се стипендирају два студента.

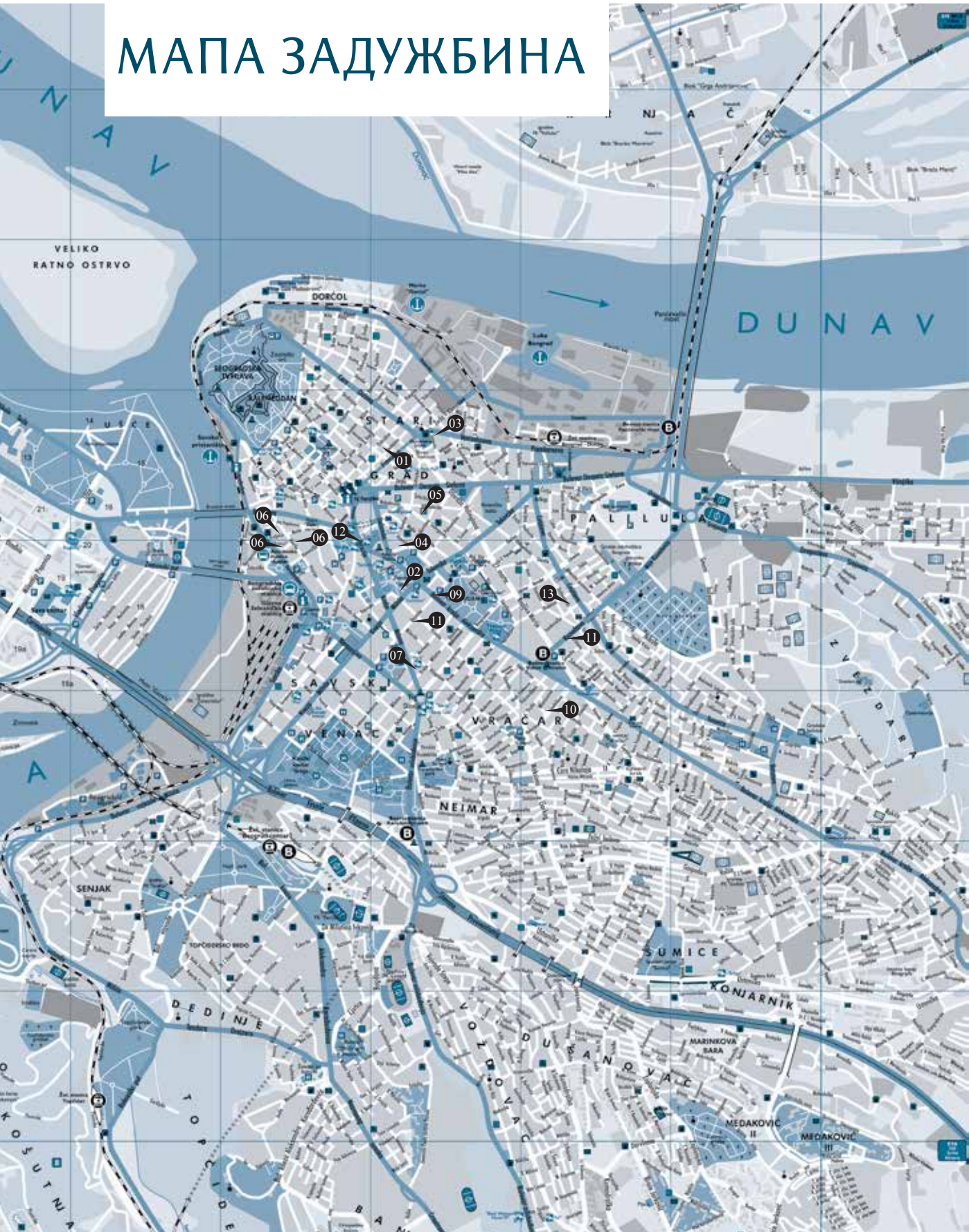
- 11 **Задужбина Раде и Милана Вукићевића**
/зграде у улицама Ресавска 9 и Рузвелтова 20/
Основана је 1941. године. Приход је намењен унапређивању здравства на Универзитету у Београду. Годишње се стипендирају три студента.

- 12 **Фондација Милана Стефановића Смедеревца и супруге Даринке**
/зграда на Теразијама 39/
Основана је 1947. године. Приход је намењен подстицају развоја менаџмента и других научних дисциплина чији је предмет унапређивање трговине, а који се изучавају на Универзитету у Београду. Годишње се стипендира 30 студената.

- 13 **Фондација Олге и Миодрага Л. Панића**
/зграда у Далматинској 95/
Основана је 1933. године. Приход је намењен помагању научних циљева Универзитета у Београду и награђивању најбољих радова студената. Задужбина није враћена Универзитету.

МАПА ЗАДУЖБИНА

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

061.27(497.11)

ЗАДУЖБИНАР / главни и одговорни уредник
Живан Лазовић. - 2011, бр. 1 (сеп.)- . - Београд :
Универзитет у Београду, 2011- (Београд : Dexin). - 28 cm

Годишње. - Са CD-ROM-ом који садржи репродукцију
часописа Задужбинар, бројеви од 1 до 5.
ISSN 2217-6586 = Задужбинар
COBISS.SR-ID 185933580

